

ONSDAGEN DEN 21 MAJ 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag har det stora nöjet att välkomna en delegation från den mexikanska kongressen ledd av senator Guadarrama, som har tagit plats på åhörarläktaren. Jag hälsar er varmt välkomna.

(Applåder)

Delegationen deltar i det sjätte sammanträdet för den gemensamma parlamentariska kommittén EU–Mexiko i dag. Mexiko är en nära samarbetspartner med Europeiska unionen och sammanträdet i dag äger rum vid en viktig tidpunkt i relationerna mellan Mexiko och Europeiska unionen. Toppmötet i Lima förra veckan visade att vi har många gemensamma intressen. Jag hade då också tillfälle att tala med er president, Felipe Calderón.

Den gemensamma parlamentariska kommittén kommer också att diskutera klimatförändringen i eftermiddag och därför är jag övertygad om att ni kommer att följa denna plenardebatt med stort intresse. Jag önskar att våra mexikanska kolleger får glädje av sitt besök i Strasbourg.

3. Vetenskapliga fakta om klimatförändringar: slutsatser och rekommendationer för beslutsprocessen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på dagordningen är ett interimsbetänkande (A6-0136/2008) av Karl-Heinz Florenz om vetenskapliga fakta om klimatförändringar: slutsatser och rekommendationer för beslutsprocessen (2008/2001(INI)).

Karl-Heinz Florenz, föredragande. – *(DE)* Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Välkomna till Europaparlamentet! Vad var det som fick Europeiska unionen att inrätta det tillfälliga utskottet för klimatförändringar? Det var det rätta sättet att lägga fram en heltäckande bild av hur vi, Europeiska unionen, tänker ta itu med detta problem. Om vi vill hjälpa till på internationellt plan för att se till att problemet finns kvar på dagordningen – så som Stavros Dimas framgångsrikt gör för kommissionen – måste vi som Europeiska unionen, som parlamentet, deklarera vad vår tanke är. Med andra ord måste vi deklarera vad våra avsikter är i den här frågan. EU måste till sist visa hur vi hanterar frågan för att uppmuntra andra länder och kontinenter att agera tillsammans med oss i samma riktning. Det är därför det är viktigt att börja med den vetenskapliga aspekten av diskussionen, och det är det vi kommer att tala om i dag.

Om vi koncentrerar oss på den aspekten kommer vi aldrig att lägga fram ett tilltalande betänkande eftersom vi helt enkelt har att göra med verkligheten. Det är inte en fråga om kohandel: att ge efter en bit där, ta en bit där. Det handlar om att koncentrera sig på fakta. Vi har ställt samman dessa fakta i otaliga tematiska strategier, och under arbetets gång inbjöd vi Nobelpristagare till Bryssel och Strasbourg. Herr talman! Ni stod för ett utmärkt arrangemang och höll ett mycket viktigt tal om klimatförändringen, som var mycket tillfredsställande från mitt perspektiv och som uppmuntrade mig att fördubbla mina insatser.

Vi har hört synpunkter från otaliga experter från internationella organ från hela världen, under det utmärkta ordförandeskapet av min gode vän Guido Sacconi, som hanterade allting så väl. Vi hade också möjlighet att inbjuda vissa kritiker, även om alla tyvärr inte kom, eftersom de inte ville att deras kritiska synpunkter skulle utsättas för internationell granskning. Att framföra kritik i tryck utan att vara villig att låta den genomgå formell granskning är knappast ett hjältemodigt beteende. Jag skulle ha välkomnat närvaron av minst en eller två kritiker som var villiga att ställa sig upp i den internationella debatten.

Vi har läst många utmärkta dokument. Mellanstatliga panelen för klimatförändringar IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change) var engagerad och vi inbjöd även FAO, FN:s miljöprogram UNEP,

Förbundsrepubliken Tysklands klimatkonferens, och många fler, med följderna att vi nu har fakta framför oss. Detta är inte en stridsskrift, så som en del av våra vänner ibland har påstått, det är en statusrapport på vars grund vi ska bestämma hur vi ska gå vidare i framtiden. Argumenten visar tydligt att det finns ett vetenskapligt samförstånd som vi nu kan gå vidare med i vårt arbete. Det råder samförstånd om hur den mänskliga påverkan ska bedömas, vilket tas upp i artikel 3. Vi har tillräcklig information för att konstatera att målet om att begränsa den globala temperaturökningen till högst 2 °C över förindustriella nivåer i framtiden är viktigt.

Vad är det då vi behöver göra i framtiden? I Europa behöver vi samla våra krafter till en ny tredje industriell revolution baserat på de tre hållbarhetspelarna, nämligen produkthållbarhet, den sociala dimensionen samt givetvis den ekonomiska dimensionen. Detta är inte en börda, utan en kolossal möjlighet som vi måste utveckla vidare som vår vision.

En sak är klar: klimatdebatten är bara en mindre del av vårt problem. Vi måste inleda en diskussion om hållbarhet. Sanningen är den att vi på bara 500 år har slösat bort energi som tagit miljontals år att skapa och vi har absolut inget svar på frågan om hur våra barn, och våra barnbarn ska kunna utveckla sina energikällor i framtiden.

Detta är den stora möjligheten. Vi behöver våga vara kreativa. Stenåldern tog inte slut därför att det inte längre fanns några stenar. Låt mig berätta för er att stenåldern lyckligtvis tog slut därför att vi politiker hade mod: mod att erövra framtiden, mod för våra barn och mod för vår planet.

(Applåder)

Talmannen. – Tack Karl-Heinz Florenz, även för era vänliga ord till talmannen. Det är undantaget snarare än regeln att så vänliga tankar framförs. Eftersom det är min uppgift här att vara saklig och neutral, avhåller jag mig från att påpeka att beröm hör till sällsyntheterna, särskilt inom den egna politiska gruppen. Det som skedde här denna förmiddag var därför en verklig händelse!

Janez PODOBNIK, rådets ordförande. – (SL) Herr talman, herr Florenz, mina damer och herrar! Nu finns det bevis för att vi människor delar ansvaret för de stora förändringarna av klimatsystemet och att dessa ändringar redan har haft negativ inverkan på naturen och vårt samhälle. Det är också säkert att om vi inte snabbt gör något och minskar utsläppen av växthusgaser betydligt under det här århundradet kommer den globala temperaturen fortsätta att stiga, vilket kommer att leda till allmänna skador och störningar.

Den fjärde bedömningsrapporten från Mellanstatliga panelen för klimatförändringar, som lades fram i Spanien i november 2007, är den mest fullständiga och mest trovärdiga vetenskapliga bedömningen av klimatförändringen hittills. I betänkandet fastslås att det inte finns någon tvekan om att klimatsystemet håller på att bli varmare och att ökningen av den genomsnittliga globala temperaturen under de senaste femtio åren troligen beror på den av människan orsakade halten växthusgaser.

De bedömningsrapporter om läget som IPCC har offentliggjort sedan 1990 visar att forskningen om klimatförändring och dess konsekvenser har gjort betydande framsteg under de senaste fem åren. Detta kan tillskrivas en rad faktorer: de ökande bevisen för att klimatet faktiskt förändras, forskarnas hårda arbete och en förbättrad spridning av vetenskapliga upptäckter.

Så som konstateras i Karl-Heinz Florenz interimsbetänkande, som enligt min mening ger oss en del mycket viktiga nya formuleringar om de beskrivna problemen så som vi känner till dem i dag, är läget så oroande att politiska åtgärder omedelbart behöver utformas och genomföras som kan bidra till att minska utsläppen av växthusgaser. Som vi alla vet är det därför som EU:s stats- och regeringschefer i mars förra året bestämde sig för gå ut med ett resolut budskap till det internationella samfundet med åtaganden om att minska utsläppen av växthusgaser.

Europeiska unionen har bestämt sig för att uppfylla dessa åtaganden genom att integrera klimat- och energipolitiken. För det andra kommer vi att ägna särskild uppmärksamhet åt energieffektivitet, förnybara energikällor, biobränslen, bindning och lagring av koldioxid och en allmän övergång till ett samhälle med låga koldioxidutsläpp.

Mina damer och herrar! Jag vill också påminna er om Europeiska rådets senaste beslut. Som jag redan nämnt gjorde Europeiska unionen förra året resoluta och storskaliga klimat- och energipolitiska åtaganden. Nu under 2008 är det dags att handla.

På klimatförändringskonferensen på Bali i december förra året gjordes ett viktigt genombrott genom inledandet av den internationella förhandlingsprocessen, som inbegriper alla, både industriländer och utvecklingsländer.

Denna process beskrivs i handlingsplanen från Bali. Europeiska unionen vill vidmakthålla sin ledande internationella roll på området klimatförändring och energi och driva på förhandlingarna inom ramen för FN-konventionen, särskilt vid dess kommande möte i Poznań i år. Målet är att se till att vi i Köpenhamn 2009 uppnår ett ambitiöst, globalt och integrerat avtal om klimatförändring för perioden efter år 2012, som överensstämmer med EU:s mål om att den globala temperaturen inte ska stiga mer än två grader. Europeiska unionen kommer också att ge betydande bidrag genom att uppnå de mål som Europeiska rådet fastställde vid sitt vårmöte 2007.

Den viktigaste utmaningen är att övergången till ett säkert och hållbart samhälle med låga koldioxidutsläpp sker på ett sätt som är förenligt med en hållbar utveckling av Europeiska unionen, dess konkurrensförmåga, en tryggad energiförsörjning, livsmedelssäkerhet samt sunda och hållbara offentliga finanser.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Tack för att ni i dag har gett oss möjlighet att diskutera interimsbetänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, som lagts fram av Karl-Heinz Florenz. Jag gratulerar honom till hans utmärkta arbete.

I betänkandet bekräftas Europaparlamentets stöd för en ambitiös EU-politik för att bekämpa klimatförändringen. Herr talman! Låt mig ta tillfället i akt att tacka alla parlamentsledamöter för deras ständiga stöd och viktiga bidrag till att främja vår klimatpolitik, öka allmänhetens kunskap och informera parlamentsledamöter från andra länder. Herr talman! Jag vill också framhålla den viktiga roll som ni har spelat när det gäller att främja EU:s klimatförändringspolitik. Jag litar på att ert och parlamentsledamöternas engagemang kommer att fortsätta, så att vi inom de två korta åren som ligger framför oss kan uppnå ett avtal i Köpenhamn i slutet av 2009. Det kommer att göra det möjligt för oss att effektivt angripa det stora hotet mot planeten. Både inom EU, där diskussionerna om paketet med klimat- och energiåtgärder intensifieras, och i internationella förhandlingar måste vi uppbringa alla våra resurser och samarbeta så mycket vi kan. Vi måste utnyttja EU:s försprång, med tanke på Köpenhamnskonferensen i december 2009.

Två faktorer hjälpte oss att uppnå viktiga beslut på Bali: Europas ställning som världsledare när det gäller att bekämpa klimatförändringen och de vetenskapliga rönen från FN:s klimatpanel IPCC. Tack vare dessa rön har många av världens ledare accepterat att det verkligen finns ett överhängande behov av att vidta åtgärder. Dessa vetenskapliga rapporter har nu gjort det möjligt för medborgare och politiker, inbegripet ledamöter i olika länder, att bättre förstå omfattningen av hotet och de allvarliga faror som vi står inför om vi inte ingriper för att stoppa klimatförändringen. Jag tror att vi nästan alla är överens om att det verkligen är vetenskapligt bevisat att omedelbara och handlingskraftiga åtgärder krävs. Dessa åtgärder sammanfattas i det interimsbetänkande som vi har framfört oss. I betänkandet framförs det vetenskapliga budskapet från IPCC och andra källor 2007 klarare än någonsin tidigare.

Den vetenskapliga diskussionen om huruvida klimatförändringen orsakas av mänsklig verksamhet har pågått i decennier på grund av skepticism, vilket har lagt hinder i vägen för beslutsamma åtgärder. Nu är den diskussionen över. Detta innebär inte att alla frågor har besvarats eller att vi har förstått varje detalj, men nu vet vi tillräckligt för att dra slutsatsen att vi snabbt måste besluta om ambitiösa åtgärder i vårt eget intresse när det gäller energiförsörjning och ekonomiska, miljömässiga och sociala villkor. Vi kan helt enkelt inte unna oss lyxen att vänta längre, och tyvärr har vi mycket kort tid på oss. Om vi ska begränsa den globala uppvärmningen till 2 °C, den tröskel där vi förlorar möjligheten att begränsa eller vända miljökonsekvenserna, måste utsläppen av växthusgaser nå sitt maximum senast inom de närmaste 10 till 15 åren.

För att på lång sikt ha goda möjligheter att inte överskrida 2 °C måste de globala utsläppen 2050 ha minskats med 50 procent av 1990 års nivåer. För att uppnå detta krävs en radikal förändring i hur vi producerar och använder energi. Det måste ske en världsomfattande övergång till ett samhälle med låga koldioxidutsläpp och små men viktiga förändringar krävs i många aspekter av vårt dagliga liv. Det som vi behöver är inget mindre än en grön revolution.

IPCC-rapporterna har gjort det klarare än någonsin att även med ambitiösa åtgärder att minska utsläppen är en del mycket allvarliga effekter av klimatförändringen troligen oundvikliga. Det internationella samfundet måste därför göra sig redo att hantera dem. Därför behövs det stöd, särskilt till de mest sårbara utvecklingsländerna som kommer att drabbas av de svåraste problemen.

Nu går jag över till FN-förhandlingarna. Vi vet att vi har kort tid på oss, eftersom vår främsta prioritering är att uppnå ett avtal i Köpenhamn 2009. Det är en stor utmaning att ingå ett gediget och omfattande avtal som uppfyller de ambitiösa mål som motiveras av vetenskapliga fakta. Det är vårt mål att övertyga våra internationella partner om att underteckna det ambitiösa avtalet, och det kommer att kräva en enorm insats. EU måste därför förbli trogen sin hitintills framgångsrika strategi. Detta innebär att vi måste uppnå positiva

resultat hemma och visa våra internationella partner utomlands att det inte strider mot deras intressen att genomföra ambitiösa åtgärder och att det inte heller lägger hinder i vägen för deras ekonomiska utveckling.

Ett av våra mål här kommer att vara att få de industrialiserade länderna att medverka i en insats för att minska nivåerna till motsvarande 2 °C-målet. Detta innebär att deras utsläpp fram till 2020 måste minska med 25–40 procent av 1990 års nivå. Låt mig tala klarspråk. Vi uppmanar Förenta staternas företrädare att stå upp inför hotet: i stället för att lägga hinder i vägen för framsteg måste de främja dem. Som ni vet från ert senaste besök i Förenta staterna har diskussionerna där börjat gå i rätt riktning, men givetvis väntar vi oss fortfarande mycket mer från dem.

Förutom att arbeta med utvecklingsländerna måste vi också arbeta för att uppnå ambitiösa åtaganden om utsläppsbegränsningar från utvecklingsländerna, särskilt de mest utvecklade av dem. Det finns många möjligheter att minska utsläppen. De medför betydande ytterligare fördelar i fråga om energiförsörjning, folkhälsa och allmän utveckling. Åtgärder i denna riktning måste föreskrivas och underbyggas i det kommande avtalet 2009. Även här anser jag att saker går i rätt riktning. Det finns en ökad kunskap om behovet av att vidta steg för att minska klimatförändringen. Samtidigt uppenbarar sig ytterligare fördelar, oavsett om det gäller att skydda energiförsörjningen, folkhälsan eller den ekonomiska utvecklingen, som inte bara kommer att skyddas utan troligen även kommer att dra fördel.

Besöket nyligen av kommissionens företrädare i Kina bekräftade att vår kinesiska motpart är mycket medveten om sin skyldighet att skyndsamt vidta interna åtgärder. De har redan börja vidta dem och ämnar fortsätta med sitt arbete. Vi måste stödja dem bilateralt och multilateralt. Vi kommer att ha många möjligheter under de kommande månaderna och under nästa år att framföra vårt budskap. Exempelvis kommer G8-konferensen och G8+5 att äga rum, där det japanska ordförandeskapet koncentrerar sig på klimatförändringen. Ytterligare möjligheter kommer att ges genom FN:s initiativ för världens ledande länder och EU:s olika bilaterala samarbetsprogram om klimatförändring. Vi ska utnyttja alla dessa tillfällen. Vi ska övertyga våra partner om att skyndsamma åtgärder måste vidtas och att en sund och livskraftig politik måste utstakas för energifrågorna och klimatförändringen. I våra ansatser måste vi systematiskt betona de vetenskapliga resultat som underbygger våra åtgärder. Vi måste ständigt påminna om konsekvenserna av passivitet eller olämpliga åtgärder.

Som ni vet pågår förhandlingar om en gemensam vision inom ramen för Baliplanen. Det är mycket viktigt att förhandlingarna om den visionen grundas på de vederhäftiga vetenskapliga ståndpunkter som nu står till vårt förfogande. Vi måste insistera på att förhandlingarna genomförs i enlighet med vetenskapliga fakta. Jag är övertygad om att ni tillsammans har en lika viktig roll att spela som kommissionen när det gäller att förmedla detta viktiga budskap till alla våra partner, till medborgarna i våra länder och till deras valda parlamentsledamöter.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag ber om ursäkt för att jag är sen, men jag försökte hålla nere min bils hastighet för att skydda vårt klimat.

Vår huvuddebatt i dag gäller vetenskapliga uppgifter om klimatförändringen. Först av allt vill jag tacka min kollega Karl-Heinz Florenz för hans enastående arbete och orubbliga engagemang för denna fråga.

Mina damer och herrar! Vetenskaplig kunskap om klimatförändring har nu fastställts. Enligt majoriteten av experterna på området kan vi inte längre hysa några tvivel om att global uppvärmning nu är en realitet och att den huvudsakligen beror på mänsklig verksamhet. Några få med avvikande mening ifrågasätter att denna företeelse verkligen föreligger, utan att erbjuda något riktigt bevis för att det är så. Interimsbetänkandet från vårt tillfälliga utskott för klimatförändringar är den första etappen i processen att söka efter lösningar.

Vi är praktiskt taget alla överens om att ökningen av världstemperaturen bör begränsas till två grader över de förindustriella nivåerna, samtidigt som vi vet att vi faktiskt måste sikta på en ökning på mindre än två grader. Diskussionen om klimatförändring får dock inte enbart bli en strid om statistik. När vi talar om klimatet menar vi det smältande arktiska istäcket, ökenspridning, global uppvärmning, förflyttning av djurarter och särskilt de företeelser som skulle få katastrofala konsekvenser i form av förflyttningar av människor.

Detta utgör ett stort hot mot hela mänskligheten. De regioner som drabbas hårdast kommer att vara de fattigaste länderna i Afrika, Asien samt Central- och Latinamerika, där man förutser en miljöbetingad migrering. Flyktingar av ett nytt slag väntas bli följderna när extrema klimatförhållanden slår till. De kommer inte längre att vara politiska flyktingar eller ekonomiska flyktingar, de kommer att vara klimatflyktingar. Det finns också risk för en matkris, eftersom det kommer att finnas mindre odlingsbar mark. När tillgången

på dricksvatten blir mer knapp, kommer spänningarna att öka och krig bryta ut i kampen om att kontrollera resurserna.

Vi har ett ofantligt ansvar här. Det går inte längre att ifrågasätta klimatförändringens realitet, utan nu gäller det för oss alla att samarbeta för att hitta lösningar och genomföra dem. Det paket med klimatåtgärder och åtgärder för förnybar energi som kommissionen lade fram i januari diskuteras nu också i parlamentets utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och utskottet för industrifrågor, forskning och energi: systemet för handel med utsläppsrätter, delning av klimatbördan, bindning och lagring av kol samt förnybara energiformer.

PPE-DE-gruppens ledamöter i dessa utskott och PPE-gruppen som helhet är mycket engagerade. Vi förväntar oss mycket av dessa diskussioner och är inriktade på att arbeta tillsammans för att komma fram till en kompromiss vid förstahandlingen. Det är viktigt att parlamentet och rådet når en överenskommelse före valet till Europaparlamentet.

Mina damer och herrar! Europeiska unionen har tagit ledningen i världen i kampen mot klimatförändringar i förhållande till sina internationella partner och måste behålla den rollen. Om vi inte tar vår roll på allvar att uppmuntra Förenta staterna och andra länder, så som kommissionsledamoten nämnde, som Kina och Indien, att förena sig med oss i kampen mot klimatförändring, vem kommer då att göra det?

EU måste vara enat och fullt handlingskraftigt vid världskonferensen i Poznań i december 2008, som kommer att utforma det avtal vi hoppas underteckna i Köpenhamn i december 2009. Detta är en världsutmaning men EU är den makt som kan övertyga sina partner om att ansluta sig till dess kamp, och vi måste förbereda våra barns och våra barnbarns framtid.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Den socialdemokratiska gruppen föreslog att det tillfälliga utskottet för klimatförändringar skulle inrättas och när vi lade fram förslaget var vi mer övertygade än någonsin om att vi befinner oss i en avgörande fas när det gäller EU:s och internationell politik, eftersom det som vi förväntar oss av utskottet är en herkulesuppgift, inte bara här i kammaren.

De frågor som det behandlar är – det måste sägas – en kolossal uppgift: en uppgift för ett helt århundrade, som vi säger i Tyskland. Det är verkligen problem som måste lösas under detta århundrade, för annars kommer mycket att gå förlorat för kommande generationer. Jag är därför glad över att denna debatt har visat att det finns ett överväldigande samförstånd bland kammarens ledamöter om att vi måste göra oerhörda insatser för att bemästra de hot som ligger framför oss.

Jag vill därför ansluta mig till de tack som framförts till Karl-Heinz Florenz, som visserligen tillhör en annan parlamentsgrupp men som föredragande har han lagt fram ett betänkande vars innehåll vi i socialdemokratiska gruppen verkligen kan stödja. Jag är också tacksam för att vi tillsammans med Karl-Heinz Florenz och min kollega Guido Sacconi har två personer från kammaren som gemensamt styr utskottet, vilket enligt min mening är ett gott tecken på att vi kan uppnå resultat grundade på samförstånd. Nog sagt om samförståndsfrågorna: den fråga som enligt min mening säkert kommer att uppstå är om vi fortfarande kommer att samarbeta när det gäller konkreta frågor om det politiska vägvalet och när det gäller att ta itu med detaljer.

Jag vill därför framhålla två eller tre brytpunkter som vi måste ta itu med. Jag vill inte gå in på detaljer i interimsbetänkandet, som jag anser är utmärkt, men jag vill uppmärksamma er på ett exempel. För ett par år sedan var vi alla mycket entusiastiska när vi sa att vi genom att minska koldioxidutsläppen ville överge olja och gå mot förnybara resurser. Vi sa att biobränslen var svaret men ingen insåg på den tiden att storskalig användning av odlingsbar mark för odling av energigrödor skulle leda till brist på jordbruksmark för odling av livsmedel.

När upplopp för ett par år sedan utbröt i Mexiko då majsmjöl helt plötsligt inte längre var tillgängligt eller priserna hade stigit drastiskt, insåg vi inte – eller åtminstone inte jag – omedelbart sambandet. I dag vet vi att vi måste lösa energi- och klimatproblemen genom att bekämpa hungern i världen. Vi måste förena dessa två aspekter, och detta är bara en liten antydning om att vi tacklar en tvärvetenskaplig och tvärssektoriell uppgift som kommer att kräva att vi uppvisar stor kompromissvilja, och det gäller även kompromisser på annat håll.

Europa är en industrialiserad kontinent. Den industristruktur som har byggts upp under loppet av 50 eller 60 år bär ansvaret för skadorna på vårt klimat. Vi behöver en kursändring, men vi måste alla erkänna att de industristrukturer som vi har byggt upp under 50 eller 60 år inte kan ändras inom fjorton dagar efter en

parlamentsresolution. Detta tar också tid, och därför måste vi hitta en balans mellan de mycket ambitiösa mål vi har ställt upp för oss själva.

Kommissionsledamoten Stavros Dimas har rätt: vi har ingen tid att förlora. Vi måste hitta en balans mellan dessa ambitiösa mål och vad som är möjliga kursförändringar. Båda dessa aspekter är av avgörande betydelse, och för båda krävs en rationell metod inriktad på kompromisser. Jag välkomnar därför att det franska ordförandeskapet har sagt sig vara villigt att försöka nå fram till resultat i slutet av året. Om vi hade samma vilja till kompromisser och ansvarstagande i rådet som finns här i parlamentet, ger det mig anledning till optimism. Men om vi ser samma taktiska markeringar i rådet som vi är vana att se i den institutionen förlorar vi tid.

Jag har intrycket av att det finns en stor beredvillighet från parlamentets sida och även i kommissionen. Om vi hade samma beredvillighet även i rådet, och om alla tre EU-institutionerna samarbetar kan vi före valet till Europaparlamentet uppnå det som Joseph Daul sa: nämligen en signal till den allmänna opinionen om att stats- och regeringscheferna är överens om de breda politiska riktlinjerna samtidigt som Europaparlamentet utför detaljarbetet. Denna uppdelning av arbetet är den sedvanliga, och då blir den till sist synlig.

(Applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Om interimbetänkandet från vårt utskott för klimatförändringar inte gör mer än att säga det uppenbara är det inte alls bra. Det bekräftar nämligen svart på vitt vad de flesta av oss har ansett ett tag. Forskningen om klimatförändring är okontroversiell. Tjäle och smältande istäcken, höjning av havsnivåer och temperaturhöjningar beror till stor del på mänsklig verksamhet. Att inte handla nu innebär att mänskligheten kommer att rusa vidare mot den vändpunkt där det inte längre finns någon återvändo.

Deadlines för klimatpolitiken sätts inte av Europeiska unionen, inte av världssamfundet: de sätts av naturen. Och kontentan är att – trots åtagandena i Kyoto – utsläppen av växthusgaser ökar snabbare än någonsin, och har ökat med 25 procent sedan 1990. Vissa forskare säger att koldioxidhalterna redan har gått för långt. Alla är överens om att den tid som står till vårt förfogande för att stabilisera utsläppen och begränsa höjningen av temperaturen till två grader över de förindustriella nivåerna kommer att gå ut inom sju år.

Demokratier leds genom krishantering. Allvarliga problem tacklas ofta inte förrän det är absolut nödvändigt: som Karl-Heinz Florenz påpekar i sitt utmärkta betänkande behöver vi skära ned växthusgasutsläppen, inte med 20 procent utan troligen med upp till 40 procent, beroende på vilken uppgörelse vi kan komma fram till med tredjeländer i Köpenhamnsamtalen nästa år.

Det finns positiva signaler från andra stora förenare, som Kina och Förenta staterna. Regeringen i Peking visade en nyfunnen villighet att förhandla vid FN-toppmötet i Bali och samtliga tre amerikanska presidentkandidater är villiga att ta itu med klimatförändringen. Vad vi måste göra – i avsaknad av ytterligare bevis, och med de tillgängliga resurserna – är att godkänna kommissionens klimatförändringspaket, och jag välkomnar det arbete som mina kolleger Lena Ek, Chris Davis och Vittorio Prodi har gjort inom detta område.

Vi måste också fördubbla våra insatser att främja ren energi – och det fantastiska i saken är att vi vet hur. Generera kraft från ökensolen, som ett komplement till den förnybara energin här i Europa, vilket skulle kunna skynda på processen att skära ned koldioxidutsläppen i ett enda slag. De satellitbaserade studier som utförts av det tyska rymdcentret har visat att genom att använda mindre än 0,3 procent av ökenområdet i Mellanöstern och Nordafrika skulle tillräckligt med högspänningselektricitet kunna genereras för att tillgodose nuvarande och framtida behov i Europa, Mellanöstern och Nordafrika. Det handlar inom om science fiction. Det har gjorts i Kalifornien i 20 år. Anläggningar byggs nu i Spanien och Marocko i samma syfte.

Om vi kan uppbåda kraften och viljan, modet och karaktärsstyrkan kan vi klara övergången från olja samtidigt som vi sörjer för sysselsättningen, dricksvattnet och en bättre infrastruktur för dem som tar den värsta stöten av klimatförändringen. Vi skulle kunna bekämpa klimatförändringen utan att behöva släcka ljuset.

Vårt mål bör vara att sätta in EU:s pengar där behoven finns, att investera i generering av högspänningskraft från solen och i det politiska kapitalet i de mänskliga förbindelserna tvärs över Medelhavet för att göra detta möjligt. Vi kan inte hitta bättre argument för förhandlingarna inom FN för att få till stånd ett framåtsyftande internationellt avtal i Köpenhamn.

(Applåder)

Rebecca Harms, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman! Jag vill framföra mitt tack till Karl-Heinz Florenz för det mycket goda samarbetet i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar. Om vi tar Florenzbetänkandet och säger "detta är den senaste utvecklingen av den klimatpolitiska debatten i Europaparlamentet" skulle man kunna dra slutsatsen att det råder ett fantastiskt "klimat" mellan ledamöterna här i Europaparlamentet, om det inte vore för att – som Björnligan i den berömda serien, som vi i Tyskland kallar "Tank-busters" – en mycket annorlunda plan följs på samma ställe under samma tid!

Parallellt med det tillfälliga utskottet för klimatförändringar bedrivs klimatpolitik också i Europaparlamentets övriga utskott: i industriutskottet, miljöutskottet och utvecklingsutskottet. I dessa utskott kommer våra kolleger ofta fram till mycket annorlunda resultat. De drar inte slutsatsen att vi befinner oss i början av den gröna revolutionen, en andra eller tredje industriell revolution.

Låt oss ta regleringen av koldioxidutsläppen från bilar som bara ett exempel. Det som för närvarande läggs fram i detta sammanhang av Werner Langen, föredragande för industriutskottet, har inget som helst att göra med en ambitiös klimatpolitik eller insatser för att garantera energiförsörjningen genom effektiva tekniker, vilket är det som vi föreskriver för den europeiska bilbranschen. Den ambitiösa nyordning som förfäktas av Stavros Dimas har ständigt blockerats av olika majoriteter i Europaparlamentet under de senaste ett och halvt åren.

Jag skulle vilja veta vad som har hänt med föresatserna om en bredare klimatdebatt i denna strid om bilar. Här är det inte min grupp som ska lägga handen på hjärtat. De som trycker på bromsen här återfinns bland alla andra grupper i kammaren.

Låt mig nämna ytterligare en punkt: utsläppshandel kommer att vara en viktig fråga i Poznań och Köpenhamn. Kommissionen måste se till att vi uppnår en 20-procentig minskning i Europa. Detta var det förslag som lades fram av Angela Merkel när Tyskland var ordförandeland, och ju förr kommissionen lägger fram sina förslag om utsläppshandel, desto snabbare kommer ledamöterna ännu en gång att träda i funktion som det parlamentariska redskapet för den europeiska industrilobbyn, med följden att förhandlingarna inte inriktas på att uppnå ambitiösa mål utan på att uppnå undantag redan innan reglerna har fastställts.

Karl-Heinz Florenz betänkande är ett bra betänkande. Faktum kvarstår dock att det som vi förväntar oss i dag har inget att göra med den verkliga klimatpolitiken i Europaparlamentet.

Liam Aylward, för *UEN-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag skull vilja ansluta mig till gratulationerna av Karl-Heinz Florenz och säga hur lyckliga vi är att vi har en man med förmåga att leda denna diskussion och berömma honom för det som han hittills har åstadkommit. Vi anklagas ofta för att vara avskärmade i den här institutionen, för att inte ha kontakt med medborgarna, men i det här fallet arbetar EU för dem. Det är ingen tillfällighet att 95 procent av EU:s invånare anser det viktigt att skydda vår miljö. Över två tredjedelar anser att initiativet till politiska åtgärder för att angripa klimatförändringen bör tas på EU-nivå.

Mitt land, som är en liten ö, kan inte lösa eller åta sig att angripa klimatet ensamt, lika lite som något annat land. I ändringsfördraget, som är ett hett diskussionsämne i mitt land för närvarande, har Europeiska unionen utformat åtgärder för att få de 27 medlemsstaterna att enade bekämpa klimatförändringen tillsammans. Europeiska unionen underlättade på ett konstruktivt sätt genombrottet för FN-avtalet på Bali i december i fjol, vilket gör att alla parter nu erkänner nödvändigheten av skyndsamma åtgärder.

Vi måste acceptera de svårigheter som ligger framför oss. De vetenskapliga bevisen är nu överväldigande. Klimatförändringen är nu ett allvarligt globalt hot. Det kommer att kosta på. Är vi på fullt allvar villiga att offra inte bara vårt klimat och vår planet, utan även våra ekonomier? Fortsatt passivitet kommer till sist att kosta oss upp till en femtedel av vår årliga bruttonationalprodukt medan verklig handling kostar oss 1 procent.

Är vi också beredda att riskera vårt klimat till den punkt där det inte längre finns någon återvändo? Forskarna informerar oss redan om att det senaste decenniet var rekordvarmt och att 2007 var ett av de tio varmaste åren. Vi får inte glömma våra landvinningar och mål i Bali. Vi måste fortsätta att lägga fram en handlingsplan med sammanhängande lösningar för att möta hotet om klimatförändring, och se till att medlemsstaternas anpassningsförmåga står i centrum.

Jens Holm, för *GUE/NGL-gruppen*. – Innehållet i detta betänkande är korrekt, men jag skulle vilja se fler konkreta åtgärder mot klimatförändringarna. Trots detta har betänkandet förstås vänstergruppens stöd.

I betänkandet konstaterar vi att de globala utsläppen ökade med 70 procent mellan 1970 och 2004, att det senaste decenniet var det varmaste någonsin och att vi står inför flera brytpunkter, t.ex. avsmältningen av Grönlandsisen. Därför kräver vi en minskning av EU:s utsläpp med 60–80 procent fram till 2050. Vi kräver

klimatmärkning av konsumentprodukter och åtgärder mot de stora utsläpp som EU orsakar genom import från andra länder. Vi uppmanar också till förändrade livsstilsmönster.

Det är helt rätt, men då måste vi också se till att vi underlättar för medborgarna att leva klimatvänligt. Vi måste exempelvis äta mindre kött och vi måste resa mindre med bil och flyg. Tyvärr subventionerar EU köttindustrin med gigantiska belopp. Och tyvärr så subventionerar EU byggande av motorvägar som bara leder till ökad bilism. Våra åtgärder mot flyget är också långt ifrån tillräckliga. Om inte vi politiker skapar hållbara system är vi inte trovärdiga när vi uppmanar folk att ändra sin livsstil.

Vi borde som sagt gå längre. Vi måste ha fler konkreta åtgärder för att ställa om och vi måste ha högre minskningsambitioner. Vi måste också vara självkritiska och ifrågasätta den ekonomiska ordning som råder i EU. EU bygger ju på förverkligande av den inre marknaden och ständig tillväxt. Det leder bara till ökade transporter och det är inte hållbart.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) För det första tackar jag föredraganden, Karl-Heinz Florenz, för det gedigna interimsbetänkande vi har framfört oss i dag. Det är bra att ha all relevant vetenskaplig information om klimatförändringen samlad i detta betänkande. Det kan i fortsättningen fungera som ett användbart steg mot det slutliga betänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändring. Jag har inget att tillägga till innehållet och jag har därför inte lagt fram några ändringsförslag.

Mycket är redan känt om klimatförändringen, men mycket mer forskning krävs, eftersom många av parametrarna fortfarande är okända. Betänkandet innebär en aktiv start med den extra studien.

Jag kan inte stödja ändringsförslagen från bland annat Jan Březina, i den mån de överhuvudtaget är godtagbara. I fråga om ändringsförslagen från Avril Doyle med flera, kommer jag att följa föredragandens ståndpunkt. Slutligen vill jag önska Karl-Heinz Florenz lycka till med utarbetandet av slutbetänkandet.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Herr talman! Det betänkande som vi debatterar i dag är en symbol för parlamentets arrogans och sedvanliga blindhet. Det är farligt nära att undertrycka friheten, demokratin och solidariteten med de svagaste i samhället. När det gäller tankefrihet finns det inget värre än att insistera på att endast en vetenskaplig åsikt är korrekt och fördöma andra uppfattningar. I fråga om demokrati finns det inget värre än att ge politisk välsignelse åt en sådan åsikt och försöka styra människors liv därefter. När det gäller solidaritet med de svagaste finns det inget värre än att hålla livsmedel i bensintankarna på bilar och stå och titta på medan människor dör av hunger. En sådan politik kommer inte att rädda planeten. De enda vinnarna kommer att vara producenterna av subventionerad raps och tillverkarna av vindkraftskomponenter. Med hänsyn till att betänkandet försöker undertrycka åsiktsutbytet, diktera vad de vetenskapliga resultaten bör vara och bortse från vad de fattigaste i samhället behöver, kan jag absolut inte ge mitt stöd. Jag anser att det tillfälliga utskottet för klimatförändringar omedelbart bör upplösas. Sammanfattningsvis vill jag bara säga att jag kommer från Tjeckien och att jag stolt kan säga att president Václav Klaus tänkande inte som andra politikere har blivit vare sig varmare eller grönare.

Talmannen.– Tack fru Bobošíková. Jag kommer att anstränga mig mer för att uttala ert namn korrekt i fortsättningen. Jag tror att vi alla befinner oss på en inlärningskurva, inte bara talmannen utan av allt att döma även talaren. Tack fru Bobošíková!

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz och hela arbetsgruppen för att ha satt så renommerade forskare i arbete angående denna fråga. Jag tror att det är första gången som forskare har arbetat sida vid sida med ledamöterna av detta parlament. Det är en tillgång som inte får mönstras ut eftersom det är uppenbart, vilket forskarna har fastställt, att vi står in för en oerhörd ovisshet i form av klimatförändringen. Med andra ord gör vetenskapen framsteg och förändrar ståndpunkterna på vägen och därför kan vi inte förvandla forskning till absoluta sanningar. Vad betyder detta? Det betyder att om forskarna i sitt arbete ständigt granskar varandras resultat och vi travar efter, måste även vi vara föränderliga och anpassa våra lösningar till förändringar av kunskapen.

Symmetrin mellan ständigt ökande kunskap och vår egen anpassningsförmåga är mycket viktig. En av mina farhågor är därför den enorma tilltro vi har till oss själva i Europa. Tvivel och ovisshet utgör grunden för vetenskapligt arbete och för att komma rätt i det här fallet. Jag anser att vi måste vara medvetna om att det finns många länder, som vi kritiserar, som gör rätt sak inom vissa områden.

Jag säger detta och jag måste upprepa att jag stöder förslaget, därför att jag anser att komplexiteten och konsekvenserna måste beaktas och detta föranleds av vad vi råkade ut för med biobränslen. Vi måste också

vara absolut disciplinerade när det gäller lösningarnas miljöpåverkan, ekonomiska konsekvenser och genomförbarhet.

Eftersom syftet med detta dokument är att tillhandahålla lösningar, stöder jag det ändå. Trots allt vill jag ändå säga att vi måste tillämpa en kombinerad politik, och här måste dokumentet gå ett steg vidare i den andra delen, med beslut från ovan fattade på statlig nivå, för att inte försumma att klimatförändringen är ett problem som måste lösas genom anpassning på lokal nivå.

Vi måste därför börja överväga en politik där bred kunskap om klimatförändringen styrs uppifrån i kombination med en politik som drivs underifrån i industrin, i olika sektorer av näringslivet, i jordbruket, i olika territorier, för att göra det möjligt för varje land att utarbeta sina egna planer i överensstämmelse med den generella planen.

Guido Sacconi (PSE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag instämmer naturligtvis också i kören av kolleger som har framfört sitt tack och sin uppskattning över det arbete som vår föredragande Karl-Heinz Florenz har utfört. Jag vill också informellt tacka alla ledamöter och politiska grupper som arbetar och har arbetat mycket intensivt under det här året för det tillfälliga utskottet för klimatförändringar som verkligen har skapat en mycket stark och gedigen anda av enighet bortom de utmarker där oenighet trots allt fortfarande råder.

Detta ger mig anledning till förhoppningar eftersom en sammanställning av allt material som vi redan samlat och allt material vi samlar in inför slutbetänkandet är tillgängligt och därigenom kommer vi kort sagt att kunna lämna över ett gott arv till det kommande parlamentet, som det kan använda för att utföra det arbete som det måste utföra enligt den verkligen överbyggande vision som krävs för denna fråga.

Det som vi har i dag är det första kapitlet som sammanfattar den vetenskapliga kunskapen i frågan. Vi bör göra klart för oss att detta inte innebär att IPCC är en vetenskaplig rörelse, utan ett forum där all vetenskaplig litteratur om ämnet under årens lopp har beaktats och sammanfattats, en revision har gjorts och sannolikhetsgrader har fastställts inom olika områden, olika bedömningar, som snabbt har nått nästan 100 procent, vilket jag tror är en situation som saknar motstycke i vetenskapshistorien.

Jag tror också att det gäller den bredare synvinkeln. Det kan i vissa avseenden ses som en förebild för att fastställa ett underbyggt förhållande, om jag får vara så djärv, mellan vetenskaplig kunskap och politiskt beslutsfattande när det gäller de utomordentligt komplexa frågor som världen står inför i dag.

Klimatförändringen pågår, och den sker snabbt, och därför måste vi handla omedelbart och, precis som Karl-Heinz Florenz mycket riktigt sa, är detta inte bara ett problem utan även en möjlighet. Denna kunskap är just den grund på vilken det världspolitiska klimatet också måste ändras, under loppet av ett år som kommissionsledamoten Dimas sa, och global uppvärmning är inte det enda som har skett. Det världspolitiska klimatet har ändrats, vilket kulminerade på Bali med att alla erkände giltigheten av IPCC:s forskning och under de senaste månaderna har ledarna gjort verkligt betydande förändringar av sina ståndpunkter.

En del av vårt arbete gällde också att genomföra flera besök i Kina, Indien och helt nyligen i Washington i Förenta staterna, och vi hade som ni märkt möjlighet att konstatera det som presidentkandidaterna mycket tydligt deklarerat, nämligen att det kommer att bli ett mycket annorlunda engagemang även i Förenta staterna under de kommande månaderna, vilket verkligen är hoppningivande inför de internationella förhandlingar som enligt planerna ska avslutas i Köpenhamn 2009.

Jag är överens med er på den punkten och vi får fram resultat som var otänkbara bara för ungefär ett år sedan.

Vittorio Prodi (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Herr kommissionsledamot, tack för att ni stannar kvar. Som forskare kan jag bara välkomna det faktum att den vetenskapliga bilden till sist har accepterats och erkänts även av prominenta politiska organ som detta. Som vice ordförande för det tillfälliga utskottet för klimatförändringar är jag nöjd med de första resultaten av vårt gemensamma arbete och jag gratulerar föredraganden Karl-Heinz Florenz, mina kolleger och ordföranden Guido Sacconi.

Själv fruktar jag dock att all vår goodwill inte kommer att räcka till för att lösa de allvarliga problem vi står inför. Jag tänker särskilt på den katastrofala utsikten som klimatförändringen ger på problem som redan är mycket svåra, så som fattigdom, folkhälsa och tillgång till naturresurser, främst vatten, och jag tror att när det första steget är taget på upptäcktsfärden om företeelsen, nämligen utarbetande av det första betänkandet om vetenskapliga bevis, kommer vi med största sannolikhet välja att acceptera ett omöjligt uppdrag.

Detta uppdrag är att ge anledning till förhoppningar, att lägga fram genomförbara planer för en framtid som inte bygger enbart på konflikt och ojämlikheter och att erbjuda en vision där forskningen hjälper oss att jämna ut de obalanser som mänskligheten har skapat eller bidragit till att förvärra. Det som vi bör säga till våra medborgare är följande: vi kommer att acceptera detta uppdrag och därigenom tar vi ett språng framåt för civilisationen.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Caroline Lucas (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Vid första påseendet tycks detta betänkande vara en rent teknisk rapport som sammanfattar den vetenskapliga kunskap som vi känner till. Men bedra er inte, betänkandet är också djupt politiskt och ett stridsrop, eftersom betänkandet påvisar det överhängande behovet av en fullständig revolution i hur vi bedriver våra ekonomiska system.

Kunskap medför ett ansvar och att veta det som vi vet om klimatförändringens realiteter och ändå låta bli att handla på ett vederbörligt sätt skulle vara inte mindre än ett brott mot kommande generationer.

Tankegången i betänkandet är därför följande: EU:s mål om en 20-procentig minskning av utsläppen är helt enkelt oförenligt med forskningen i två avseenden, vi måste därför agera enat för att göra inhemska nedskärningar på minst 30 procent nu, vi måste reagera på nya fakta – senast för en månad sedan varnade den ledande klimatforskaren James Hansen för att de nuvarande målen är alltför låga och att vi måste ägna mer resurser åt att hjälpa utvecklingsländerna att anpassa sig, med alla inkomster från det europeiska systemet för handel med utsläppsrätter öronmärkta för klimatåtgärder.

De goda nyheterna är att EU befinner sig i ett sällsynt bra läge för att ta ledningen när det gäller klimatförändring och att om vi antar den utmaningen också kan komma att upptäcka att våra egna institutioner vitaliseras och att EU återknyter kontakterna med de medborgare som den sägs företräda.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Herr talman! Sedan en tid tillbaka har jag med förskräckelse lyssnat till de pseudovetenskapliga argument som läggs fram i Europas hjärta. Jag avser de presentationer som gjorts här i parlamentet, från vilken visdom baserad på sunda vetenskapliga bevis är tänkt att spridas till hela världen. I själva verket är det dock så att det finns precis lika många forskare som vidhåller att vi inte har någon möjlighet att påverka klimatförändringen med de medel som för närvarande står till buds som det finns forskare som menar att vi kan göra det.

Mina damer och herrar! Betänk för en minut att det är den första gruppen som har rätt. Om så är fallet och vi satsar enorma resurser på påstådd klimatförändring, och därigenom påverkar mänsklighetens välbefinnande, framför allt i Europa, kommer vi att döma de europeiska nationerna till en kraftig försämring jämfört med andra länder som kommer att utvecklas snabbare under tiden.

Jag kan försäkra kammaren att ordföranden i ett parlamentsutskott enbart beaktar åsikter från en grupp forskare och om kommissionsledamoten Stavros Dimas inte hänvisar till alla kända vetenskapliga arbeten om ämnet, och därigenom tillåter mytbildning, kommer jag att protestera i starkaste ordalag. Det kommer jag att göra därför att åtgärder av detta slag endast får vidtas på grundval av avgörande vetenskapliga bevis.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina kolleger! Ett stort tack till föredraganden Karl-Heinz Florenz, eftersom han har arbetat hårt och har utvärderat flera månaders arbete i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar under expertordförandeskap av Guido Sacconi. Den viktiga politiska punkten som gör att jag instämmer med Karl-Heinz Florenz betänkande är accepterandet av FN:s klimatpanel IPCC som organ och därigenom FN:s och Balikonferensens riktlinjer. Observera att detta inte är en vetenskaplig ståndpunkt utan en demokratisk. Det är ett forum för världsdemokratien.

Den fråga som nu ligger framför oss är att om Europa vill vara en trovärdig och drivande kraft i det avtal som ska ersätta Kyoto måste vi ha vårt eget hus i ordning. Det åtgärds paket som fastställs måste godkännas inom en viss tid och vara förenligt med Baliförpliktelserna. Med andra ord måste det respektera åtagandena och vara öppet, adekvat och verifierat.

Det är viktigt att vi förhindrar undantag och avvikelser som kan göra att trovärdigheten går förlorad inom Europa och i förbindelserna med andra. Vi måste förhindra allt fiffel från medlemsstaterna och näringslivet. Med andra ord måste vi vara seriösa!

Graham Booth (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Jag instämmer med Bogdan Pék. Många framstående forskare från hela världen undertecknade Manhattandeklarationen den 4 mars i år. Där sägs bland annat att det "inte finns några avgörande bevis på att koldioxidutsläppen från modern industriverksamhet hittills, nu eller i framtiden kommer att orsaka en katastrofal klimatförändring". Förra veckan anslöts sig ytterligare 31 000 forskare till detta synsätt i Oregonpetitionen.

Detta är inte längre än enstaka dissidenters röst och Nigel Lawson, ledamot i överhusets utskott för klimatförändringar, instämmer också i att diskussionen inte är slut. Innan vi binder upp oss själva för enorma kostnader i form av klimatskatter, koldioxidhandel etc. vid en tidpunkt då vi varnas för en trolig global konjunkturedgång måste vi lyssna till båda sidor i debatten och göra det absolut klart vem som har rätt.

Roger Helmer (NI). - (EN) Herr talman! För en gångs skull kommer jag till kammaren med goda nyheter: den globala uppvärmningen har upphört. 1998 var det varmaste året i mannaminne. Under de senaste tio åren har de globala temperaturerna varit oförändrade eller sjunkit. Den måttliga värmeökningen nyligen är jämförbar med den som inträffade under medeltidens värmeperiod, och före det under den romanska värmeperioden, och före det under holocenklimateoptimet.

Temperaturerna i dag ligger under toppnivåerna under de senaste 2000 åren. Tvivlen om koldioxidens roll ökar. Sedan 1850 korrelerar genomsnittstemperaturerna väl med solcyklerna men dåligt med atmosfärens koldioxidhalt. Uppvärmningsmönstret, både geografiskt och över tiden, är ett helt annat än det som förutses i datormodeller.

Växthusmodellerna förutsäger maximal uppvärmning i den högre atmosfären, men observationerna visar att den lilla uppvärmning som finns är vid ytan och till stor del resultatet av en urban värmeöeffekt.

Växthuseffekten av koldioxid är logaritmisk, dvs. en lag om sjunkande avkastning. I växthustermer är atmosfären redan mättad med koldioxid och ytterligare utsläpp kommer att ha liten inverkan.

Havsnivån stiger inte snabbare än den alltid har gjort, omkring sex till åtta tum på ett sekel. Den globala ismassan är i stort sett konstant. Svåra väderförhållanden är inte mer vanliga nu än de varit tidigare. Utplåningen av arter drivs inte på av global uppvärmning utan av förlorade livsmiljöer, och särskilt av jakten på biobränslen. Nyligen gjorda studier visar att isbjörnarna har det mycket bra.

Klimathysterin blir alltmer verklighetsfrämmande. Vi måste ompröva våra politiska åtgärder innan de gör ännu mer skada.

(Applåder)

Markus Pieper (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru Harms! Pansarbrytning är faktiskt en positiv sak i pacifistisk mening! Vetenskapliga fakta är välkända: den klimatförändring som vi bevittnar i dag har mycket att göra med mänsklig verksamhet. I det avseendet är resultaten från det tillfälliga utskottet exemplariska.

Det som oroar mig med betänkandet är dock den hotfulla undertonen. Det bekymrar mig att absolut inget utrymme har getts åt avvikande vetenskapliga uppfattningar. Sanningen är den att så fort politiken gör anspråk på att vara ofelbar, har den missuppfattat något. I betänkandet talas om värmeböljor i aldrig tidigare skådad skala och om artutplåning som upp till 70 procent orsakas av klimatförändringen. Det sägs att praktiskt taget varje region i världen kommer att påverkas negativt. Dessa bedyranden grundas på prognoser från långsiktiga modeller, men de kan inte så förenklat tillskrivas enbart den av människan orsakade klimatförändringen.

Mot denna bakgrund anser jag att det är en skam för vårt parlament att de ändringsförslag som lagts fram av Jan Březina, som uppmärksammade just detta förhållande, kommer att förklaras otillåtliga. Herr talman! Jag vill be er att uttryckligen förklara ändringsförslag 15 tillåtligt. Miljöskyddet är inte betjänt av att vissa uppfattningar helt enkelt undertrycks genom administrativa förfaranden. Ett överdrivet hot kommer att utlösa politiska åtgärder som kommer att leda till en skev syn på de politiska prioriteringarna. Ett exempel är hävdandet att klimatförändringen borde bli en prioriterad fråga i utvecklingsbistånd. Aids, febernäring, malaria och jordbävningar är dock mycket mer överhängande problem i dag och det är där vi borde sätta in våra politiska resurser.

Även i Europa har debatten om klimatförändringen nått en dimension där sociala landvinningar riskeras. En familj i Tyskland betalar redan mer än 40 procent av elektricitetspriset till staten och vid bensinpumparna är siffran nu mellan 55 och 78 procent. Det nya systemet för handel med utsläppsrätter kommer att driva upp elpriserna igen med minst 30 procent.

Jag förespråkar ett förnuftigt förhållningssätt till klimatförändringen, så att vi sedan kan hitta lösningar som är socialt och ekonomiskt förenliga. De ändringsförslag som lagts fram av Jan Březina skulle ge en rad utgångspunkter och jag vill be er om ert stöd.

(Applåder)

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz. Han har utarbetat ett utmärkt betänkande. Klimatförändringsdebatten är mycket emotionell, vilket givetvis är helt riktigt. I dag har vi dock valt en mycket förnuftig linje. Under de närmaste månaderna ska vi arbeta intensivt med klimatförändringen och många ambitiösa åtgärder finns på agendan.

Det är mycket viktigt för Europa att visa sin trovärdighet före Köpenhamnsmötet och att komma överens om klimatpaketet. Det kan endast ske om vi har en gemensam grund och om den grunden är kunskap. Karl-Heinz Florenz är värd beröm för att ha beskrivit vad som är det vetenskapliga samförståndet. Utgångspunkten för vår politik är rönen från FN:s klimatpanel. Tusentals forskare arbetar tillsammans inom IPCC. Det är ett faktum att jorden blir varmare och det är också ett faktum att den uppvärmningen i viss utsträckning orsakas av människans verksamheter. För att hålla klimatförändringen i schack måste vi minska utsläppen av växthusgaser med 60 till 80 procent före 2050. Det är inte någon enkel uppgift. Viktiga intressen berörs. Givetvis kan ren produktion ge betydande vinster och sysselsättningstillfällen och det är också bra att vi ska avsluta vårt oljeberoende och gå över till en värld med hållbar energi. Övergången till ett samhälle med låga koldioxidutsläpp är dock inte enkel.

Två saker är därför viktiga. För det första måste politiken vara kunskapsbaserad och, Markus Pieper, det innebär inte att samförståndet inom IPCC är hugget i sten. Vi kan förvänta oss att IPCC är öppen för kritik och välgrundade argument från skeptikerna, eftersom det bidrar till kunskap: därför stöder vår grupp helhjärtat punkt 10.

Den andra punkten är att det behövs långsiktigt stöd från allmänheten. För att allmänheten ska kunna stödja resoluta åtgärder efterlyser vi att de grundläggande vetenskapliga punkterna ska beskrivas i en broschyr som görs tillgänglig för allmänheten så att alla kan få veta vilka hot vi står inför. På så sätt kan vi angripa hoten tillsammans. Jag förväntar mig att Karl-Heinz Florenz betänkande ska vara grunden för oss att vidta mer gemensamma åtgärder och att fastställa en god politik 2009.

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Också jag vill gratulera Karl-Heinz Florenz till ett utmärkt betänkande. Jag vill påpeka att det har en mycket starkt politisk och symbolisk betydelse som manifesteras inte minst av att ledarna för de tre stora politiska grupperna inledde debatten.

Innehållet i Florenz-betänkandet är vi överens om. Det är också skrivet på ett sådant sätt att alla Europas medborgare faktiskt kan läsa texten och förstå vad vi menar. Att utformningen är så pedagogisk och tydlig är ytterligare något positivt jag gärna vill framhålla.

Vi har dock fortfarande problem kvar som vi behöver diskutera. Jag vill vädja om stöd för de ändringsförslag som handlar om havet och den ökande temperaturen på 1,5 grader i havsytan. Vi behöver också titta på folkhälsofrågor. Det får vi ta i nästa betänkande. Jag förväntar mig gedigna skrivelser på det området då. Vi ledamöter har nu möjlighet att visa hur bestämda vi är och om vi menar allvar med vårt engagemang i dessa frågor. Avril Doyle och jag är tillsammans föredragande för handel i utsläppsrätter. Om alla menar allvar med det som sägs idag inför omröstningen så förväntar vi oss också ett starkt stöd för de förslag som vi kommer att lägga fram i våra respektive utskott.

Slutligen vill jag påpeka att vi är mitt uppe i arbetet med att förbereda Köpenhamnskonferensen. Dessa förberedelser måste ske på ett helt annat sätt, i samarbete mellan parlamentet, rådet och kommissionen och tillsammans med utvecklingsländerna. Det är bara 18 månader kvar.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Även jag gratulerar Karl-Heinz Florenz till hans betänkande. Det är utmärkt att det ska vara grundat på vetenskapliga fakta från behöriga FN-kommittéer och att det ska framhålla behovet av mer och bättre information för medborgarna.

Mina damer och herrar, herr kommissionsledamot! Låt oss dock gå från fakta till handling. Vi måste anpassa vår politik till de åtgärder som vetenskapen föreslår. Vi behöver renare bränsle och renare bilar. Herr kommissionsledamot! Vi känner till er kamp mot påtryckningsgrupper och intressen som undergräver EU:s arbete med att vara världsledande i kampen mot klimatförändring. Den överväldigande majoriteten av Europaparlamentet är en allierad. Den kommer att stödja mer ambitiösa insatser från kommissionen och

regeringarna eftersom mänskligt liv och skyddet av miljön betraktas som viktigare än vissa affärskretsars intressen.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Jag är inte den första att gratulera föredraganden till hans utmärkta betänkande och jag kommer säkerligen inte att vara den sista. Det internationella samfundet fick nyligen IPCC:s dokument med en utförlig vetenskaplig undersökning av den globala uppvärmningen. Vi hänvisar till den i vårt betänkande och i vår resolution. De flesta forskare godkänner detta dokument, nämligen IPCC:s fjärde bedömningsrapport. Det gjorde också majoriteten av regeringarna i de 110 länder som är representerade i panelen. Trots detta har det förekommit röster som ifrågasatt dokumentets giltighet. De har även hörts i den här kammaren. Det lämpar sig därför att börja utvärdera kontroversen.

För det första är praktiskt taget alla nu överens om att global uppvärmning är ett faktum, även om vissa hörn av vår planet råkar vara kallare än tidigare. På grund av bland annat IPCC-rapporten tycks det nu vara accepterat att den globala uppvärmningen finns. Följaktligen är det inte längre så viktigt att referera till ytterligare indikationer på en förestående apokalyps kopplad till stigande temperaturer. Å andra sidan är det säkerligen nödvändigt att förklara och bevisa orsaken till att temperaturerna stiger.

Jag vill påminna kammaren om att majoriteten av de forskare som har arbetat med problemet verkligen är övertygade om att det huvudsakligen är människan som bär ansvaret för den globala uppvärmningen. Detta gäller i synnerhet utsläppen av växthusgaser. Det skulle vara värt att ägna ytterligare insatser åt att dokumentera och förbättra denna teori. Forskning om orsakerna till uppvärmningen bör definitivt fortsätta och detta bör vara den viktigaste slutsatsen av våra överläggningar.

Trots detta måste vi framför allt komma ihåg att det redan förefaller mycket troligt att de växthusgaser som människan producerar är den viktigaste orsaken till den globala uppvärmningen och därför krävs det handling. Det är därför som Europeiska unionen iklädde sig rollen som världsledare när det gäller att begränsa utsläppen. Följaktligen är det särskilt viktigt för oss européer att uppnå ett globalt avtal om frågan i Poznań och i Köpenhamn. Vi måste komma ihåg att vi inte kan rädda planeten på egen hand. Att överge våra egna åtgärder nu skulle vara oförlåtligt. Vi kan inte avsäga oss våra skyldigheter mot civilisationen.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Herr talman! Det finns väl etablerade och erkända uppgifter om klimatförändringen i världen och det finns inte längre något seriöst vetenskapligt tvivel om det antropogena ursprunget till de nuvarande tendenserna till global uppvärmning. Detta fastslår Karl-Heinz Florenz i sitt betänkande i inledningen till slutsatserna. Syftet med att utarbeta detta interimsbetänkande var trots allt att fastställa en gemensam grund för den slutliga versionen.

Arbetet i utskottet och parlamentet måste vara stadigt förankrat i den fjärde bedömningsrapporten från FN:s klimatpanel. Det finns ett mycket klart samförstånd i betänkandet om att den globala genomsnittstemperaturen måste stabiliseras så att den inte ökar med mer än 2 °C. Detta är också ett sätt att beakta de ekonomiska, ekologiska och sociala konsekvenserna av klimatförändring.

Fakta ligger på bordet, som Karl-Heinz Florenz sa. Nu handlar det om hur vi förstår det som vi läser – vad våra läsfärdigheter är. Det kommer att vara uppenbart i år när vi diskuterar det lagpaket som kommissionen har lagt fram för oss. Jag vill särskilt betona att eftersom detta handlar om de ekologiska, ekonomiska och sociala konsekvenserna av klimatförändringen bör vi inrikta oss mer på frågan om energieffektivitet. Jag hoppas att kommissionen i sin framtida verksamhet särskilt kommer att beakta möjligheterna att öka energieffektiviteten. Eftersom sparad energi är den billigaste energin är det också det ekologiskt bästa sättet att bekämpa klimatförändring, och på den punkten hoppas jag att det kommer nya förslag och stimulansåtgärder från kommissionen.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi diskuterar här ett utmärkt interimsbetänkande om vetenskapliga fakta om klimatförändringen av föredraganden från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar Karl-Heinz Florenz. Jag vill tacka honom för den stora arbetsinsats han har lagt ned på detta och även alla kolleger från hela kammaren i det tillfälliga utskottet.

Det skulle vara en explosiv blandning av arrogans, ansvarslöshet och total tjänsteförsummelse för lagstiftare att nonchalera den fackgranskade ståndpunkten från den överväldigande majoriteten av forskare inom klimatförändringsområdet över hela världen. Vi är beslutsfattarna. Vi har ett demokratiskt mandat från våra medborgare och i denna, den mest överhängande frågan för världssamfundet i dag, får vi inte lov att komma till korta när beslutet framför oss är ytterst svåra, och särskilt inte då.

Jag vill uppmana våra kära kolleger som allmänt skulle kunna kallas klimatskeptiker att följa med oss på vägen, om inte annat så på grundval av det mycket missbrukade men mycket viktiga begreppet försiktighetsprincipen. Ja, vetenskapen är komplex och dynamisk, men med proportionerna fem mot en i det vetenskapliga samfundet som stöder det sakförhållande vi lägger fram, måste vi utmana, ifrågasätta och framför allt reagera – och reagera adekvat – på det faktagranskade arbete som utförts av några av våra bästa och mest begåvade inom områdena klimatologi och meteorologi.

Över två tredjedelar av världens yta täcks av hav och tre fjärdedelar av världens megastäder ligger vid havet. Över 97 procent av planetens vatten finns i haven och fisk står för den största andelen av världsbefolkningens proteinintag och 3,5 miljarder människor är beroende av fisk som sitt huvudsakliga livsmedel. När de av människan orsakade växthusgasutsläppen stiger, förutspår forskarna dramatiska förändringar som exempelvis varmare hav, smältande poler, stigande havsnivåer och försurning av havet, vilket innebär ett allvarligt hot mot det marina ekosystemet och mot fiskesamhällen.

Eftersom jag är vice ordförande i fiskeriutskottet väddar jag om att dess välgrundade synpunkter införlivas i detta interimsbetänkande i dag. Två snabba synpunkter: det var ett allvarligt förbiseende att inte ta med några ledamöter från fiskeriutskottet i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, och för det andra beklagar jag att det tillfälliga utskottet inte kunde godta fiskeriutskottets yttrande.

Sammanfattningsvis finns det en rad ändringsförslag där det vetenskapliga intrycket av klimatförändringens konsekvenser på världshaven framhålls. Jag vill uppmana kollegerna att stödja dessa ändringsförslag, eftersom parlamentets beslutsfattande betänkande bör vara så heltäckande och integrerat som möjligt.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill också inleda med att framföra mitt varma tack till vår föredragande för hans arbete. Som föregående talare nämnt gäller betänkandet helt vetenskapliga fakta om klimatförändringen, som diskuterats i detalj med världsberömda experter under temamötena.

Jordbruks- och skogsbrukssektorn är en av de branscher som drabbas hårdast av klimatförändringen och som därför har ett starkt intresse av att effektiva klimatskyddande åtgärder antas på globalt plan. Det är därför viktigt att alla länder medverkar, och särskilt utvecklingsländerna, i processen efter Kyotoavtalets utgång. Det är också viktigt att understryka att jordbruk inte på något vis är en pådrivande faktor för matpriserna: i exempelvis priset på en limpa står mjölet för mindre än 2 procent av kostnaderna.

Det är också välkänt att förnybara resurser för bränslen baserade på grödor inte släpper ut mer koldioxid än vad som lagrats under odlingen, vilket innebär att de i praktiken är koldioxidneutrala. Det har också erkänts, på grundval av gedigna forskningsrön att människan är medansvarig för klimatförändringen. Av den anledningen är det viktigt att genomföra mer intensiv forskning liksom att spara energi genom mer effektiv användning. Låt oss repa mod från det faktum att det tog 3000 år att få det allmänt accepterat att jorden är rund och inte platt.

Får jag vädja till parlamentet om att inlåta sig i en seriös debatt som erkänner att klimatförändring är ett globalt problem. Det är ett geosocialt problem som inte kan lösas genom sektorspolitik i enskilda EU-medlemsstater. En lösning kan endast uppnås i hela världen och Europeiska unionen bör verkligen inta en ledande och medlande roll i kampen mot klimatförändring.

Valdis Dombrovskis (PPE-DE). – (LV) Herr talman, mina damer och herrar! För det första vill jag gratulera föredraganden till hans klara och otvetydiga ståndpunkt, som på grundval av resultaten från vetenskapliga studier, erkänner att global uppvärmning är en realitet och att den orsakas av människan. Vi måste komma ihåg att för ett par år sedan försökte många inflytelserika politiker, bland annat ledare för vissa stormakter, fortfarande att förneka detta. I betänkandet går man ett steg längre och avvisar som vetenskapligt ogrundade de påståenden som gjorts om att effekten av den globala uppvärmningen inte föreligger utan att det endast är naturliga temperaturvariationer. Betänkandet visar ännu en gång att EU är världsledare när det gäller global uppvärmning. Det finns dock ingen anledning till upprymdhet. För att kunna hålla den globala uppvärmningsökningen inom 2-gradersgränsen kommer enligt nuvarande uppskattningar koldioxidutsläppen att behöva halveras fram till 2050. I det här sammanhanget är uttalandet i betänkandet om att nästan alla EU-medlemsstater har gjort goda framsteg i sina insatser för att nå Kyotomålen överdrivet optimistiska. Under perioden 1990–2005 har de 15 äldre EU-medlemsstaterna minskat sina utsläpp med endast 2 procent och det är mycket osannolikt att de kommer att minska sina utsläpp med ytterligare 6 procent under de kommande fem åren för att uppnå sina gemensamma Kyotomål. Det är endast tack vare att de nyare EU-medlemsstaterna har minskat sina utsläpp betydligt snabbare som EU som helhet kan göra anspråk på sin status som världsledare på området. Det är väntat att de nyare EU-medlemsstaterna kommer att minska

sina koldioxidutsläpp med 21 procent fram till 2010. Det är endast detta faktum som gör att EU-ledarna kan tala om det uppenbart ambitiösa målet att minska utsläppen med 20 procent till 2020. Självklart ska målet välkomnas men det är viktigt att de största förorenarna bör uppnå den största delen av minskningen. Det är inte acceptabelt att basera insatserna för EU:s klimatförändringspolitik enbart på befintliga resultat i de nya medlemsstaterna och i enstaka äldre, och att lägga ytterligare bördor på dem samtidigt som man gör eftergifter för de största förorenarna. Oavsett fördelningen av utsläppsminskningarna mellan EU:s medlemsstater kommer vi dock inte att uppnå något om inte en världsomfattande överenskommelse uppnås och länder som Förenta staterna, Kina, Indien, Ryssland med flera medverkar till att lösa problemet. Denna fråga måste prioriteras i EU:s utrikespolitik och klimatförändringspolitik. Tack för er uppmärksamhet.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). - (SL) Vi väljer oftast ändringar och åtgärder enbart om det grundas på gedigna fakta. I utskottet för klimatförändringar har en mängd uppgifter samlats in från många forskare. De flesta av dessa uppgifter tyder på att förändringarna av ekosystemet är konsekvensen av antropogena utsläpp och anger en möjlig utveckling för framtiden.

Även om somliga är oroade och använder uppgifterna som ett hot, måste vi också se den goda sidan av saken, vilken är att vi fortfarande kan handla. Vi måste dock agera snabbt, ansvarsfullt, seriöst och på ett samordnat sätt: först inom EU och sedan även globalt. För att lyckas få igenom internationella avtal måste vi vara tillräckligt lyhörda för problemen i tredjeländer, som har fullt upp med frågorna om hållbar utveckling, och många även med att avskaffa fattigdomen.

Ett integrerat förhållningssätt kräver en ändring av vårt europeiska tankesätt, eftersom vi hittills endast har ägnat oss åt utveckling, eller främst utveckling mot ett samhälle med låga kolutsläpp. Vi kan dock uppnå internationell överenskommelse enbart om vi ägnar lika stor eftertanke åt åtgärder för att minska utsläpp och åtgärder för att ändra utsläpp, för att få dem i samklang med klimatförändringarna.

Tack till föredraganden för ett utmärkt betänkande, jag förväntar mig att vårt arbete i detta avseende kommer att fortsätta nästa år.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Herr talman! Jag gratulerar Karl-Heinz Florenz till hans enastående betänkande. Diskussionen om den vetenskapliga grunden i klimatförändringsfrågan är oerhört viktig, eftersom vi politiker ofta underlåter att ta hänsyn till fakta trots att fakta är mycket beständiga ting. Jag instämmer med Martin Schulz i att vi bör avsluta den diskussion som baseras på tyckanden och beakta fakta.

I Ungern, till exempel, har grundvattennivån på den ungerska slätten mellan floderna Donau och Tisza fallit med 3–4 meter under de senaste 30–40 åren. Kraftig ökenspridning har inträffat, vilket medfört att forskarna har gjort mätningar och konstaterat att ökenspridningen till 50 procent beror på klimatförändring och till 50 procent på skadlig mänsklig verksamhet.

Kort sagt, låt oss ägna eftertanke åt vad forskarna säger. Jag instämmer också i att Europeiska unionen inte kan lösa problemet på egen hand. Förenta staterna, Japan, Kina, Brasilien och den utvecklade världen måste vara partner i detta företagande. Tack för er uppmärksamhet.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). - (FI) Herr talman! Männkligheten bär skulden för klimatförändringen och människan kan därför också bidra till att vända riktning på förändringen.

EU:s mål är att höja den del som biobränslen står för inom transporter till 10 procent. Det är ett mål som måste uppnås i högre grad. Vi behöver göra allt vi kan för att uppnå detta, inklusive att börja använda torv som råvara för biodiesel.

Mer pengar behövs verkligen till forskning så att de mest effektiva metoderna kan utnyttjas. Vissa undersökningar visar till exempel att energiproduktionen från alger är upp till 15 gånger högre än produktionen från vindruvor, palmolja och soja, så mer forskning behövs verkligen. Detta är därför ett sätt vi kan använda för att minska användningen av palmolja och förhoppningsvis även stoppa den omedelbart, eftersom det inte är en miljövänlig metod. Vi behöver därför vidta åtgärder i samarbete med Förenta staterna, Kina, Indien och Ryssland.

Péter Olajos (PPE-DE). - (HU) Tack herr talman! Om vi vill nå framgång i Köpenhamn i slutet av 2009, anser jag att det finns två saker som vi absolut måste beakta, saker som jag själv har upplevt under besök till Indien, Bangladesh, Kina och Kalifornien under de senaste månaderna.

För det första måste vi göra en verklig insats. Med andra ord räcker det inte med att klappa sig själv på axeln. Det räcker inte med att tala om 10 eller 20 eller 30 eller 40 procent. Enligt siffror från Europeiska miljöbyrån

har koldioxidutsläppen inte sjunkit sedan 2000, utan de har faktiskt stigit en aning, med 1 procent. Systemet för handel med utsläppsrätter är en stor framgång och håller för närvarande på att reformeras, men jag anser att det vore värt att starta liknande reformer i andra system än det för utsläppshandel, eventuellt skulle de två systemen kunna sammanföras. Jag stöder starkt rådets förslag att fastställa 1990 som basår hellre än 2005.

Den andra viktiga saken gäller anpassningsfonden. Om vi vill nå framgång i Köpenhamn måste vi inrätta anpassningsfonden. I Sternbetänkandet visades att om det inte finns någon anpassningsfond kommer övriga regioner i världen att ha små möjligheter att undvika de obehagliga konsekvenserna av klimatförändringen. Tack.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Klimatförändringen berör redan Europeiska unionen. De senaste åren har Rumänien till exempel drabbats av torka, översvämningar och värmeböljor. Vissa områden i den södra och sydöstra delen av Rumänien har börjat förvandlas till öken. Unionen har åtagit sig en viktig funktion i kampen mot klimatförändringen både vad gäller minskningen av orsakerna och anpassningen till klimatförändringen.

Lissabonfördraget innehåller bestämmelser om klimatförändringen och här uppskattar jag även bestämmelsen om solidaritet i händelse av naturkatastrofer. Tyvärr är den globala styrningen inom miljöskyddsområdet decentraliserat och ibland råder det brist på sammanhang mellan besluten. 18 multilaterala institutioner ansvarar för att övervaka ungefär 500 internationella avtal, varav 300 är på regional nivå. Europeiska unionen måste axla den ledande rollen på området.

Det finns lösningar. Vi behöver samordnade åtgärder mot klimatförändring, mer av ekologiska transporter, forsknings- och utvecklingsprogram för att anpassa jordbruket till en godtagbar vattenförbrukning, beskögning och framför allt bättre avfallshantering. Jag gratulerar föredraganden.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Klimatförändringen har allvarliga konsekvenser, inte bara för ekosystemen utan även för ekonomi, folkhälsa, vatten och livsmedelssäkerhet, liksom för migrering. De senaste vetenskapliga undersökningarna ledde till övertygelsen om att människans verksamhet också har bidragit till den globala uppvärmningsutvecklingen och därför är det vårt samhälles skyldighet att genomföra effektiva politiska åtgärder.

Jag välkomnar interimrapporten från det tillfälliga utskottet för klimatförändring och dess rekommendationer om EU:s framtida integrerade politik för klimatförändring och jag stöder starkt tanken på att den globala genomsnittliga temperaturökningen måste begränsas till högst 2 °C. Därutöver bör Europeiska unionen arbeta för att minska utsläppen på ett sätt som håller temperaturerna klart under denna brytpunkt på två grader. Att göra vetenskapligt bevisad information tillgänglig för allmänheten och på så sätt bidra till ökad kunskap om frågan hos allmänheten bör vara ett viktigt instrument i politiken för att dämpa klimatförändringen.

Anni Podimata (PSE). - (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Låt mig först välkomna interimbetänkandet om vetenskapliga fakta om klimatförändringar. Jag är särskilt glad över att det i betänkandet betonas att forskarna är överens om hur allvarligt detta problem är. I betänkandet klargörs också den mänskliga faktorns stora inverkan, och särskilt energi, på klimatförändringen.

I den fjärde bedömningsrapporten från IPCC anges att världens koldioxidutsläpp ökade med omkring 80 procent mellan 1970 och 2004, och att dessa ökningarna huvudsakligen berodde på användningen av fossila bränslen. Eftersom det finns ett obestridligt samband mellan klimatet och energiplanering vill jag framhålla hur nödvändigt det är att skapa en integrerad plan på EU-nivå så att vi vet vad de mest välbetänkta och effektiva energialternativen kan vara.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! När jag lyssnar till debatten denna förmiddag känner jag att jag behöver göra ett par kommentarer.

För det första, vetenskapliga bevis. Utan tvekan är det ett mycket komplicerat företag att fastställa att global uppvärmning föreligger och vilka orsakerna är. Detta är inte en provrörssituation där ett experiment kan utföras i ett laboratorium för att bevisa något på det ena eller andra sättet. Beviset grundas på långsiktiga observationer och mycket komplicerade procedurer och självklart finns det en del skeptiker, vissa forskare som har en annan uppfattning. Detta är inte någon nyhet. Forskare är kända för att ha olika uppfattningar: vi får inte glömma att även att cancer orsakades av rökning har bestridits intensivt av många forskare som

fortfarande ifrågasätter sambandet i dag. Självklart vet vi alla vad sanningen är. Samma sak skedde med thalidomide och vållandet av fokomeli hos foster.

Den andra punkten är att betoningen bör ligga på en global strategi eftersom vi alla vet att de länder som förorenar mest, dvs. Förenta staterna, Kina och Indien, gör minst för att bekämpa den globala uppvärmningen.

Janez Podobnik, rådets ordförande. – (SL) Jag har med stort intresse följt er mycket livliga diskussion, som var en mycket god grund för det interimsbetänkande som lagts fram av föredraganden Karl-Heinz Florenz, som jag tackar och gratulerar honom till.

Er diskussion var sådan att den skulle ha gynnat varje parlament. Den var mycket engagerad. Jag uppfattade den som positiv kritik, eftersom varje åsikt är värdefull, även de kritiska.

Från er diskussion kan jag sammanfattningsvis dra två grundläggande slutsatser. Europeiska unionen är och kommer att fortsätta att vara handlingskraftig... självklart, i samarbete med alla sina globala partner, för att fortsätta att trycka på för ett allvarligt menat motstånd mot klimatförändringen. Och en annan slutsats är att klimatförändringen inte bara är ett problem utan också en möjlighet. Vi kan dock främst tackla den genom att agera på global nivå.

Jag vill också säga att inom klimat- och energipaketet förbereder Europeiska unionen framgångsrikt och grundligt alla de åtgärder som vi kan vidta för att effektivt motverka konsekvenserna av klimatförändringen.

Övergången till ett säkert och hållbart samhälle med låga koldioxidutsläpp kommer att påverka en mängd politikområden, däribland ekonomin och människors vardagsliv. Samordnade politiska åtgärder krävs på en rad områden inom Europeiska unionen. Här vill jag stödja era tankegångar, att vi måste hålla ihop, inte bara i fråga om globala beslut utan även enas om detaljerna i samband med dessa politiska åtgärder.

Jag vill särskilt nämna synergier mellan klimatförändring och energi. Här måste samordnade politiska åtgärder inom EU och på nationell nivå tillkomma inom områden som forskning, utveckling och innovationer. Vi måste främja ett hållbart transportsystem, som gör det möjligt för medlemsstaterna att anta de nödvändiga åtgärderna för att bekämpa klimatförändring. Vi måste förbättra energieffektiviteten, särskilt i byggnader, samt andra energikällor inom alla sektorer, och fortsätta att informera konsumenterna om effektiv användning av energi, för att kunna minska de sociala konsekvenserna och även få mesta möjliga ut av de nya möjligheterna.

Som redan har nämnts i Karl-Heinz Florenz betänkande är forskningen om klimatförändring väl etablerad och erkänd och det faktum att den nuvarande globala uppvärmningen är en konsekvens av mänsklig verksamhet är vetenskapligt obestridligt.

Tillåt mig att helt kort kommentera era olika synpunkter på IPCC:s vetenskapliga ramverk. Här är jag positiv till att respektera politikens område. Europaparlamentet är ett ansett politiskt forum. Självklart bör vi också respektera forskningens område, vilket dock lyder under de etiska principerna för forskning och vetenskaplig exakthet.

Samtidigt får vi inte glömma medborgarnas sfär, den vanliga människan som kommer att påverkas av de enskilda åtgärderna när det gäller livskvaliteten, bland annat när det gäller familjens budget och planer för framtiden.

Jag vill särskilt säga att det förefaller viktigt att det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, enligt Guido Sacconi, har lyckats väl och har diskuterat klimatförändringsfrågor i en positiv atmosfär under sina möten, och påpeka att det antagit ett interimsbetänkande om vetenskapliga fakta om klimatförändringen med stor majoritet.

Vi välkomnar särskilt Europaparlamentets beslut att förlänga mandatet för det tillfälliga utskottet för klimatförändringar till februari 2009. Herr talman! Vi ser detta som ytterligare ett bevis på att Europaparlamentet inom klimatförändringsområdet stöder Europeiska unionens ambitiösa politik på internationell plan och dess åtgärder, givet att dess politiska beslut underbyggs av de senaste vetenskapliga resultaten.

Vi är också glada över tillkännagivandet i dagens debatt att debatten om klimatförändringspaketet kommer att följa, vilket innebär ett verkligt fullföljande av de åtaganden som Europeiska rådet gjorde i mars 2008.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Jag tackar alla talare i dagens debatt för deras mycket intressanta inlägg.

Låt mig särskilt framhålla att EU, både som EU-15 och EU-27, kommer att uppfylla Kyotomålet, och det finns ingen tvekan om den saken. Eftersom jag kommer att vara eller hoppas att vara kommissionsledamot i ytterligare 18 månader kan jag försäkra er att det inte finns någon möjlighet att vi kommer att misslyckas med att uppnå Kyotomålet. Jag säger detta därför att de åtgärder som vi redan har vidtagit och som vi vidtar nu, säkerställer att Kyotomålet kommer att uppnås. Nu är detta det minsta vi bör göra under kommande år. För protokollet kan jag nämna att de siffror jag lämnade tidigare är korrekta. Det har sagts att EU minskar sina utsläpp av växthusgaser samtidigt som andra länder som Förenta staterna ökar dem, och detta i betydligt snabbare takt än 1990. År 2005 var vi som jag nämnde 2 procent under 1990 års nivå och 2006 strax under 3 procent för EU med 15 länder, som har ett gemensamt mål. Som EU-27 har vi dock varit ännu mer framgångsrika och vi ligger nu ungefär 8 procent under 1990 års nivå. I slutet av den period som Kyotoprotokollet ger oss att uppfylla våra skyldigheter kommer EU-15 att vara minst 8 procent under och EU-27 minst 11 procent under 1990 års nivå. Låt oss konstatera att vår minskning på strax över 8 procent är mycket positiv eftersom det kommer att hjälpa oss att uppnå målet för 2020 och därefter.

Enligt interimsbetänkandet ska vetenskapliga fakta spela en viktig roll i de internationella förhandlingarna eftersom de gör det möjligt för oss att vidta djärva åtgärder. De kommer att fungera som grunden för bedömningen av hållbarheten i de förslag som ska läggas fram i förhandlingarna inför Köpenhamnskonferensen.

Resolutionen påminner mig om farorna i en okontrollerad klimatförändring, som kommer att påverka människans samhällen på en rad sätt och som kommer att ha allvarliga konsekvenser på våra ekonomier och kulturella traditioner.

I resolutionen framhålls med rätta hur viktigt det är att undvika kraftiga störningar av klimatet, som exempelvis att Amazonas bifloder sinar eller att stora ismassor försvinner vid båda polerna.

Jag tycker att det är lika viktigt att framhålla de troliga konsekvenserna av klimatförändringen när det gäller internationell säkerhet, mat- och vattenbrist samt konflikter om kontrollen över resurserna och överflyttningar av migranter. Trycket ökar stadigt på det internationella samfundet på grund av miljökatastrofer som orsakas av extrema väderförhållanden och väpnade klimatförändringar som orsakas av klimatförändringen. Livsmedelspriskrisen nyligen är det mest konkreta exemplet hittills på vad som kan ske: minskade skördar i stora delar av världen som orsakas av extrema väderförhållanden. Tyvärr verkar denna situation inte vara vare sig tillfällig eller exceptionell. Den är ofrånkomligen en inneboende och återkommande situation och kan inte kontrolleras med drastiska ändringar av jordbrukspolitiken och jordbruksmetoderna.

Låt mig här nämna vissa andra ämnen som tas upp i betänkandet. Jag börjar med minskningen av växthusgaser genom hållbara åtgärder på nationell nivå i utvecklingsländer. Det finns behov av det stöd och de utsikter som tekniken erbjuder. Det måste finnas medel till tekniköverföring och förbättring av den administrativa kapaciteten i dessa länder så att de berörda minskningarna kan mätas, registreras och verifieras. Denna tanke finns med som ett viktigt inslag i förhandlingarna om Bali-handlingsplanen. På Balimötet konstaterade man att varje förändring i utvecklingsländerna kommer att vara beroende inte bara av verkliga åtaganden från de utvecklade länderna att minska sina utsläpp men också av betydande insatser från dessa länder för att tillhandahålla medel, särskilt till tekniköverföring och uppbyggandet av den nödvändiga administrativa kapaciteten.

Det är viktigt att EU utnyttjar varje tillfälle till dialog med de viktigaste utvecklingsländerna, så att det finns ett samförstånd om exakt vad detta innebär och om hur EU kan stödja sådana åtgärder, antingen genom samarbete vid utformningen av politiken, tekniskt stöd, överföring av kunskaper och tillhandahållandet av incitament på koldioxidmarknaden, eller genom ekonomiskt bistånd. Det finns åtgärder som kan vidtas inom alla sektorer, bland annat åtgärder mot utsläpp från energianvändning och skogsskövling.

Jag går nu över till den vetenskapliga aspekten av diskussionen. Kommissionen instämmer helt i att vetenskapliga fakta bör göras kända för allmänheten. Konsumenterna bör förberedas och göras mer medvetna om hur mycket växthusgas som deras livsstil och konsumtionsvanor genererar. De ökade insatserna för att informera allmänheten bör dock åtföljas av ekonomiska incitament för företagen att minska växthusgasutsläppen från de produkter och tjänster de tillhandahåller.

Det krävs en global övergång till ett samhälle med låga koldioxidutsläpp. Detta kan åstadkommas enbart genom systematiska, samordnade åtgärder för att minska utsläppen inom alla sektorer.

Paketet med åtgärder för klimatförändring och energi som nu är i medbeslutandefasen ger oss ett försprång i övergången. Det gör det också möjligt för oss att visa upp en ambitiös klimatpolitik som både är genomförbar och till bredare nytta för våra ekonomier och samhällen.

Vi kommer att fortsätta vårt mycket konstruktiva samarbete om detta viktiga paket med politiska åtgärder och, hoppas jag, komma fram till en överenskommelse så snart som möjligt i år.

Avslutningsvis vill jag gratulera Europaparlamentet till dess viktiga bidrag till arbetet med att bekämpa klimatförändringen och Karl-Heinz Florenz till hans utmärkta arbete.

Jag hoppas att parlamentet kommer att fortsätta på detta konstruktiva sätt. Låt vårt samarbete och åsiktsutbyte fortsätta, både om paketet av åtgärder för klimat och energi och om de internationella förhandlingarna inför mötena i Poznań och Köpenhamn.

Karl-Heinz Florenz, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Ett stort tack för era avslutande ord som var mycket uppmuntrande. Jag anser att vi har kunnat hitta ett samförstånd här i kammaren och att detta samförstånd givetvis förpliktigar oss att genomföra ytterligare vetenskapliga studier och eliminera de återstående tvivlen, för inom vilket mänskligt kunskapsområde finns det inte trots allt utrymme för tvivel? Detta är något som jag, som föredragande, verkligen vill få till stånd.

Jag är tacksam för det beröm som så vänligt har framförts i dag, och jag skulle vilja vidarebefordra det till personalen bakom kulisserna som arbetat ytterst hårt på betänkandet. Låt mig ta detta tillfälle i akt att återigen framföra mitt varmt kända tack till dem.

När jag lyssnar till dagens debatt kan jag få intrycket att vi argumenterar om koldioxid. Låt mig säga detta: vi kommer att ha många andra frågor att diskutera, eftersom koldioxidutsläppen bara är toppen på isberget. Ja, de är ett allvarligt problem, det råder det ingen tvekan om, men den verkliga utmaningen är hur vi ska hantera våra hållbarhetsstrategier. Hur ska vi ta hand om planeten jorden, vi som har fått ansvar att förvalta den för våra barn? De energikällor som vi för närvarande bränner upp tog många miljoner år att skapa, och vi slösar bort dem på bara tusen år ungefär. Utmaningen är alltså hur vi ska lyckas få en liter bränsle att räcka dubbelt så långt som för närvarande. Det är detta som vi måste åstadkomma, och sedan har vi fullgjort vår uppgift. Detta är den stora utmaning vi har framför oss: öka effektiviteten i Europa, utveckla moderna tekniker, använda dessa tekniker hemma – vilket knappast behöver sägas – och även att sälja dem med vinst runt om i världen för att skapa sysselsättning. Detta är vår möjlighet så som jag ser det, och jag vill be er alla om hjälp att verkligen ta itu med denna möjlighet.

Låt mig upprepa mitt tack till alla, men med ett ögonkast på arbetsordningen vill jag uppmärksamma er på en sista punkt. Från allra första början av debatten har det funnits ett ödesdigert misstag i översättningen av punkt 10, där det sägs att jag fördömer något. Det ligger inte alls i min natur att göra. Jag kan ogilla det ena eller det andra, men jag fördömer aldrig något. Jag ska inte skräda orden: det är viktigt att påpeka att det finns ett problem med dålig översättning i parlamentet, vilket är uppenbart i hela detta betänkande och jag vill fästa er uppmärksamhet på de korrekt formulerade ändringsförslag på detta område som har lagts fram i kammaren.

Jag vill tacka alla medverkande och inbjuda er att arbeta med oss i nätverk och under en betydligt svårare etapp av processen, nämligen att lösa frågan om hur vi ska reagera på dessa vetenskapliga fakta.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) För att framgångsrikt kunna ta itu med klimatförändringen behöver marknaderna anpassa sig så att de avspeglar miljökostnader för kol. Förorenarna måste betala. Vi måste använda alla slags politiska instrument, bland annat momssänkning, utsläppshandel och bidrag för att ändra konsumenternas och företagens beteende så att de har fler incitament att välja miljövänliga alternativ. Som Sir Nicholas Stern har påpekat kommer de ekonomiska och sociala kostnaderna av klimatförändringen.

Jag är därför mycket oense med dem i kammaren som förnekar klimatförändringen. De behöver bara se till det ökande antalet och frekvensen av naturkatastrofer världen runt för att se dess konsekvenser. Katastroferna är klart en väckarklocka för oss att vidta mer åtgärder.

EU har en legitim roll i arbetet med att ta itu med klimatförändringen och EU behöver föregå med gott exempel och ge andra länder vägledning. Vi behöver en ökad dialog med de framväxande ekonomierna Indien och Kina för att se till att deras tillväxt bidrar mindre till de globala utsläppen än EU:s och Förenta staternas tillväxt har gjort under förra seklet. Det finns starka argument för tekniköverföring från EU till utvecklingsländerna så att de kan undvika intensiv industriell utveckling och i stället ta ett språng direkt till ett samhälle med låga koldioxidutsläpp.

András Gyürk (PPE-DE) *skriftlig. – (HU)* Det är absolut nödvändigt att vi beaktar fakta om klimatförändringen baserat på vetenskapliga bevis när vi fattar beslut därom. Trots allt är risken för att fatta fel beslut baserat på felaktiga slutsatser lika stora som risken av att vara passiv. En sak som är värd att notera här är att klimatförändringen är ett faktum som kan bevisas vetenskapligt och att snabba och effektiva åtgärder krävs för att avhjälpa den.

Ett objektivt överbäggande av vetenskapliga fakta kan också hjälpa oss att bedöma hur marknadsbaserade miljöskyddsinstrument kan bidra till att förbättra miljö kvaliteten. Enligt vår mening krävs större insatser från medlemsstaternas sida för att popularisera marknadsvänliga incitament. Inrättandet av systemet för utsläppshandel, där vi närmar oss frågan om utsläppsminskningar utifrån marknadsmekanismer, är en välkommen utveckling. Att systemet fungerar är bevis för att marknaden, konkurrensen och miljöskyddet inte är varandra uteslutande aspekter.

I Ungern finns det många exempel på hur felaktiga slutsatser kan leda till felaktiga beslut. Biomassaproduktion innebär i praktiken förbränning av ved. De skadliga konsekvenserna av påskyndat stöd till biobränslen blir alltmer uppenbara. De åtgärder som införs inom dessa båda områden uppfyller inte hållbarhetskraven, och dessutom erbjuder de inte ett marknadsvänligt svar på problemet.

Vi vill framhålla att klimatförändringen kräver att åtgärder införs som inte bara tar hänsyn till vetenskapliga bevis utan även tillåter marknadsmekanismerna spela en roll.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) *skriftlig. – (FI)* Herr talman! Vår resolution om vetenskapliga fakta om klimatförändringen innehåller några viktiga konstateranden som det är svårt att inte instämma i. Trots detta måste det sägas att den också innehåller vissa irriterande kommentarer. Det finns exempel på detta i vetenskapshistorien som borde tjäna som varning. Som filosof anser jag inte det helt oförargligt att en politiker tolkar vetenskapliga resultat, drar snabba slutsatser från dem och försöker kontrollera dem, än mindre att "fördöma" vissa andra tolkningar. Vad är meningen med detta och varför måste sådana saker påstås som en allmän regel? Det här gäller vår trovärdighet, något som vi verkligen kommer att behöva i kampen mot klimatförändringen.

I punkt 5 sägs det att det är vetenskapligt "bevisat" att människan är huvudorsaken till klimatförändringen. Detta har Mellanstatliga panelen för klimatförändringar inte i någon fas påstått. I betänkandet talas om sannolikheter. Människans bidrag till uppvärmningen under det senaste decenniet är mycket sannolikt.

I punkt 7 betonas att de vetenskapliga resultaten "tydligt visar hur klimatförändringarna kommer att utvecklas inom den närmaste framtiden. De kommer att följa olika regionala mönster". Det är just detta som vi inte vet. I förra veckan gjorde forskare som arbetar med datorsimulering i ett uttalande i Reading ett utrop om behovet av superdatorer. Frågan om vilken sorts regionala effekter klimatförändringen kommer att få kan inte besvaras av meteorologerna för närvarande, delvis på grund av otillräcklig datorkapacitet.

I punkt 8 nämns som exempel på brytpunkter i klimatförändringen att glaciärer på Grönland och det västantarktiska istäcket smälter. Uppgifter om smältningen är mycket motsägelsefulla för närvarande, därför att isens tjocklek i centrala områden på Grönland och Antarktis faktiskt ökar.

Jag skulle inte heller vilja anklaga eller fördöma skeptiker och kritiker till klimatförändringen, såsom är fallet i punkt 10. Framför allt politiker bör inte göra någotdera. De ska lämna frågan åt forskarna att debattera.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE) *skriftlig. – (RO)* Det tillfälliga utskottet för klimatförändringar kan lämna rekommendationer och lösningar för den framtida politiken för Europeiska unionen på området, rekommendationer och lösningar som baseras på klara vetenskapliga bevis, och särskilt på ett stabilt stöd från EU:s medborgare.

Det vetenskapliga beviset är odiskutabelt. Karl-Heinz Florenz betänkande är uttömmande och bevisar att vetenskapliga fakta är tillräckliga för att motivera beslutsamma politiska åtgärder och inleda konkreta åtgärder inte bara på EU-nivå, utan också på globalt plan, för att drastiskt minska den antropogena företeelse som ansvarar för klimatförändringen och dämpa dess effekter.

Forskningsinsatserna måste fortsätta, särskilt inom området för nya tekniker, förnybar energi och biobränslen, för att finna den nödvändiga balansen som vidmakthåller ekonomisk konkurrenskraft, social utveckling och tryggar livsmedels- och energiförsörjningen, vilket är väsentligt för EU-medborgarnas välbefinnande.

Det vetenskapliga samfundet och de politiska företrädarna måste med förenade krafter stödja åtgärderna för att öka allmänhetens kunskap och främja att medborgarna deltar i konkreta verksamheter, eftersom utbytet av goda metoder, internationellt, regionalt och i synnerhet gränsöverskridande samarbete och dialog samt direkt medverkan av medborgarna utgör de mest effektiva medlen att bekämpa klimatförändringen.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Under senare år har Europeiska unionen varit en av de internationella aktörer som har varit vägledande i utvecklingen av en hållbar global klimatpolitik. Detta är en position som EU måste behålla även i framtiden.

Jag vill tacka föredraganden och utskottet för ett framgångsrikt betänkande. Det kommer att förstärka synen på den vetenskapliga grund som arbetet med att kontrollera klimatförändringar måste vila på. Det är värt att konstatera att forskning och den kunskap som den tillför ständigt förändras till följd av nya tekniker och resultat. Vi måste därför fortsätta vara öppna för all information om företeelsen och dessutom måste vi respektera avvikande uppfattningar.

Det är oerhört viktigt att reagera beslutsamt på klimatförändringen. Tills nu har var och en av de fyra mellanstatliga klimatpanelerna haft till uppgift att utvärdera sina företrädares uppskattningar av med vilken hastighet klimatförändringen äger rum. Företeelsen har utvecklats snabbare än vad forskarsamhället tidigare uppskattningar förutsade. Nu tycks det också finnas behov av att granska föregående IPCC:s uppskattningar. Undersökningar av amerikanska rymdorganisationen Nasa visar att kontrollen av klimatförändringen kräver mer radikala åtgärder: gashalten i atmosfären orsakad av klimatförändringen måste begränsas mer strikt för att vi ska kunna undgå dessa radikala förändringar.

EU måste ta hänsyn till det växande vetenskapliga samförståndet om att koldioxidutsläppen måste skäras ned mer drastiskt för att bromsa den globala uppvärmningen, så som IPCC rekommenderas. Om vi tittar närmare på den här utvecklingen är jag rädd för att målen i EU:s klimatpaket inte är tillräckligt ambitiösa. Nu behöver unionen göra betydligt mer för att bygga upp ekologiskt effektiva samhällen i unionen. Den ekologiska moderniseringen måste vara den vägledande principen för alla EU:s politikområden. Förändringsförmågan inför denna revolution kommer också att vara den viktigaste faktor som påverkar EU:s internationella konkurrensförmåga.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Kampen mot klimatförändringen har allt oftare blivit ett ämne på internationella organisationers dagordning. Sedan toppmötet 2007, då målet 20 procent sattes upp för minskningen av växthusgasutsläpp och användningen av förnybara energiresurser fram till 2020, har global uppvärmning varit en prioriterad fråga för varje land i världen.

Detta beslut följdes av andra viktiga internationella tilldragelser så som G8-toppmötet i Heiligendamm, debatten i FN:s råd om klimatförändringen eller Bali-handlingsplanen. Efter dessa internationella tilldragelser har ett vetenskapligt samförstånd nåtts, enligt vilket globala uppvärmningstendenser baseras på mänskliga verksamheter och resultaten av forskning och uppgiftsinsamling är tillräckliga för att föranleda omedelbar handling och politiska beslut om att minska gasutsläppen. Det är viktigt att inrätta anpassningsfonden och att inbegripa skogar i ett nytt klimatskyddsavtal för att undvika ytterligare avskogning och koldioxidspridning orsakad av skogsbränder.

Att öka allmänhetens kunskap genom att sprida vetenskapliga bevis för klimatförändringen kommer att spela en viktig roll för att få EU-medborgarnas stöd för politiska åtgärder för att minska kolutsläppen.

Andres Tarand (PSE), skriftlig. – (ET) Klimatet ändras och det beror på mänsklig verksamhet. För fyrtio år sedan när jag tog isprover på forskningsstationen i Antarktis var vi fortfarande omedvetna om detta faktum. I dag har IPCC, som sammanställer arbete från tusentals forskare, gett tillräckliga bevis på att klimatförändringen faktiskt sker och det är vår uppgift att handla i stället för att fortsätta att lägga fram bevis. På den punkten instämmer jag helt med det upplägg som valts av föredraganden Karl-Heinz Florenz.

Europeiska unionens arbete måste vara ambitiöst och man måste anta ett mål som ligger närmare en 30-procentig minskning av växthusgasutsläppen till år 2020. I annat fall kommer saken att bli komplicerad i väntan på verkliga bidrag från andra länder. Det hör till ovanligheterna att ett högre forum röstar enhälligt om detaljerna för allmänna mål men när det gäller målen för koldioxidhalten i avgaserna från bilar eller flera

andra specifika åtgärder är det inte längre våghalsigt att vara så ambitiös. Detta är inte den rätta metoden att ta itu med klimatförändringen effektivt på.

Jag stöder de ändringsförslag som fäster uppmärksamheten på behovet av att göra mer detaljerade undersökningar och modeller över läget i haven och klimatförändringens inflytande på fiskfaunan. Jag kan dock inte instämma i flera ändringsförslag där tvivel framförs om huruvida klimatförändringen verkligen sker, där vikten av fossila bränslen och kärnkraft betonas och utvecklingen av förnybar energi förlöjligas.

Jag anser att parlamentets tillfälliga utskott om klimatförändringar har bidragit till att öka kunskapen hos företrädare för olika samhällsskikt och till att fastställa en gemensam position. Som en kompromiss är förlängningen av utskottets mandat i nio månader fram till Poznańmötet rimlig. En längre tid än så kunde ha inneburit att vi utför vårt viktiga arbete med alltför mycket uppmärksamhet på valet.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL), skiftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet. Diskussionen om klimatförändring, som behövs skyndsamt, måste underbyggas av gedigna vetenskapliga fakta. Dessa tillhandahålls i Karl-Heinz Florenz betänkande. Betänkandet bör spela en viktig roll både på den offentliga arenan och i kommissionen och rådet. Vetenskapliga fakta om växthusgaseffekten har varit tillgängliga i över 180 år.

Det berodde på särskilda sociala omständigheter att denna kunskap om hotet mot våra natur- och klimatmässiga grundvalar för liv ignorerades, vilket förhindrat åtgärder i tid och fortsätter att göra så än i dag. Antingen börjar vi agera nu på grundval av internationellt samarbete för att begränsa ytterligare skador och avvärja de katastrofer som förutses och som kommer att slå till med full kraft mot världens fattigaste först, eller så fortsätter vi på vägen mot undergång. Fakta visar på ett övertygande sätt att det krävs omedelbara åtgärder för att minska växthusgasutsläppen och att vi måste begränsa uppvärmningen till mindre än 2 °C genom att förändra vår livsstil och vårt konsumtionsbeteende och genom anpassning av politiska och sociala villkor och strukturer. Jag stöder föredragandens försäkran att det inte handlar om att argumentera om utsläppsvärden nu, diskussionen måste inriktas på hållbarhet.

EU:s strategi för hållbar utveckling måste beakta dessa problem och slutligen fastställa politiska åtgärder på en hållbar grund. Detta kräver en förändring av de politiska prioriteringarna. Varje dag som går förlorad kan vara förödande och kan inte längre berättigas.

4. 2007 års framstegsrapport om Turkiet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är betänkandet (A6-0168/2008) av Ria Oomen-Ruijten för utskottet för utrikesfrågor om 2007 års lägesrapport om Turkiet (2007/2269(INI)).

Ria Oomen-Ruijten, föredragande. – (NL) Herr talman! Sedan det senaste betänkandet om Turkiet har det skett en rad positiva utvecklingar i landet. Jag tänker på antagandet av lagen om stiftelser och ännu mer nyligen den första ändringen av artikel 301, som måste leda till ytterligare reformer som är nödvändiga för att garantera full yttrandefrihet. Det står dock också klart att Turkiet utgör en blandad bild och att mycket mer behöver göras, inte bara för att följa avtalen med EU, utan också för att fullgöra löftena till landets egen befolkning.

Betänkandet är balanserat. Jag hoppas att vissa käpphästar som framförs inte kommer att komma någon vart, för då kommer betänkandet att förbli balanserat. Jag har nämnt alla problem i betänkandet och det finns tre viktiga synpunkter.

För det första är vi oroade över konsekvenserna av målet mot AK-partiet. Vi förväntar oss att den turkiska konstitutionsdomstolen respekterar rättsstatsprincipen, EU:s normer och Venedigkommissionens riktlinjer för förbud mot politiska partier. Vi välkomnar att demokratin 2007 triumferade över arméns försök att störa den politiska processen. Vi är dock också oroade över att det fortfarande finns krafter som försöker att destabilisera landet. Modernisering av landet och reformer är nu vad som helt klart behövs. Premiärminister Recep Tayyip Erdoğan har lovat att 2008 ska bli reformåret och vi kommer att vara glada att hålla honom detta till godo. Regeringen måste nu utnyttja sin stora majoritet i parlamentet för att beslutsamt genomföra reformer som är avgörande för Turkiets omvandling till en modern och välmående demokrati baserad på en sekulär stat och ett pluralistiskt samhälle. En reform som först och främst är i det turkiska folkets eget intresse.

En tredje punkt. Den konstitutionella processen är ett idealiskt tillfälle att utarbeta en ny civil konstitution, där skyddet för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna sätts i centrum. Detta är det enda sättet att inrätta kontrollsystem som garanterar demokrati, rättssäkerhet, social sammanhållning och

separation mellan religion och stat. När man tittar på de senaste siffrorna visar de att upprätthållandet av separationen mellan religion och stat vållar spänningar i det turkiska samhället. Så många som 72 procent av de välutbildade turkarna är dock oroade över Turkiets sekulära beskaffenhet, 60 procent av medborgarna i alla större städer och nästan 50 procent av övriga turkiska medborgare. Denna oro utnyttjas av domarkåren och åklagarna, som använder sina befogenheter för att åsidosätta en parlamentarisk majoritet och agera mycket oavhängigt. I en stat som styrs av rättsstatsprincipen ska rättsväsendet vara oavhängigt men också opartiskt. Den nya konstitutionen är det enda sättet för den turkiska regeringen att reformera landet och upprätta separationen mellan religion och stat, och en stat som styrs av rättsstatsprincipen, för att vinna nytt allmänt förtroende.

Detta kräver garantier för ett brett deltagande i den konstitutionella processen av alla organ i det civila samhället. Enligt min mening innebär detta att uppnå överenskommelser om modernisering med alla politiska partier, etniska och religiösa minoriteter och arbetsmarknadens parter. Moderniseringen måste innebära att medborgarnas personliga rättigheter och friheter anpassas till konventionen om skydd av de mänskliga rättigheterna.

Vi måste fortsätta förhandlingarna mellan EU och Turkiet med respekt men också utan hyckleri, så att vi kan vara öppna och ärliga mot varandra. Jag anser det olyckligt att min kollega Joost Lagendijk angrips när han öppet och ärligt säger var misstag har begåtts och när han också efterlyser samarbete mellan alla politiska partier i reformprocessen.

Herr talman! Sammanfattningsvis finns det mycket att göra i fråga om de religiösa minoriteternas ställning i Turkiet, kurdernas och andra minoriteters ställning, den socioekonomiska utvecklingen i regionerna, förbättringar av kvinnornas ställning, dialogen mellan den turkiska regeringen och arbetsmarknadens parter, där jag särskilt vill uppmärksamma fackföreningsrörelsen som ofta förtrycks, konstruktivt samarbete i en lösning av Cypernfrågan och bra gransämja i regionen. Kort sagt, var vänlig följ de ingångna överenskommelserna.

Herr talman! Jag betonar återigen, att det enligt min mening endast är ett samhälle som låter sig vägledas av respekten för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna och som grundas på demokrati, rättsstatsprincipen och en socialt inriktad marknadsekonomi som kan utveckla ett fredligt, stabilt och välmående samhälle.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Till att börja med vill jag framföra mitt tack för betänkandet som utarbetats av Ria Oomen-Ruijten och som enligt rådsföreträdarens mening är ett viktigt bidrag till debatten om Turkiets anslutningsprocess.

Sloveniens ordförandeskap har uppmuntrat Turkiet att göra ytterligare framsteg på sin väg mot att närma sig en anslutning till Europeiska unionen. En debatt pågår för närvarande i rådet om de åtta återstående rapporterna om granskningen av den rättsliga anpassningen. Om goda framsteg görs med de tekniska förberedelserna kanske vi kan öppna två nya kapitel vid konferensen i juni mellan EU och Turkiet om anslutningen.

I fråga om reformerna i Turkiet instämmer vi med Europaparlamentets bedömning att detta är avgörande för processen och vi anser att Turkiet inte bör missa denna möjlighet.

Ett reviderat anslutningspartnerskap, som vi godkände i februari i år, definierar de viktigaste prioriteringsområdena, där landet måste påskynda sina reformer. Självklart är det de verkliga framstegen i dessa reformer som direkt kommer att påverka förhandlingsprocessens fortsatta riktning.

Jag vill framhålla att vi delar Europaparlamentets oro över de rättsliga åtgärderna mot AKP (rättvis- och utvecklingspartiet). Ordförandeskapet gjorde ett uttalande där man betonade att separationen mellan de verkställande och dömande verksamheterna är en grundläggande princip i alla demokratiska samhällen och att den principen måste respekteras. Vi måste följa utvecklingen noga. Vi hoppas att resultatet av domstolsförhandlingarna kommer att vara förenliga med demokratiska normer, följer rättsstatsprincipen och vi hoppas att den nödvändiga reformprocessen inte kommer att påverkas av dessa förhandlingar.

Låt mig fortsätta genom att nämna vissa aspekter av bekräftelsen av grundläggande friheter och respekten för de mänskliga rättigheterna. På dessa områden är det särskilt viktigt med reformer i Turkiet.

När det gäller yttrandefriheten välkomnar vi ändringen av artikel 301 i brottsbalken. Det är ett steg i rätt riktning, men för att verkligen kunna garantera yttrandefrihet är det nödvändigt att artikeln också genomförs på ett tillfredsställande sätt. Därutöver finns det en del andra bestämmelser som också behöver samordnas med europeiska normer.

I fråga om religionsfrihet välkomnar vi antagandet av lagen om stiftelser, som är ett steg i rätt riktning. Samtidigt betonar vi att ytterligare arbete måste utföras inom detta område när det gäller att garantera religiös mångfald, i linje med EU:s kriterier.

I fråga om relationerna mellan det civila och militära, bekräftade upplösningen av fjolårets konstitutionella kris att den demokratiska processen är av avgörande betydelse. Trots detta har dock militären fortfarande stort politiskt inflytande. Här är det nödvändigt att stärka den civila, demokratiska kontrollen över militären och att ytterligare stärka parlamentets kontroll över försvarsutgifterna.

I fråga om läget i landets sydöstra delar fördömer vi bestämt terroristanfallen och uttrycker vår solidaritet med det turkiska folket. Vi stöder Turkiets insatser för att skydda sin befolkning och dess kamp mot terrorismen. Samtidigt vill vi varna för att det är absolut nödvändigt att respektera bestämmelserna i internationell rätt och att eftersträva att bevara freden och stabiliteten i hela regionen.

Som ni alla vet utvärderar Europeiska unionen Turkiets framsteg utifrån landets fullföljande av de politiska Köpenhamnskriterierna och dess efterlevnad av bestämmelserna i förhandlingsramen för Turkiet. Rådet vill också utvärdera genomförandet av tilläggsprotokollet till Ankarafördraget. Här beklagar jag att Turkiet fortfarande inte fullgör sina förpliktelser och att inga framsteg har gjorts mot en normalisering av förbindelserna med Republiken Cypern.

Bland de viktiga aspekterna för framsteg i anslutningsförhandlingarna finns dock utan tvekan arbetet med att upprätthålla goda förbindelser med grannländerna och en fredlig lösning på tvister i enlighet med FN:s grundstadgar.

Tack.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig först tacka Ria Oomen-Ruijten och utskottet för utrikesfrågor för ett mycket gediget, bestämt och balanserat betänkande. I anslutningsförhandlingarna med Turkiet har redan sex kapitel öppnats hittills och, som Janez Lenarčič sa, bör det vara möjligt att öppna två kapitel till under det slovenska ordförandeskapet, nämligen bolagsrätt och immaterialrätt.

Låt mig i detta sammanhang erinra om en enkel men absolut grundläggande princip som vägleder EU:s utvidgningspolitik, som gäller för varje kandidatland, även Turkiet: takten i förhandlingarna är beroende av de framsteg som görs i rättsliga och demokratiska reformer – och särskilt i deras genomförande. Med andra ord utgör de tekniska samtalen om kapitlen väggarna och rummen i huset – kanske till och med taket en dag – medan de rättsliga och demokratiska reformerna utgör själva grunden för byggandet av varje ny EU-medlem. Och som varje byggare vet måste man ha en mycket fast grund innan man kan gå vidare och sätta samman väggarna. Alltså först reformer, sedan framsteg i de tekniska förhandlingarna.

Det är därför som Ria Oomen-Ruijtens betänkande är så väsentligt. Kommissionen delar hennes syn på den långsamma takten i reformerna. Vissa lagreformer har dock skett. Jag konstaterar att ni välkomnar den nya lagen om stiftelser och att ni begär att kommissionen ska rapportera om denna lag och dess genomförande i vår nästa lägesrapport om Turkiet nästa höst.

Vidare är revisionen nyligen av den beryktade artikel 301 ett steg framåt. Det som till sist räknas är dock att den verkligen genomförs så att yttrandefriheten garanteras för alla i Turkiet.

Utöver de grundläggande yttrande- och religionsfriheterna är ytterligare framsteg nödvändiga inom sådana områden som kulturella och språkliga rättigheter, kvinnors och barns rättigheter samt fackföreningarnas rättigheter. Sammantaget är en återupplivad inriktning på EU-relaterade reformer av absolut avgörande betydelse, som också måste bidra till att lösa den rådande politiska krisen.

Detta är det budskap som ordförande José Manuel Barroso framförde under vårt besök nyligen i Turkiet. Både regering och oppositionspartier bör inleda samtal och söka efter kompromisser om känsliga frågor som dominerar den inhemska debatten, bland annat om den konstitutionella reformprocessen. Både sekularism och demokrati behöver försvaras i detta sammanhang.

Jag beklagar att lagen om ombudsmannaämbetet under två år har stoppats av Turkiets konstitutionella domstol. Jag välkomnar att ni uppmanar den konstitutionella domstolen att gå vidare så att ombudsmannens

kontor kan inrättas utan dröjsmål. Vi vet alla hur viktig ombudsmannaämbetet har varit för att hålla myndigheterna ansvariga och förstärka de medborgerliga rättigheterna i EU:s medlemsstater.

Det väsentliga i dessa reformer är att sörja för att Turkiet omvandlas till ett öppet och modernt samhälle med full respekt för frihet och demokrati, mångfald och tolerans – det vill säga för demokratisk sekularism.

Själva existensen av vår union vilar på de grundläggande värdena demokrati, rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna, som vi själva har gemensamt. De är grunden för familjekänslan och äktenskapskontraktet, som Jacques Delors uttryckte det, som vi européer har förbundet oss till.

I förhandlingsramen för Turkiet finns dessa värden klart uttalade och det är kommissionens skyldighet att övervaka dem. Kommissionens roll i anslutningsprocessen kan beskrivas som "vännen som säger sanningen" – även om sanningen ibland är ovälkommen i vissa delar av EU eller i Turkiet.

Vi kan såldes inte vara likgiltiga inför vad som sker i kandidatländerna, minst av allt inför händelser som berör våra delade demokratiska värden. Jag konstaterar med oro konsekvenserna av upplösningen av AKP. Den konstitutionella domstolens avgörande måste förvisso vara förenligt med demokratiska principer och rättsstatsprincipen, inbegripet riktlinjerna från Europarådets Venedigkommission.

Vi vill se Turkiet gå vidare från detta fall genom att respektera europeiska värden. Turkiet kan inte kosta på sig ännu ett förlorat reformår och vi behöver se framsteg, inte tillbakagång, när det gäller att följa demokratiska principer.

Låt mig avrunda med att säga ett par ord om Cypern. Nu är det dags för ledarna för de två samhällena att avbryta dödläget och gå vidare mot att återförena ön. Jag är förvissad om att Turkiet kommer att ge sitt fulla bidrag till en lösning. Kommissionen stöder en återupplivad FN-process och kommer att ge båda samhällena på ön sitt fulla stöd för att möjliggöra de oundvikligen svåra kompromisserna.

Emine Bozkurt, föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (NL) Viktig lagstiftning om sociala frågor och arbetsrätt har nyligen antagits i Turkiet. Ett viktigt mål är att få ut fler kvinnor på arbetsmarknaden eftersom deltagande i näringslivet är oerhört behövligt för att stärka kvinnors ställning.

Det behöver inte sägas att kvinnors rättigheter är mänskliga rättigheter. Det är viktigt för kvinnor att kunna hävda grundläggande rättigheter liksom rättigheter när det gäller sexualitet och reproduktion och inte vara offer för vaga kriterier som "strider mot allmän anständighet". Detta är också viktigt för gayorganisationer. Det finns ett starkt behov av instrument i Turkiet för att övervaka detta och att integrera jämställdhetsperspektivet. Jag önskar därför se ett utskott för kvinnors rättigheter i det turkiska parlamentet med full lagstiftningsbehörighet.

Lokala val kommer att äga rum i Turkiet nästa år. Nationellt har antalet kvinnliga parlamentsledamöter fördubblats men mer behöver göras. Det lokala valdeltagandet är fortfarande mindre än 1 procent, en enorm utmaning om rättvis representation för kvinnor inom politiken som nu ska bli verklighet.

Giorgos Dimitrakopoulos, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Fru talman! Låt mig först gratulera Ria Oomen-Ruijten till hennes betänkande och också till hennes samarbete under denna tid.

Betänkandet sänder ett tydligt budskap till Turkiet att dess väg mot EU och slutliga inträde kommer att genomgå följande etapper.

För det första måste Turkiet fortsätta att stärka reformerna inom alla sina sektorer och strukturer.

För det andra måste landet införa och till fullo respektera de mänskliga rättigheterna och minoriteternas rättigheter.

För det tredje måste turkiska styrkor dras tillbaka från Cypern, och Turkiet måste bidra till en rättvis och varaktig lösning av Cypernfrågan. Nu är det dags för oss alla att ge vårt stöd till president Dimitris Christofias initiativ i denna riktning.

Vidare måste Turkiet upprätthålla goda grannförbindelser i allmänhet och med Grekland i synnerhet. Detta innebär att kränkningarna av flyginformationsregionen måste upphöra, liksom alla slag av provokationer.

Självklart finns det krafter i Turkiet som önskar destabilisering, samtidigt som en del turkiska medborgare hoppas på ett mer demokratiskt, progressivt, utvecklat, miljömedvetet, socialt insiktsfullt, fredsälskande och

Europainriktat Turkiet. Dessa medborgare behöver få veta att deras kamp inte är förgäves och detta är just det som Ria Oomen-Ruijten betänkanade åstadkommer, liksom de diskussioner som vi för här i dag.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka Ria Oomen-Ruijten för ett mycket givande och konstruktivt samarbete. På min grupps vägnar vill jag också uttrycka min solidaritet med Joost Lagendijk: vi avvisar alla de orättvisa angreppen mot honom.

Jag vill begränsa mig till en enda nyckelfråga, nämligen hoten om förbud mot två partier, AKP och DTP. I båda fallen vill vi göra det mycket klart att dessa förbud är helt oacceptabla för oss och skulle utgöra betydande hinder för Turkiets framsteg mot att bli medlem av Europeiska unionen. Det är ofattbart enligt vår uppfattning om demokrati att en domstol helt enkelt i efterhand skulle förneka mängder av röstberättigande deras rätt att påverka det politiska läget i landet genom att lägga sin röst på det parti de önskar. Detta är oacceptabelt när det gäller det regerande partiet och det är också oacceptabelt när det gäller DTP (Democratic Society Party). Grundläggande rättsliga och demokratiska principer står på spel och omöjliggör ett sådant förfaringsätt.

I fråga om DTP är ett försök att förbjuda även det partiet på gång, i stället för att ta tillfället i akt att tala med företrädarna för det kurdiska folket och inleda en dialog, eftersom vi – liksom turkarna – avvisar terrorism. Jag vet att inte alla i DTP är redo att inleda en dialog. I så fall måste ett närmande helt enkelt göras för att utveckla denna dialog ordentligt. Vi uppmanar därför klart och tydligt alla sansade krafter i Turkiet att göra sitt yttersta för att se till att dessa två partier kan fortsätta verka på Turkiets politiska arena.

Vi vet att detta är en utdragen process utan tidsgräns, men den måste ha ett mål och detta mål måste vara anslutning. Det är ett mål som vi i Europeiska unionen måste göra vårt yttersta för att uppnå i dialog med våra medborgare. Men även Turkiet måste göra sitt yttersta genom att genomföra den reform som krävs.

(Applåder)

Alexander Graf Lambsdorff, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman! Även jag vill börja med att framföra mitt varmt kända tack till Ria Oomen-Ruijten för det goda samarbetet, som var lika konstruktivt denna gång som förra hösten. Betänkandet kännetecknas av stort samförstånd. Parlamentsgruppen instämmer i att Turkiet självmant måste fortsätta att göra fortlöpande förbättringar. Vi instämmer också i att detta är något som vi kan och verkligen måste vänta oss av en anslutningskandidat.

Vi anser också att reformer måste fullföljas trots den stora inhemska politiska krisen. Jag vill ta upp en punkt som Hannes Swoboda just nämnde: Europeiska unionen medverkar inte i denna förbudsprocess. Kommissionsledamoten Olli Rehn har rätt i att säga att sekularism och demokrati måste försvaras, annars kan jag precis som Hannes Swoboda se att vi kommer att stå inför ett grundläggande demokratiproblem som kommer att vara en stor påfrestning på anslutningsförhandlingarna.

Det som är viktigt att konstatera är att många av de problem vi läser om har funnits sedan en tid, och därför behöver bara några få punkter framhållas här. Förra året välkomnade vi att den turkiska regeringen hade fått ett klart och otvetydigt mandat för ytterligare reformer. Vi efterlyste att detta mandat skulle utnyttjas för att verkligen driva reformerna framåt. Vi välkomnar antagandet av lagen om stiftelser. Detta är ett positivt steg, men på det hela taget måste vi säga – och här tror jag det också råder enhällighet – att vi alla är generellt besvikna över vad som har uppnåtts.

Låt oss ta den konstitutionella reformen: denna överskuggas av huvudduksdebatten i så hög grad att inga verkliga framsteg har gjorts i fråga om att i grunden förnya Turkiets konstitution. Huvudduksdebatten är också en fråga om religions- och yttrandefrihet men den får inte användas för kulturellt förtryck av kvinnor som ansluter sig till sekulära uppfattningar.

En annan viktig fråga, särskilt för den liberala gruppen, är yttrandefrihet. Den så kallade reformen av artikel 301 är otillfredsställande från vårt perspektiv. Jag har talat med många personer i själva Turkiet och även där är det mycket få personer som anser att reformen av artikel 301 är seriös och välgrundad, särskilt som den nu är en symbolisk paragraf. Det finns många andra artiklar i brottsbalken som begränsar yttrandefriheten. Jag vill inte räkna upp dem alla men det finns fortfarande mycket arbete kvar att göra här.

En annan punkt som jag kort vill nämna gäller förbindelserna med Turkiet inom ramen för EU och Nato. Vi vill betona att vi förväntar oss att Turkiet ska visa en positiv inställning till uppdrag inom ramen för den europeiska försvars- och säkerhetspolitiken. Så vitt vi förstår finns det fortfarande svårigheter. Vi väntar oss ändå att en anslutningskandidat ska uppvisa en europeisk anda när det gäller europeisk personal som löper

risk på uppdrag som Europeiska unionens polisuppdrag, Eupol, och Europeiska unionens rättsstatsuppdrag i Kosovo, Eulex.

Joost Lagendijk, för *Verts/ALE-gruppen*. – (NL) Mina damer och herrar! Som ni förmodligen har sett har kommissionsledamoten och jag under de senaste veckorna fått ta emot en hel del kritik från vissa kretsar i Turkiet. Det hävdas att vi inte har förstått Turkiet ordentligt, att vi inte riktigt förstår vad som pågår i Turkiet.

Jag måste medge att det ibland är en del saker i Turkiet som jag inte förstår. Exempelvis kan jag inte förstå att många personer i Turkiet inte bekymrar sig över att regeringspartiet, som i det senaste valet erövrade 47 procent av rösterna, löper risk att förbjudas av den konstitutionella domstolen. Det som jag inte heller kan förstå är att Europarådets rekommendationer för förbud av politiska partier så lättvindigt förbigicks, eftersom det är uppenbart att det som anförs mot AKP inte på något vis uppfyller villkoren. Det som jag inte heller kan förstå är det så lättvindigt bortses från att genom att förbjuda AKP och DTP, kommer omkring 90 procent av rösterna i sydost att ha förklarats ogiltiga, med allt vad det medför. Det som jag inte heller förstår är att det väckte så mycket uppståndelse i Turkiet att kommissionsledamoten och jag kritiserade en politisk rättegång som om den leder till att det regerande partiet förbjuds kommer att få mycket allvarliga konsekvenser. Enligt min mening är det vår skyldighet att säga detta och vi bör fortsätta att göra det.

Det finns dock andra saker som jag inte förstår. Det som jag inte förstår är varför det var omöjligt för myndigheterna att tillåta fackföreningar att fredligt demonstrera i Istanbul den 1 maj, inte ens på Taksimtorget, som är en så symbolfylld plats sedan 1977. Det jag inte heller riktigt kan förstå är varför det är så omöjligt för myndigheterna att göra åtskillnad mellan upprorsmakare och fackföreningar som försöker utöva sina demokratiska rättigheter. Jag kan inte heller förstå varför så mycket övervåld var nödvändigt mot fredliga demonstranter och oskyldiga förbipasserande.

Jag ska avsluta genom att uttrycka min förhoppning om att detta parlament kommer att fortsätta, som i detta betänkande, att uppmuntra reformer men också att kritisera regeringen och oppositionen om dessa inte kommer till stånd på ett sätt som jag skulle vilja beskriva som klart och uttryckligt med respekt för varandras ståndpunkter men utan tabun. Det är min bestämda övertygelse att om detta sker kommer vi i Turkiet och Europeiska unionen till sist att förstå varandra mycket bättre.

Konrad Szymański, för *UEN-gruppen*. – (PL) Detta är ett mycket bra betänkande som inte kommer att tas emot väl i Ankara. Å ena sidan erkänner vi de insatser som gjorts, nämligen att anpassa lagen om stiftelser, reformera brottsbalken i fråga om yttrandefrihet och de tillkännagivna konstitutionella ändringarna. Å andra sidan är vissa andra frågor fortfarande olösta. Till dessa hör religionsfrihet för andra trosuppfattningar än islam, ingripanden i den ekumeniske patriarkens verksamhet och den långsamma takten i utredningen av mordet på Hrant Dink och de tre kristna från Malataya. Det är också så att vissa bestämmelser i associeringsavtalet inte har efterlevts. Vi skrev om vart och ett av dessa problem förra året. Man skulle kunna dra slutsatsen att tiden förflyter långsamt i regionen runt Bosporen.

I stället för att påskynda den fullständiga integrationsprocessen bör vi kanske fastställa ett regelverk för en typ av samarbete mellan Turkiet och EU som skulle passa båda parter bättre. Detta kan ske omedelbart. Den politiska dimensionen i ett sådant regelverk skulle mycket väl kunna sträcka sig längre än europeiska grannskapspolitiken. Detta alternativpaket skulle inte orsaka spänningar av det slag som vi för närvarande erfar i Ankara och i europeiska huvudstäder när det gäller diskussionen om huruvida Turkiet ska bli fullvärdig medlem av Europeiska unionen.

Vittorio Agnoletto, för *GUE/NGL-gruppen*. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi kommer att avstå från att rösta om resolutionen, framför allt med hänsyn till det sätt på vilket kurdfrågan förbigåtts. Framför allt anser jag inte att Turkiets åtgärder i norra Irak kan beskrivas enbart som "oproportionerliga militära operationer", i stället bör vi hävda att detta är ett flagrant brott mot internationell rätt.

Kurdfrågan kan inte reduceras till enbart en social fråga. Först och främst är det en politisk fråga och vi måste tala om för regeringen i bestämda ordalag att Turkiet måste inleda samtal med de lokala myndigheterna i den kurdiska regionen och med DTP. Vi kan inte tåga om det faktum att det inte finns någon antydning till att nämna EG-domstolens beslut om den annorlunda status som PKK ges på terroristlistan än vad som hittills varit fallet.

Vi anser att det förekommit många vädjanden till Turkiet om kurdfrågan men att någon verklig förändring av något som helst slag inte har noterats än. Detta är anledningen till vår nedlagda röst.

Georgios Georgiou, för IND/DEM-gruppen. – (EL) Fru talman! Jag har läst min kollega Ria Oomen-Ruijts betänkande med stort intresse och respekt och jag gratulerar henne.

Hur mycket jag än försöker kan jag dock inte få det att gå ihop med de aktuella händelserna. Utvecklingen i Turkiet hindrar oss att se vilket slags framtid som framtonar för landet med dess asiatiska drag.

Turkiet har tidigare försökt genomföra reformer. Låt oss inte glömma Tanzimat-reformerna eller reformen av Abdul Hamit och Hatt-i Hümayun. Reformförsök har gjorts i hundratals år utan framgång.

Den konstitutionella domstolens beslut är ett illavarslande hot: politiska partier förbjuds. Jag förstår inte varför Turkiet inte har följt Europas exempel, om det är ett anslutningsland och om ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Philip Claeys (NI). – (NL) Jag skulle vilja säga till Hannes Swoboda att ett politiskt parti redan har förbjudits i Europa. Jag talar om Belgien, där Vlaams Blok, det största flamländska partiet, förbjöds 2005. Självklart är detta inte någon ursäkt för Turkiet att också förbjuda politiska partier.

Nog om detta. Fru talman! Jag är förvånad över att rådet och kommissionen är nöjda med de kosmetiska ändringarna av den beryktade artikel 301 i den turkiska straffbalken, som fortfarande kommer att sätta precis lika många restriktioner för yttrandefriheten. Det är nu ett straffbart brott att förolämpa "den turkiska nationen", i stället för att "förolämpa turkiskheten". Det är helt enkelt en fråga om semantik, som fortfarande leder till verkliga fängelsestraff.

Artikel 301 behöver inte ändras, den behöver avskaffas, tillsammans med alla rättsbestämmelser som strider mot yttrandefriheten och grundläggande demokratiska rättigheter. Om detta inte sker måste förhandlingarna helt enkelt stoppas, så som redan har utlovats. Det utlovades att förhandlingsprocessen skulle hålla samma takt som reformerna i Turkiet. Det är verkligen inte fallet, framför allt eftersom det redan anses att två nya kapitel ska öppnas inom kort. Om Europeiska unionen godkänner kosmetiska förbättringar som denna, förlorar den all trovärdighet och hela den återstående förhandlingsprocessen blir en grotesk fars.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Ria Oomen-Ruijten mycket varmt. Hon har lagt fram ett öppet och ärligt lägesbetänkande som ansluter sig till de betänkanterna vi antagit tidigare år.

Det är dock en punkt som jag är betydligt mer skeptisk till än ni kommissionsledamot Rehn. Jag kan inte se att Turkiet har gjort några framsteg förra året. Snarare tycks allting ha stått stilla. Vi har det största intresse av ett Turkiet som är modernt, demokratiskt, stabilt och västorienterat, och som upprätthåller ekonomiska, politiska och kulturella förbindelser med Europa. Men om man ser till fakta finns alla tecken på att en stagnation har inträffat.

Det återstår ännu för oss att hitta en lösning på frågan om tullunionen. Turkiet har särskild status i förhållande till Europeiska unionen när det gäller Cypern. I denna reformprocess har vi lagt fram ett förslag om artikel 301, men jag vill påminna om att förutvarande premiärministern Tansu Çiller utlovade reformer 1995, för 13 år sedan, innan vi godkände tullunionen, och ingenting har hänt. Ansökan om ett förbud ligger på bordet och det visar att Turkiet saknar demokratisk mognad: partierna är inte det minsta oroade över att regeringspartiet ska förjudas och att själva premiärministern kan utestängas från politiken. Militären är både en stabilitetsfaktor och ett hinder för demokratin. Denna motsägelse har inte heller lösts och jag ser tecken på en ny nationalism i Turkiet som är uppenbar på många områden. Beteendet mot ordföranden i vår egen delegation Joost Lagendijk visar att det verkligen inte handlar om yttrandefrihet. I stället är det en önskan om att utöva påtryckningar offentligt på alla tänkbara sätt för att påverka den allmänna opinionen. Vi kan inte gå med på detta.

Enligt min mening finns det för närvarande ingen som helst anledning till optimism vad Turkiet anbelangar, och vi måste allvarligt överväga andra alternativ. Betänkandet är öppet och ärligt om detta och vi bör stödja det.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Jag vill också berömma föredraganden och det sätt på vilket hon har utarbetat betänkandet. Betänkandet visar tydligt i vilken riktning parlamentet vill gå och det är att förhandla om medlemskap i Europeiska unionen och ingenting annat.

2008 tillkännagavs som reformernas år i Turkiet. Vi stöder givetvis den ambitionen men vi avvaktar för att se resultatet av den interna utvecklingen i Turkiet. Hannes Swoboda har sagt tillräckligt om den saken. Om det går fel kommer vi att behöva ha att göra med ett Turkiet som inte riktigt kan agera.

På tal om reformer vill jag uppmärksamma artikel 301 i brottsbalken som används för att begränsa yttrandefriheten i Turkiet på ett otal sätt. Regeringen har tillkännagett att den önskar ändra artikeln. Vi anser att detta är ett steg framåt men det som vi helst skulle vilja och som vi anser är den bästa lösningen är att artikeln avskaffas för gott, tillsammans med andra restriktiva bestämmelser, för att upphöra med en praxis som tyvärr fortfarande består, nämligen att missbruka dessa artiklar för att begränsa yttrandefriheten.

För det andra skulle jag vilja förena mig med Joost Lagendijk i att säga att vi också är upprörda över det sätt på vilket polisen ingrep mot demonstrationen den 1 maj i Istanbul. Ni förstår nog att för oss socialdemokrater, för vilka den 1 maj är en viktig dag, är detta något mycket oroande. Vi hoppas att det aldrig kommer att hända igen och väddar till myndigheterna att se till att det inte gör det.

Slutligen en kommentar om kurdfrågan. Vi vill att den politiska diskussionen i Turkiet verkligen ska äga rum och vi vill att en politisk lösning ska eftersökas genom decentralisering men även genom att främja användningen av kurdiska i allmänhet. Jag anser att detta är en viktig punkt att återigen betona i dag.

Slutligen vill jag också uppmärksamma en punkt som vi har diskuterat upprepade gånger, uttalandet av stöd för de initiativ som tagits av den spanska premiärministern, José Luis Rodríguez Zapatero, och hans turkiska motpart Recep Tayyip Erdoğan, till vad de kallar Civilisationernas allians. Vi hoppas att parlamentet slutligen kommer att stödja våra ändringsförslag om detta i dag.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Fru talman! För det första vill jag försvara Joost Lagendijk mot de upprörande angreppen mot hans integritet från CHP och vissa nationalistiska journalister. Joost Lagendijk är en god vän till Turkiet och en förstklassig ordförande för Delegationen till den gemensamma parlamentariskommittén EU-Turkiet. De som angriper Joost Lagendijk angriper parlamentet och de försöker offra demokratin på en aggressiv sekularisms altare. Vårt budskap måste vara absolut klart: om Turkiets högsta domstol fortsätter att avskaffa politiska partier tar de käl på alla utsikter för ett turkiskt EU-medlemskap.

Cem Özdemir (Verts/ALE). - (DE) Fru talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden för hennes uppriktiga samarbete och mycket balanserade betänkande. I betänkandet betonas de kritiska punkter som befolkningen i Turkiet själva fastställt: exempelvis lösningen på kurdproblemet på samförstånds basis samtidigt som rättigheter garanteras för alla etniska grupper i Turkiet, huvudduksproblemet i Turkiet, som inbegriper att respektera dem som inte vill bära huvudduk, och fråga om religiös frihet som måste gälla för alla i Turkiet, även för aleviter, kristna och den ekumeniske patriarken i Istanbul till exempel.

Vi säger allt detta eftersom vi är vänner till Turkiet och därför att vi vill se ett europeiskt Turkiet inom Europeiska unionen. Det är därför vi framför denna kritik, som en vän till en annan. Europeiska unionen kan också göra mer. Signaler som de som utsänts av Nicolas Sarkozy – om att Turkiet oavsett vad landet gör aldrig kommer att komma med i Europeiska unionen – är helt klart inte till någon hjälp.

Roberta Angelilli (UEN). - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredraganden för det utmärkta arbete hon har utfört genom att mycket tydligt beskriva det rådande politiska, sociala och administrativa läget i Turkiet.

Oavsett om den inställning man har till Turkiets anslutning till Europeiska unionen är positiv, ljummen eller regelrätt fientlig kan det inte råda någon tvekan om att Turkiet är på efterkälken när det gäller modernisering och de mänskliga rättigheterna. Det medges att visst arbete utförts, men korruptionen är ett verkligt fördärv och Cypernfrågan är fortfarande olöst, för att inte tala om att det finns massor av arbete att utföra i förbindelserna med armenierna. Vi har kurdfrågan, våldet mot kvinnor är fortfarande en öm punkt och samma sak gäller tvångsäktenskap och hedersbrott.

Ytterligare en anledning till oro är situationen vad gäller registrering av födselar och låga skolpliktsnivåer. Listan är helt säkert inte uttömmande och ger en ögonblicksbild av ett mycket svårt läge som parlamentet måste fortsätta att följa noga och ständaktigt. När det gäller frihet och grundläggande rättigheter kan det inte bli några kompromisser. ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Förutsatt att Turkiet helt uppfyller Köpenhamnskriterierna och de åtaganden som landet har gjort enligt associeringsavtalet och tilläggsprotokollet till Ankaraavtalet kan och bör Turkiet anslutas till EU.

Det står helt klart för oss att målet är Turkiets fulla anslutning och att ett partnerskap av något slag inte är ett alternativ. Utsikterna för Turkiets anslutning till EU kommer att sätta tryck på landet att respektera de mänskliga rättigheterna för alla som bor i Turkiet, inbegripet kurder och religiösa minoriteter.

Trots våra farhågor om de pågående domstolsförhandlingarna om det regerande partiet och den kosmetiska ändringen av artikel 301 i straffbalken anser vi att Turkiet har gjort vissa framsteg. Om landets anslutningskurs ska kunna fortsätta oförhindrat måste det göra som tidigare anslutningsländer har gjort och följa fördragsskyldigheterna mot EU som helhet.

Turkiet måste därför infria sina åtaganden, öppna sina flygplatser och hamnar för flygplan och fartyg från Republiken Cypern och upphöra med vetot mot Cyperns deltagande i internationella organisationer.

I dag när vi ser att framsteg görs inte minst tack vare insatserna från de grekiska och turkcypriska samhällena efter avtalet den 21 mars mellan ledarna för de två sidorna på Cypern, får Turkiet inte stå i vägen.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Republiken diskvalificerar sig från medlemskap i Europeiska unionen. Jag kan inte dra någon annan slutsats från den dåliga behandlingen av dess lilla kristna minoritet, på kanske 100 000 personer, eller bara en hundradels procent av hela befolkningen. Enligt Köpenhamnskriterierna har rådet, kommissionen och parlamentet inte något annat val.

Den direkta förföljelse som medlemmar av den syrisk-ortodoxa kyrkan och andra kristna i sydöstra Turkiet, Tur Abdin, har utsatts för i åratal är en direkt anklagelseakt mot den turkiska staten. Hör ett land där medborgare som deltar i kristna gudstjänster regelmässigt förhörs av polisen eller säkerhetstjänsten hemma i Europeiska unionen? Förhör som dessutom är förenade med hot om förlust av livet eller arbetet och i vissa fall tortyr. Turkiska förhållanden, turkisk självdiskvalificering. Frågan är dock hur ärlig Europeiska unionen är mot sig själv i denna fråga?

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Fru talman! Jag har full respekt för den turkiska nationen och jag är helt medveten om århundraden av nära och vänskapliga förbindelser mellan mitt land Polen och Turkiet. Trots detta måste jag säga att idén om Turkiets medlemskap i Europeiska unionen är fullständigt obegriplig.

Även om Turkiet har varit närvarande på europeiskt territorium under många århundraden är landet inte kulturellt sett ett europeiskt land. Vi bör samarbeta med Turkiet efter bästa förmåga men konsekvenserna av att ett muslimskt land ansluts till en europeisk klubb är svåra att kvantifiera. Den rådande situationen i Turkiet anger att myndigheterna i Ankara inte är särskilt angelägna om att bli integrerade i Europa.

Förutom Turkiets förbindelser med Europeiska unionen vill jag också nämna dess förbindelser med Armenien. Jag är glad över att den turkiska regeringen i förslaget till resolution från Europaparlamentet uppmanas att upphöra med sin ekonomiska blockad mot Armenien. Det är dock beklagligt att folkmordet på armenierna inte nämns i dokumentet.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Betänkandet av vår kollega Ria Oomen-Ruijten är grundligt, ärligt och modigt i en mycket rannsakande tid för Turkiet och jag vill gratulera henne till det. Betänkandet ingår dock i en genre som jag finner alltmer verklighetsfrämmande. Parlamentet och många andra institutioner fortsätter med sina pretentioner som om vårt outtröttliga undervisande skulle kunna förändra Turkiet. Detta är faktiskt den springande punkten: motsägelsen mellan detta land, denna nation, detta fantastiska folk, dess evolution och det projekt som vi önskar driva tillsammans.

Turkiet är en nationalstat, en av de sista i sitt slag, en av de starkaste och en av de mest medvetna. Dess sammanhållning är en nationalistisk sammanhållning, och detta är klart skönjbart i samband med erkännandet av folkmordet mot armenierna. Dess politik blir allt mer influerat av en enda religion även när det retirerar från de sekulära aspekter som utgör själva grunden för dess konstitution. Landet manifesterar sin vilja till självständighet, medan vi här önskar genomföra en integrationsprincip och delegering av befogenheter suveränitet. Detta är inget mindre än en frontalkollision mellan de båda parterna.

Låt oss inte hysa några illusioner, låt oss avhålla oss från att tala om för turkarna allt och intet, och få dem att tro att vi är villiga att acceptera deras anslutning utan att de faktiskt uppfyller Köpenhamnskriterierna eller avslå den på grund av dem, när det som i själva verket står på spel är vi själva och vad vi vill att vårt europeiska projekt ska vara. Låt oss vidare definiera en hållbar partnerskapsstruktur med en för båda parter

gynnsam uppläggning som tillåter att Turkiet ikläder sig rollen som regional stormakt och EU bygger vidare på sin världsidentitet.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Fru talman! Eftersom jag bara har en minut på mig går jag rakt på sak.

Föredragandens, Ria Oomen-Ruijters, försonliga hållning har undanröjt en mängd stötestenar. En återstår dock och det är oenigheten om ändringsförslag 14 om reproduktiv hälsa. Socialdemokraterna anser att detta ändringsförslag är en smärre detalj, ett rent kvinnoproblem. Det är ett tecken på en klar åtskillnad mellan kyrkan och staten, en symbol för sekularism.

Om vi inte längre vill att turkisk sekularism ska försvaras av armén eller genom domstolskupper, bör vi låta kvinnorna ta hand om den saken. De kommer att försvara den med sina kroppar. I ett land där hedersmord fortfarande tillämpas innebär efterlysandet av sexuella rättigheter för kvinnor att göra motstånd mot fundamentalistiska övergrepp från alla håll.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Fru talman! Låt oss nu mönstra läget: frågan om Turkiets anslutning har nått ett kritiskt stadium. Den hålls igen både av osäkerheterna i Turkiets inhemska politik och av betänkligheter från Europeiska unionen i fråga om Turkiet. I det här läget är det viktigt att upprepa att anslutningsprocessen är en tidsobegränsad process, men det gemensamma målet är EU-medlemskap. Vi har förbundet oss till detta och det har Turkiet också.

Det är i vårt strategiska intresse att Turkiet blir en del av Europas politiska sfär på lång sikt. Ett associerat medlemskap via Medelhavsunionen kan komplettera men inte ersätta integrationsprocessen. Turkiet måste också göra betydligt mer än hittills för att förstärka sina demokratiska institutioner, underbygga den civila kontrollen över militären, reformera rättsväsendet och främja de mänskliga rättigheterna och minoriteternas rättigheter. Vi har ett gemensamt ansvar att se till att processen blir framgångsrik, eftersom det är vårt misslyckande också, inte bara Turkiets, om förhandlingarna strandar. Tack.

Mogens Camre (UEN). – (DA) Fru talman! Turkiet är för stort och för annorlunda för att bli medlem av EU. Om Turkiet verkligen ville leva enligt Kemal Atatürks berömda ord, "Det finns bara en civilisation", skulle vi inte stå här år efter år och konstatera att Turkiet troligen inte alls vill uppfylla EU:s krav på att anta europeiska värden och överge ottomanska värden. Turkiet väntar sig uppenbart att trötta ut EU genom att förhandla utan att hörsamma våra huvudkrav på förändring. För det 34:e året i rad ockuperar Turkiet en tredjedel av en EU-medlemsstats territorium. Hela Cypern lider av den turkiska ockupationen, och den ockuperade regionen lider mest. Det är uppenbart att en överväldigande majoritet av EU-medborgarna inte vill att Turkiet ska bli medlem av EU. Det tycks också som en ökande andel av de turkiska medborgarna inte heller vill det. Det är dags att stoppa denna teaterföreställning. Turkiet kan ha ett utökat handelsavtal. Europa har inte någon plats i den framtid som Turkiet försöker skapa.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag gratulerar Ria Oomen-Ruijten till hennes balanserade och ärliga men strikta upplägg av en så kontroversiell fråga. Militärkupper är nu gammalmodigt och har ersatts av statskupper av domarkåren. Det är otroligt att konstitutionen och lagen tillåter att domarna störtar den regering som valts demokratiskt av 47 procent av befolkningen för en anklagelse som saknar varje proportion till det begärda straffet jämfört med EU:s, Europarådets och Venedigkommissionens normer.

EU:s principer är oförenliga med en "djup" stat eller att militären hindrar regeringen från att svara på sina nya utmaningar: på Cypern, för att nu när förhandlingarna har återupptagits visa att regeringen i Ankara har den politiska viljan att nå en uppgörelse baserad på de principer som EU grundas på utan någon närvaro av turkiska styrkor på ön eller rätt till ensidigt militärt ingripande. I fråga om de mänskliga rättigheterna och yttrandefriheten i artikel 301, om respekten för de icke muslimska religiösa minoriteternas och den ortodoxa ekumeniske patriarken, om Turkiets skyldigheter enligt Ankaraprotokollet, om frågor som svartsjuebrott mot kvinnor och den tystnadskonspiration som finns i denna fråga, om frågan om folkmordet på armenierna och blockeringen av Armenien osv.

Det är dessa utmaningar som Turkiet måste möta om landet vill visa att det är ett kandidatland ämnat att bli medlem av Europeiska unionen.

Maria-Eleni Koppa (PSE). – (EL) Fru talman! Turkiet har en plats i den europeiska familjen, och vårt enda mål bör vara fullständig anslutning. Unionen måste infria sina åtaganden. Turkiet måste i sin tur uppfylla Köpenhamnskriterierna och de skyldigheter landet har tagit på sig.

Mycket få framsteg nåddes emellertid på området för mänskliga rättigheter under förra året. Upphävandet av den ökända artikel 301 och alla de bestämmelser som är en parodi på yttrandefriheten förblir det slutliga målet.

Dessutom kräver situationen i sydöstra Turkiet omedelbar uppmärksamhet. Vi fördömer våld och anser att man måste finna en slutlig lösning med fredliga medel. Våld kan inte mötas med våld. Därför anser jag att det bör genomföras en djupgående utredning av amerikanska flygplans användning av turkiskt territorium i samband med de hemliga bortförandena av misstänkta till Guantánamobasen.

Vi måste sikta på att skapa ett fredligt, demokratiskt och stabilt samhälle. Därför är jag särskilt orolig över den senaste utvecklingen i Turkiet till följd av efterverkningarna av det eventuella förbudet mot Rättvis- och utvecklingspartiet (AKP).

Låt mig avsluta med att gratulera föredraganden ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marios Matsakis (ALDE). - *(EN)* Fru talman! Vi vet alla att det största hindret för Turkiets framsteg mot demokrati är den turkiska armén, som inte bara kontrollerar miljontals soldater och deras underordnade, utan även kontrollerar politiska partier och processer, polisen och säkerhetstjänsten, en stor del av domstolsväsendet (inklusive högsta domstolen och konstitutionsdomstolen) samt även landets religiösa, utbildningsmässiga, sociala och ekonomiska angelägenheter.

Sedan general Kemal Atatürks revolution på 1920-talet har Turkiet i själva verket styrts av en militärdiktatur, antingen direkt eller indirekt. Nyligen har utsikterna till EU-anslutning gett vissa modiga människor, som ledarna för AKP, möjlighet att utmana arméns ledarställning. Vi har en skyldighet att hjälpa dessa personer, inte bara med ord, utan även i handling. Armén hämtar det mesta av sin styrka från stödet från väst. Miljarder euro i direkt stöd och lukrativa gemensamma försvarssatsningar ges av Förenta staterna, Storbritannien, Tyskland, Italien och Spanien. Dessa länder och andra, däribland Ryssland och Kina, har en skyldighet att upphöra med allt ekonomiskt stöd till den turkiska armén till dess att verklig demokrati har säkrats i landet.

Mario Borghesio (UEN). - *(IT)* Fru talman, mina damer och herrar! Det är bara företrädare för starka geopolitiska och geoeconomiska intressen, som inte bryr sig om vårt folks intressen och vilja, som är positiva till att Turkiet ska gå med i EU.

Detta betänkande är som en uppslagsbok av skäl som talar mot ett EU-medlemskap för Turkiet, som blir mer islamiserat för var dag, där muftier offentligt förkunnar att alla kvinnor som inte bär slöja är djävulsdyrkare. Den turkiska konstitutionen är en handbok med regler som upprätthålls, men som strider mot de mänskliga rättigheter som är så viktiga för oss.

I betänkandet skyler man tyvärr över väsentliga frågor: Cypren, folkmordet på armenierna och kurdfrågan. Om detta islamiska land ansluter sig till EU skulle dessutom reglerna om strikt förbud mot alkohol även påtvingas våra folk, även de ärorika kelterna, från irländarna till bretagnarna, och vi i Po-dalen som stolt vårdar vårt vin och vår öl.

Francisco José Millán Mon (PPE-DE). - *(ES)* Fru talman! Ria Oomen-Ruijters betänkande som vi kommer att anta i dag är seriöst, allmänt välavvägt och även krävande.

De gjorda framstegen nämns i betänkandet, men man betonar även de kvarvarande reformerna.

Vi gläder oss alla över att de turkiska myndigheterna ser 2008 som ett år av reformer, eftersom vi vet att anslutningsförhandlingarna gör dem nödvändiga. Dessutom kommer förändringarna att vara bra för Turkiet i sig.

Den stora parlamentariska majoriteten i den turkiska regeringen anser att reformerna inte får skjutas upp. Om reformerna införs kommer EU-medborgarna även att inse utsträckningen av Turkiets åtaganden för att ansluta sig till EU och EU:s värderingar, däribland respekt för rättigheter och friheter.

I betänkandet betonas således vår bestämda önskan att inga incidenter allvarligt får störa det politiska livet i Turkiet.

Vi stöder reformer. Vi stöder även uppfyllande av åtagandena. Bland de kvarstående åtagandena finns en normalisering av förbindelserna med Cypren och fullständigt genomförande av tilläggsprotokollet till Ankaraavtalet.

En annan viktig fråga för EU är invandringskontrollen. Vi måste förhindra olaglig invandring, där Turkiet ibland används som ett transitland, och bekämpa de maffior som gör vinster på detta.

De yttre gränserna måste kontrolleras, och mekanismer måste införas för att återsända olagliga invandrare. Detta kräver samarbete från Turkiet, och jag beklagar därför att inget återsändningsavtal har nåtts ännu.

Terrorismen är även ett mycket reellt hot i Turkiet och i EU. Vi måste öka samarbetet för att bekämpa detta gissel mer effektivt.

Jag avslutar nu. Det finns ett annat bredare område, utrikespolitiken, där EU och Turkiet måste öka arbetet med att nå ett samförstånd. Jag tänker till exempel på Medelhavsområdet eller Centralasien.

Vi har även många gemensamma intressen när det gäller energisäkerhet, en av vår tids största utmaningar.

Kort sagt, Turkiet och EU behöver varandra, och vi måste fortsätta att arbeta med detta i åtanke.

Béatrice Patrie (PSE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är mycket nöjd med detta välavvägda betänkande, som sänder en positiv signal till Turkiet. Socialdemokraterna i Europaparlamentet kommer att se till att den positiva utvecklingen av anslutningsförhandlingarna fortsätter under det franska ordförandeskapet. Det är just för att vi är för en anslutning som det inte får kastas några skuggor över händelser som rör våra gemensamma demokratiska värderingar.

Det är inte godtagbart att intellektuella som journalisten Hrant Dink, som är av armeniskt ursprung, riskerar sina liv genom att diskutera vissa perioder av Turkiets historia. Det är inte heller godtagbart att tillåta att en officiell linje upprätthålls, som bagatelliserar folkmordet på armenierna som en stor tragedi, och bortser från folkets lidande, som är så stort att antalet deporterade kan jämföras med hur många som får influensa i Storbritannien.

Liksom filosofen Bernard-Henri Lévy anser jag att förnekande av folkmord i själva verket är en del av själva folkmordet. Jag uppmanar även de turkiska myndigheterna att välja den förnuftiga vägen av sanning och bidra till att återanpassa alla nationella minoriteter.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Först och främst vill jag tacka Ria Oomen-Ruijten för detta betänkande. I betänkandet betonas att Turkiet redan är en del av det europeiska projektet på många områden, men även att det sker en utveckling, att det händer saker, när det gäller reformen av det turkiska samhället. Samtidigt understryker man att dessa reformer och förändringar sker för långsamt, och att det återstår mycket mer att göra.

Detta gör att vi måste ställa oss en grundläggande fråga. Vinner Europeiska unionen, Europa och de europeiska värderingarna på ett Turkiet som uppfyller alla krav och har genomfört alla reformer som betonas i betänkandet, eller vinner vi mer på ett Turkiet som i framtiden kanske kommer att stödja sig på andra delar av världen, andra värderingar? Jag anser att svaret på den frågan är uppenbart, och detta innebär naturligtvis att vi måste fortsätta att pressa på när det gäller alla de förändringar som måste genomföras i Turkiet med avseende på yttrandefrihet, reform av artikel 301-paragrafen, religionsfrihet, lika rättigheter för kvinnor och män, inte bara i lagstiftningen utan även i verkligheten, och naturligtvis behovet av en lösning på Cypernfrågan och ett antal andra frågor. Men med detta perspektiv, om anslutningsförhandlingarna leder till alla dessa resultat, är det mycket viktigt att EU är öppet för Turkiets medlemskap eftersom detta skulle stärka de europeiska värderingarna, Europa och Europeiska unionen, och jag anser att det är den nödvändiga och självklara slutsatsen av denna debatt.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill börja med att välkomna föredragandens, och naturligtvis kommissionsledamotens och ordförandeskapets, välavvägda och ansvarsmedvetna inställning till denna viktiga lägesrapport. Jag vill betona tre punkter.

Till mina turkiska vänner: arresteringen av 530 fackföreningsmedlemmar den 1 maj 2008 utgjorde en överträdelse av Internationella arbetsorganisationens (ILO) grundläggande rätt till mötesfrihet och Köpenhamnskriterierna. Ni måste skydda fackföreningarna, bland annat genom att förhindra ytterligare attacker mot den turkiska vägtransportfackföreningen Tümtis.

Till motståndarna till Turkiets anslutning: utnyttja inte fallet med AK-partiet i konstitutionsdomstolen för era egna politiska syften. Efter krisen med presidentnomineringen höll man val och uppnådde demokrati. I dag förväntar jag mig att demokratin vinner igen, på ett eller annat sätt.

Till Philip Claeys, Werner Langen, Bastiaan Belder, Jacques Toubon och andra som avsiktligt försöker undergräva allmänhetens stöd för en EU-anslutning i Turkiet genom det språk och de hot som har använts i debatten denna morgon: den turkiska allmänheten bör veta att ni inte är i majoritet, att ni inte talar för Europaparlamentet och att ni inte kommer att lyckas med att skymma landets europeiska perspektiv.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag är Turkiet ett viktigare land för EU än någonsin tidigare. Reformprocessen i Turkiet måste därför stödjas och det är viktigt för oss att ha ett demokratiskt Turkiet som grundas på rättsstatsprincipen.

Vi måste emellertid se på vissa aspekter med oro, vilket även lyfts fram i Ria Oomen-Ruijters betänkande. Frågan är om Turkiet är tillräckligt kapabelt till reform. Om jag ser på vad som sker med artikel 301 i strafflagen, religionsfrihet och lagen om stiftelser, minoriteters rättigheter och så vidare, står det klart att Tayyip Erdoğans regering försöker göra framsteg, men den har aldrig lyckats göra allt som krävs eftersom gränserna för Turkiets reformkapacitet uppenbarligen har nåtts på nationell nivå.

När jag även ser att man agerar för att förbjuda det styrande partiet, så där utan vidare, och partiet sedan efter ett par veckor tar upp verksamheten igen under ett annat namn, utan vissa personer som inte längre är välkomna i politiken, innebär detta ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Emilio Menéndez del Valle (PSE). – (ES) Fru talman! Våldsam islamisk fundamentalism som riktas mot väst men även skadar islam ökar i Mellanöstern och i Maghreb-länderna.

Radikal islamisk fundamentalism, även om den är icke-våldsam, ökar även den i ett antal länder. Detta vittnar om den viktiga roll som Turkiet kan spela gentemot den muslimska världen i sina förbindelser med EU.

Turkiet kan göra detta i egenskap av ett land som är officiellt sekulärt, men som självklart har muslimska rötter och kultur, och detta är en verklig tillgång i förbindelserna mellan EU och muslimska länder.

Detta är skälet till att min grupp har lagt fram två ändringsförslag för att gratulera Turkiet, som tillsammans med Spanien är medarrangör till FN:s officiella projekt Civilisationernas allians. Detta får inte glömmas bort, eftersom det är genom detta projekt som Turkiet visar sitt åtagande att bistå i förbindelserna mellan väst och den arabisk-islamiska världen.

Vural Öger (PSE). – (DE) Fru talman, fru Oomen-Ruijten! Jag vill uttrycka mitt beröm och min respekt för detta betänkande. Det är välavvägt och rimligt, och överensstämmer med den linje vi bör följa i dag.

Vi gör rätt i att betona att Turkiet måste göra ytterligare insatser. Målet att nå en stabil och blomstrande demokrati i Turkiet ligger inte bara i Turkiets eget intresse, utan är även ett viktigt strategiskt intresse för EU.

Jag är oroad över den inställning som den tillträdande rådsordföranden Nicolas Sarkozy hyser. Hans politik gentemot Turkiet inriktas inte på att nå EU-anslutning för landet. Han insisterar på att hänvisningen till Turkiet som ett kandidatland för anslutning ska strykas från EU-dokumentet, och betonar att Frankrike endast kommer att stödja öppnandet av kapitel som inte syftar till fullt medlemskap. EU:s trovärdighet står på spel här. Jag vill understryka en punkt: *pacta sunt servanda!* Inledandet av anslutningsförhandlingar överenskomms enhälligt, och detta betyder att även Frankrike samtyckte till detta.

I stället för att sända negativa signaler bör EU behandla Turkietfrågan på ett konstruktivt sätt. Här i parlamentet har vi beslutat med majoritet att vi när det gäller Turkiet är ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Evgeni Kirilov (PSE). – (EN) Fru talman! Ria Oomen-Ruijten har utarbetat ett mycket välavvägt och objektivt betänkande om Turkiet, som är ytterst berömvärt. Det råder ett anmärkningsvärt samförstånd bland de angränsande medlemsländerna om att det bör finnas ett tydligt perspektiv för Turkiets EU-medlemskap. Detta är ingen tillfällighet, grannländerna har alltid känt till situationen bättre. Turkiet har redan gjort enorma framsteg med de reformer som införts för att nå europeiska demokratiska standarder. Naturligtvis återstår mycket att göra, men vi måste uppmuntra Turkiet i denna process, vi måste stimulera de proeuropeiska reformkrafterna i Turkiet, både i det regerande partiet och i oppositionen.

När det gäller det oavgjorda konstitutionella beslutet om stängningen av AK-partiet, så är detta naturligtvis inte acceptabelt. Jag anser dock att vi måste behålla lugnet, eftersom jag är säker på att Turkiet kommer att finna tillräckliga skäl för att övervinna en eventuell kris.

Vi grannländer bör uppmuntra Turkiet och göra vårt yttersta för att stärka det bilaterala och trilaterala gränssamarbetet och skapa goda grannförbindelser. I detta sammanhang bör alla kvarstående bilaterala frågor lösas, t.ex. frågan om ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Reinhard Rack (PPE-DE). – *(DE)* Fru talman! Ria Oomen-Ruijten har lagt fram ett välgrundat och objektivt betänkande. Hon har betonat vissa framsteg och uppmärksammat många frågor och olösta problem. Den centrala frågan, som bara har tagits upp i förbigående, är följande: om Turkiet skulle reformeras, skulle landet då ha rätt till medlemskap? Enligt vår gällande EU-rätt finns det ett politiskt alternativ i slutet av förhandlingsprocessen, både för EU och för Turkiet. Det är skälet till att vi i Österrike och på andra håll efterlyser öppna förhandlingar. Anslutning är ett alternativ, men det är inte avgjort på förhand.

Pierre Pribetich (PSE). – *(FR)* Fru talman, mina damer och herrar! Eftersom Turkiet är en del av den europeiska historien och kulturen, eftersom Turkiet utgör en avsevärd ekonomisk och demografisk möjlighet för EU, innebär denna positiva inställning till anslutning att jag kan kräva ännu mer. Mer när det gäller demokratiska principer, mer när det gäller sekularitet och mer när det gäller mänskliga rättigheter.

EU byggdes på värderingar och principer som vi inte kan ta avstånd från genom en öronbedövande tystnad under ett anslutningsförfarande för diplomatins skull. Turkiet måste erkänna folkmordet på armenierna, vilket skulle vara en historisk och symbolisk handling, och detta kommer att vittna om landets politiska mognad. Parlamentet har med all vederbörlig övertygelse och kraft insisterat på ett erkännande från Turkiet sedan juni 1987. Är denna menlösa formulering allt vi har att komma med 21 år senare? Om parlamentet godtar detta betyder det att vi tar ett steg bakåt. Jag uppmanar er att rösta för ändringsförslag 23, för att pressa myndigheterna ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – *(PL)* Turkarnas mentalitet har inte förändrats mycket sedan Kemal Atatürks tid. Deras religiösa tradition styr dem längs en egen väg, som skiljer sig från den väg som vi européer har valt. Geografisk närhet är inte liktydigt med kulturell närhet. Dessutom tyder inte de oskrivna sociala koderna på att det turkiska folket dras mot en europeisk identitet.

Frågan uppstår då om Turkiet vill förändra sig och ta till sig vår sociopolitiska modell, eftersom artikel 301 tycks innebära ett avvisande av detta. Har vi rätt att predika för turkarna och tala om för dem vad de ska göra? Genom sina ändringsförslag vill den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet tvinga på det turkiska folket en ideologiskt grundad situation, men de har det bra som de har det. Knappast några framsteg har gjorts med reformerna, och armén spelar fortfarande en mycket viktig roll. Ska vi tvinga på en nation välfärd med våld, och förändra dess identitet, traditioner och kultur? Och går det verkligen att förändra allt?

Rådet beslutade om förhandlingar i god tro, så att Turkiet skulle kunna bli en bro mellan Europa och islam. Nu är det inte längre övertygat om att dess eget beslut var rätt. Allt vi har kvar är önsketänkande.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – *(PT)* Fru talman! Generellt sett välkomnar och stöder jag Ria Oomen-Ruijtens betänkande, särskilt den oro som uttrycks om följderna av stängningen av AK-partiet. Dessutom öppnas nu en fantastisk möjlighet för att lösa Cypernfrågan, och den måste vi utnyttja.

Som det förklaras i betänkandet är det även centralt att den turkiska regeringen i sitt reformarbete respekterar pluralism och mångfald i ett sekulärt och demokratiskt Turkiet, och att alla medborgare ska kunna utveckla sin kulturella identitet inom den demokratiska turkiska staten.

Självklart krävs det framsteg inom andra områden, t.ex. försvar av fackföreningsrättigheter och större framsteg mot verklig jämställdhet mellan könen. I betänkandet konstateras emellertid att många av de framsteg som krävs för att modernisera det turkiska samhället redan har gjorts.

Turkiets framsteg mot full integration måste fortsätta, strikt i enlighet med de villkor som Europeiska rådet har enats om och parlamentet har antagit. Varken mer eller mindre.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – *(EL)* Fru talman! Vi vet alla att det råder ett nytt klimat på Cypern i dag. Både grek- och turkycyprioterna vill ha en lösning på Cypernproblemet och är angelägna om att få tjäna sitt lands intressen till båda sidors fördel. Det är här Turkiet kommer in i bilden, eftersom turkiska trupper ockuperar en del av Cypern. Turkiet kontrollerar situationen politiskt, och det är dags att landet inser att det

måste överge denna politik. Det ligger i Turkiets intresse att Cypernproblemet kan lösas. Framför allt armén, som har ingripit på ett negativt sätt under hela processen, måste inse att Cypernproblemet måste få en lösning.

Det är hög tid att Turkiets ockupation och inblandning upphör så att grek- och turkcyprioterna kan leva fredligt i EU. Vi kan åstadkomma detta och jag anser att vi kan leva i fred tillsammans.

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Med tanke på tidsbristen och oväsendet i kammaren ska jag försöka fatta mig mycket kort.

Den debatt som just har avslutats, och framför allt det betänkande som har sammanställts av Ria Oomen-Ruijten, har bekräftat det som rådet också är medvetet om, nämligen att alla reformprocesser är svåra. Detta gäller även Turkiet.

I denna process ställs staten inför väsentliga dilemman som gäller värderingar som sekularism, demokrati och mänskliga rättigheter.

Detta framgår tydligt av de rättegångar som har nämnts ett antal gånger, som nämns i betänkandet och som även rådet har övervägt, t.ex. rättegångar om de rättsliga åtgärderna mot politiska partier, det framgår av debatten om kvinnors huvudslöjor, om kvinnornas ställning i allmänhet, om religiös frihet och om yttrandefrihet, bland annat.

Jag vill betona följande: inom de områden som Turkiet har gjort framsteg är utvecklingen uppenbar, även om den inte är tillräcklig. Framstegen framgår tydligt av de förändringar som har gjorts av det straffrättsliga systemet, grundläggande lagstiftning, kvinnors status – se bara på antalet kvinnor i parlamentet, som har ökat – men naturligtvis är de framsteg som har gjorts inom alla dessa områden fortfarande inte tillräckliga.

När det gäller Cypern vill jag även betona att rådet främst förväntar sig två saker av Turkiet: en konstruktiv roll i förhandlingarna under överinseende av FN, och genomförandet av tilläggsprotokollet till Ankaraavtalet. Dessa är de huvudsakliga uppgifterna, men det finns även andra.

I allt detta är det naturligtvis bra om Turkiet har ett mål. Och detta mål har getts, det överenskomms ömsesidigt när EU beviljade Turkiet kandidatstatus, och anslutningsförhandlingarna har fortsatt enligt denna nödvändiga förutsättning.

Det slovenska ordförandeskapet har satt upp anslutningsförhandlingarna med Turkiet som ett av sina huvudmål, och vi hoppas att detta mål kommer att nås, så att vi kan öppna ytterligare förhandlingskapitel inom en snar framtid.

Det är naturligtvis inte säkert att vi når det slutliga målet, det beror på anslutningsförhandlingarna, hur framgångsrika reformerna är och det beror på oss, medlemsstaterna, och även på kandidatländerna.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden och ledamöterna för en mycket seriös och ansvarsfull debatt vid en mycket kritisk tidpunkt i förbindelserna mellan EU och Turkiet. Jag har vederbörligen noterat era budskap, som även kodifieras i resolutionsförslaget och i kompromissändringsförslagen.

Jag tar särskilt till mig tre särskilda budskap, för det första att det är nödvändigt att blåsa nytt liv i reformerna så att de turkiska medborgarnas grundläggande friheter stärks och Turkiet får hjälp med att uppfylla EU:s Köpenhamnskriterier.

Det andra budskapet är att medborgarnas rättigheter måste respekteras i det dagliga livet i samhället. Jag delar den oro som ni uttrycker i kompromissändringsförslag 32 om den turkiska polisens överdrivna bruk av våld mot demonstranter vid årets förstamajmöte i Istanbul. Det är viktigt att vi upprepar att mötesfrihet och fackföreningars fredliga verksamhet är en grundläggande rättighet enligt Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Det tredje och sista budskapet är att Europaparlamentet med all rätt är mycket oroat över stängningsärendet. Att stänga ett politiskt parti är inte och får inte höra till det normala för dagen. Man kan inte ta lätt på en sådan sak i en europeisk demokrati.

Det står alltså mycket på spel för Turkiet i år och för förbindelserna mellan EU och Turkiet. Den bästa medicinen för att verkligen blåsa nytt liv i Turkiets EU-anslutningsprocess är att se till att arbetet med reformerna går framåt, att en verklig politisk dialog inleds i Turkiet och att både demokratin och sekularismen respekteras.

Ria Oomen-Ruijten, föredragande. – (NL) Jag tackar mina kolleger som har arbetat tillsammans så utmärkt. Som jag har sagt tidigare är det endast om vi står enade som vi kan klargöra att reformprocessen i Turkiet är nödvändig. Vi kan alla sända en positiv signal genom att rösta för betänkandet med en stor majoritet. Detta kommer att hjälpa Turkiet i reformerna och garantera respekt för de enskilda friheterna och inrättandet av en rättsordning. Allt detta är nödvändigt för ett modernt samhälle där män och kvinnor lever tillsammans.

Jag uppmanar än en gång mina ledamotskolleger att undvika politiska knep i omröstningen om ändringsförslagen så att vi kan säkra en stor absolut majoritet för att detta betänkande om Turkiet antas i plenum.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Som den största staten med anslutningsperspektiv är och kommer Turkiet att vara en strategiskt viktig partner och allierad för Europa. Det ligger i allas intresse att utveckla en tillförlitlig relation som baseras på värderingar och ömsesidig respekt. EU måste stödja den demokratiskt valda regeringen och fördöma försök att undergräva den.

Strävan efter EU-medlemskap kan emellertid endast vara tillförlitlig om kandidatlandet erkänner och upprätthåller normala förbindelser med var och en av EU-medlemsstaterna. Även om den nuvarande situationen visar tecken på att konsolideras, uppmanar jag ändå Turkiet att slutligen uppfylla de grundläggande anslutningskriterierna genom att erkänna Republiken Cypern och dra tillbaka de turkiska arméförbanden.

Att fullständigt uppfylla Köpenhamnskriterierna är alltid ett centralt villkor för EU-medlemskap. Den turkiska regeringen har gjort avsevärda insatser på detta område. Under 2007 stärktes demokratin i landet. Ett politiskt initiativ för en varaktig lösning på kurdfrågan återstår fortfarande, däribland verkliga möjligheter att studera och använda det kurdiska språket. Vi ser även fram emot övertygande åtgärder för att stoppa religiöst motiverat våld mot kristna minoriteter och lika möjligheter för alla religiösa samfund att fritt uppföra gudstjänstlokaler.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden för ett välavvägt betänkande. Enligt min åsikt sänder det en uppriktig och kritisk, men samtidigt positiv och optimistisk signal till Turkiet. I betänkandet stöds de reformförsök som görs av Turkiets progressiva och sansade krafter genom att de samhällsaspekter där landet måste göra framsteg tydligt lyfts fram. Samtidigt uttrycker man fortfarande oro när det gäller situationen för yttrandefrihet, jämställdhet mellan könen, för kurder och andra minoriteter och myndigheternas bruk av våld. Vi måste komma ihåg att vi nu har inlett anslutningsförhandlingar på grundval av Köpenhamnskriterierna.

Om landet uppfyller kriterierna och principerna för en europeisk stat som styrs av rättsstatsprincipen, ser jag inget skäl till att blockera en anslutning. Det Turkiet som kanske kommer att ansluta sig till EU om tio eller tjugo år från och med nu kommer att vara ett annorlunda Turkiet än det vi ser i dag. Om vi verkligen vill ha ett demokratiskt, stabilt och fredligt Turkiet bör vi åtminstone inte slå igen dörren mitt framför näsan på landet. Vi får inte anklagas för billig populism och främlingsfientlighet. Ett europeiskt Turkiet ligger inte bara i EU:s och Turkiets intresse, utan i hela världens intresse. Turkiet bör få en chans.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Vi diskuterar Turkiets anslutning, med andra ord om detta land, med sitt asiatiska arv, kan bli europeiskt. Att erkänna folkmordet på armenierna, garantera den kurdiska minoritetens rättigheter, lika möjligheter för kvinnor – detta är bara några av många grundläggande problem. Vi talar om EU:s förväntningar och standarder, men samtidigt kvarstår problem inom själva EU när det gäller demokrati, mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter.

I Rumänien förbereder vi oss just nu för val till de lokala myndigheterna. Under de senaste dagarna har det förflutna återigen stuckit upp sitt fula tryne i Timișoara, eller Temesvár. Genom röstmajoritet har valkommittén i Timiș-länet godkänt ett klagomål som ingetts av en fysisk person med krav på att några affischer som tillhör RMDSZ, den demokratiska unionen av ungrare i Rumänien, ska avlägsnas.

De enda rösterna för RMDSZ-ledamoten kom från Demokratiska liberala partiet, PDL, och två kvinnliga domare i valkommittén. Den minoritets- och Ungernfientliga inställning som medlemmar i vissa politiska partier visar är intolerabel och oacceptabel. Vad kan vi förvänta oss av Turkiet om vi fortfarande kämpar

med problem som dessa inom EU? Antiromsk stämning i Rom, kollektiv skuld i Slovakien, antiungerska inställningar i Timișoara ...

Feleknas Uca (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Sedan årets början har tragiska och oroande rapporter tyvärr fortsatt att nå oss om fientliga anfall över gränserna av den turkiska militären, om dödsfall och skador till följd av strider i den sydöstra delen av landet och vid Turkiets gräns mot norra Irak, och om oproportionerliga och brutala angrepp av säkerhetsstyrkorna, särskilt mot kvinnor och barn, under årets kurdiska Nevroz-högtid.

I betänkandet av den nederländska ledamoten Ria Oomen-Ruijten lyfts några viktiga punkter fram, men det är en alldeles för försagd reaktion på allvaret i den politiska situationen i Turkiet. För att undvika att stöta sig med landets politiska ledare framför man inte tillräckligt skarpa krav när det gäller centrala inslag i de reformer som är nödvändiga i Turkiet. Enligt min åsikt kan följande centrala inslag tydligt definieras:

1. Civila åtgärder för att begränsa och kontrollera militärens inflytande i Turkiet.
2. Att slutgiltigt bryta med uppfattningen om att kurdfrågan kan lösas med militära medel och ett tydligt åtagande för en politisk lösning samt försoning.
3. Ovillkorligt upphävande av artikel 301 i strafflagen och alla andra artiklar som medför att tanke- och åsiktsfriheten inskränks.
4. En förklaring om ett tydligt politiskt åtagande för kvinnors fullständiga frigörelse.

Man borde ha uttryckt sig i mindre svävande och mycket mer bestämda ordalag om dessa frågor i betänkandet.

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

Struan Stevenson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Innan vi genomför omröstningen om sammanträdeskalendern vill jag ta upp en fråga om morgondagens planerade strejk. Jag har hört att Air France kommer att gå i strejk, tågen kommer att gå i strejk och de flygplatsanställda kommer att strejka. Detta gör vårt liv som parlamentariker omöjligt. Jag har tillbringat morgonen med att försöka boka om flygningar för att kunna återvända till min valkrets. Detta innebär att jag kommer att missa omröstningen i morgon. Detta hindrar vårt arbete som parlamentariker. Vi ska rösta om sammanträdeskalendern, enligt vilken vi måste komma hit tolv gånger om året, och ändå gör Frankrike ingenting för att underlätta för oss att komma hit. Det är nästan omöjligt. Om vi ska fortsätta att komma till Strasbourg kanske vi kan göra några förändringar i transportsystemen så att vi kan ta oss hit?

(Applåder)

Talmannen. – Herr Stevenson, vi noterar det ni har sagt men det är ingen idé att vi börjar diskutera detta nu, innan vi antar sammanträdeskalendern på denna allmänna basis.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag vill bara informera ledamoten om att strejkrätten gäller i EU, strejkrätten är strejkrätten, och jag anser även att det är otroligt att ett land ska lämna något slags strejkkalender. Detta är löjligt, fullständigt absurt. Jag vill även tala om för vår kollega att belgiska arbetstagare har strejkat vid många tillfällen, så var skulle parlamentet ta vägen om belgarna gick i strejk? Detta är en löjlig diskussion. Om han vill resa tillbaka kan han göra det, om han vill stanna är allt han behöver göra att stanna en dag till och äta lite sparris.

(Applåder från vänster)

Talmannen. – Mina damer och herrar, dessa två inlägg har klargjort hur pluralistiskt EU är till sin karaktär, och jag anser att vi i princip bör vara tacksamma för det. Jag vill emellertid tillägga – och jag säger detta på fullt allvar, inte som kritik men som ett exempel på hur EU-lagstiftningen fungerar – att om någon börjar ifrågasätta den tillämpliga lagstiftningen kommer det att sluta i kaos. Jag föreslår därför att vi nu går vidare

till omröstningen och respekterar EU-lagstiftningen. Vi vet alla vem som beslutar om Europaparlamentets säte, så jag vill be er alla att lugnt övergå till omröstningen om sammanträdeskalendern.

Herr Stevenson, ni kommer att få information av sekretariatet, som alla andra, om situationen för resmöjligheterna i morgon.

5.1. Europaparlamentets sammanträdeskalender - 2009 (omröstning)

Talmannen. – Innan vi går vidare till själva omröstningen vill jag bara påpeka en sak. Jag vill be er att lyssna mycket noga nu, och därefter kommer några av ordförandena för de parlamentariska grupperna att få ordet. Det finns ett ändringsförslag som har lagts fram av Antonios Trakatellis, Ioannis Varvitsiotis, Georgios Papastamkos, Stavros Lambrinidis och andra ledamöter om en viss vecka under 2009, nämligen vecka 16, från den 13 till den 19 april. Det är veckan precis före den ortodoxa påsken. Det är inte själva påsken, utan veckan före. Inget förslag har emellertid lagts fram om en sammanträdesperiod just denna vecka, eftersom det är en gruppvecka. Detta innebär att ändringsförslaget är otillåtligt, eftersom det inte finns något förslag om att Europaparlamentet ska sammanträda just denna vecka. Detta påverkar emellertid inte ett preliminärt beslut om den föreslagna sammanträdesperioden från den 20 till den 23 april.

Joseph Daul (PPE-DE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Som ni vet är 2008 Europeiska året för interkulturell dialog, och detta omfattar interreligiös dialog. Jag vill därför be er, i egenskap av ledamöter i Europaparlamentet, att föregå med gott exempel och respektera minoriteterna. Det är av detta skäl, i en kompromissanda och i en anda av god vilja gentemot våra ortodoxa vänner, som vår grupp föreslår att följande ändring ska göras av sammanträdeskalendern 2009. Vecka 17, plenarveckan i april 2009, kommer att inledas den 21 april och avslutas den 24 april – jag vill inte säga mer än så – för att ge de berörda ledamöterna möjlighet att fira den ortodoxa påsken.

Jag talar för alla länder med en ortodox tradition när jag tackar er för ert stöd, och jag ber er att inte skapa ytterligare kontrovers. Jag vill emellertid be om Europaparlamentets stöd i respekt för minoriteterna, för att föregå med gott exempel för våra medborgare.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Jag antar att detta är ett muntligt ändringsförslag. Det nämndes inte, men om det är ett muntligt ändringsförslag är min grupp för att rösta om det i dag. Det är även ett faktum att många katoliker arbetar här på religiösa helger, i morgon är en sådan dag, trots strejken. Den situationen uppstår också, men jag vill ändå likväl rekommendera att vi röstar för detta förslag eller åtminstone låter det gå till omröstning. Herr talman, om ni anser att detta inte är tillåtligt kommer grupperna efteråt att försöka nå ett samförstånd i den andan.

Talmannen. – Det finns vissa frågor som vi måste vara eniga om och jag föreslår att vi fortsätter som Joseph Daul och Hannes Swoboda har föreslagit. Vi kommer att rösta om detta i slutet. Vi kommer att ta de andra ändringsförslagen först.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Före omröstningen vill jag påpeka ett problem som påverkar omröstningen och som vi nog måste diskutera och lösa.

I förslaget till kalender finns det en hänvisning till datumet för valet 2009. Vi röstar inte om det nu, vi noterar det bara. På grund av datumet för valet kommer emellertid parlamentets konstituerande sammanträde att hållas i juli 2009. Eftersom det förhåller sig så är ledamöter från vissa länder bekymrade, eftersom det om man ser närmare på kalendern står klart att vissa ledamöter inte kommer att uppfylla kravet på fem år för pensionsrättigheter om det konstituerande sammanträdet hålls den 14 juli 2009. I några medlemsstater tillämpas inte valperioder, utan en fast tidsperiod, eftersom valperioderna i medlemsstaterna varierar i längd.

Jag anser att det finns goda skäl att överväga och lösa detta problem, antingen när det gäller datumet för valet eller datumet för det konstituerande sammanträdet. Jag vill därför be parlamentets rättstjänst att titta på den här frågan.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill göra ett liknande förslag.

Jag är överraskad över att minoriteternas rättigheter utnyttjas i så moraliska termer. Det finns cirka sju judiska helgdagar som inte kan firas eftersom de är arbetsdagar. Detsamma gäller även 13 protestantiska helgdagar. Det konstituerande sammanträdet ska hållas den 14 juli. Det är en av de viktigaste sekulära helgdagarna. Kan vi arbeta i Frankrike den 14 juli när vi firar minnet av Franska revolutionen? Jag anser att det är både omöjligt och olämpligt. Detta måste också ändras!

(Applåder)

Talmannen. – Vi har noterat det som sagts och kommer nu att gå vidare till omröstningen.

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

5.2. Exportförbud för och säker förvaring av metalliskt kvicksilver (A6-0102/2008, Dimitrios Papadimoulis) (omröstning)

- Före omröstningen:

Dimitrios Papadimoulis, föredragande. – (EL) Herr talman! Jag tackar skuggföredragandena än en gång för deras utmärkta samarbete. Under vår dialog med rådets företrädare, som var närvarande i alla skeden, har vi nått en mycket tillfredsställande kompromiss med rådet, tack vare kommissionens bidrag.

Det finns emellertid en risk för att denna kompromiss kan gå om intet, vilket skulle göra att vi är tillbaka på ruta ett igen, om ändringsförslagen 37 och 41 om Almadén godkänns.

Mina damer och herrar, låt mig påminna er om att även jag, som föredragande, stödde ändringsförslagen om Almadén-området under första behandlingen, men nu ställs vi inför verkligheten. Varken rådet eller kommissionen godtar dessa ändringsförslag. Om de antas är vi tillbaka på ruta ett. För ett år sedan godtog rådet endast ett av Europaparlamentets ändringsförslag. Nu, med samarbete från alla politiska grupper, har vi lyckats få 22 ändringsförslag antagna till texten om avtalet. Jag frågar er: ska vi offra denna framgång? Kommissionsledamot Stavros Dimas uttryckte sig klart på den punkten i går. Kommissionen godtar inte ändringsförslagen 37 och 41. I rådet försökte inte ens den spanska regeringen driva igenom dessa ändringsförslag.

Jag uppmanar er därför att förkasta dessa ändringsförslag så vi kan förverkliga de avsevärda framsteg som nåtts genom vår överenskommelse med rådet om att skydda miljön och folkhälsan. Detta kommer att ge oss möjlighet att godkänna detta betänkande med mycket stor majoritet och på så vis ta ett viktigt steg mot att förbjuda export av kvicksilver.

5.3. Straffrättsliga påföljder till skydd för miljön (A6-0154/2008, Hartmut Nassauer) (omröstning)

- Före omröstningen:

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Herr talman, tack så mycket än en gång. Med er tillåtelse vill jag göra följande uttalande på rådets vägnar.

Vi har övervägt följande ändringsförslag som Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor har antagit. Det rör det nya skäl 12a.

Jag citerar: "När en pågående verksamhet efter en tid visar sig ge upphov till miljöskador som i sin tur kan medföra straffrättsligt skadeståndsansvar i enlighet med detta direktiv, bör frågan om huruvida den som förorsakat skadorna handlat uppsåtligt eller vårdslöst avgöras med hänvisning till den tidpunkt då denne blev, eller borde ha blivit, medveten om de uppgifter som utgjorde brottet, inte med hänvisning till den tidpunkt då denne påbörjade sin verksamhet. I detta sammanhang bör man komma ihåg att tidigare tillstånd, licens eller koncession inte kan användas som försvar under sådana omständigheter." Slut på citat.

Vi förstår tanken med detta ändringsförslag. Dessa frågor hör till medlemsstaternas behörighetsområde. Vi anser att medlemsstaterna vederbörligen kommer att beakta syftet med ändringsförslaget.

Tack.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Detta uttalande kanske inte är lika retoriskt som Daniel Cohn-Bendits. Jag måste läsa detta uttalande och jag citerar: "Kommissionen beaktade följande ändringsförslag som antagits i utskottet för rättsliga frågor: 'När en pågående verksamhet efter en tid visar sig ge upphov till miljöskador som i sin tur kan medföra straffrättsligt skadeståndsansvar i enlighet med detta direktiv, bör frågan om huruvida den som förorsakat skadorna handlat uppsåtligt eller vårdslöst avgöras med hänvisning till den tidpunkt då denne blev, eller borde ha blivit, medveten om de uppgifter som utgjorde

brottet, inte med hänvisning till den tidpunkt då denne påbörjade sin verksamhet. I detta sammanhang bör man komma ihåg att tidigare tillstånd, licens eller koncession inte kan användas som försvar under sådana omständigheter." Vi har fullständig förståelse för de farhågor som uttrycks i detta ändringsförslag. Dessa frågor faller inom medlemsstaternas behörighetsområde och vi är övertygade om att de vederbörligen kommer att beakta de farhågor som uttrycks i ändringsförslaget.

Hartmut Nassauer, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller dessa två uttalanden bör jag, för de ledamöter som kanske inte helt har förstått vad som pågår, påpeka att förklaringarna ingår i den kompromiss som vi har enats om. Vi bad om klargörande av ett par tre problem, och de har klargjorts på detta sätt. Ämnet för lagstiftningsförandet är naturligtvis endast den text som vi gemensamt har enats om.

Jag har skrivelsen från ordföranden för Ständiga representanternas kommitté (Coreper) här – som för närvarande leds av Slovenien – där det bekräftas att denna text, om vi antar den i dag, även kommer att godkännas av rådet. Detta innebär naturligtvis att vi kommer att få en överenskommelse i första behandlingen, vilket kommer att ge oss den lagstiftningsframgång som vi ville åstadkomma.

5.4. Undersökningar om företagsstrukturen i jordbruket och om produktionsmetoder inom jordbruket (A6-0061/2008, Gábor Harangozó) (omröstning)

– Före omröstningen:

Gábor Harangozó, föredragande. – (HU) Tack, herr talman. Mina damer och herrar! Undersökningar om företagsstrukturen i jordbruket är en av de äldsta statistiska undersökningarna på gemenskapsnivå, och de ger betydande och nödvändig information om jordbruksföretag i EU.

Särskilt nu när vi har ett utvidgat EU med tolv nya medlemsstater, och eftersom vi för tillfället arbetar med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, är det viktigt att kunna genomföra en ny och omfattande undersökning så snart som möjligt. Vi behöver jämförbara och enhetliga uppgifter för att kunna utforma en rättvis och ordentligt fungerande jordbrukspolitik. Därför har vi försökt se till att vi kan enas i första behandlingen, för att dessa undersökningar ska kunna inledas så snabbt som möjligt.

Jag vill särskilt tacka mina ledamotskolleger som deltog i trepartsmötet för deras ytterst konstruktiva inställning. Jag vill alldeles speciellt tacka Elisabeth Jeggle, Nicolas Meves och Alexis Kuhl för deras arbete. De ändringsförslag som lagts fram till följd av trepartsmötet har lagts in i block 1. Jag vill be er alla att stödja ändringsförslagen i block 1 för att vi ska kunna avsluta detta ärende. Tack så mycket.

5.5. Villkor för rätten att yrkesmässigt bedriva vägtransporter (A6-0087/2008, Silvia-Adriana Țicău) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 108:

Mathieu Grosch (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Ändringsförslagen 108 och 117 är inte förenliga enligt min åsikt och jag föreslår därför på PPE-DE-gruppens vägnar att vi stöder ändringsförslag 108 och att ändringsförslag 117 dras tillbaka.

5.6. Gemensamma regler för tillträde till marknaden för busstransporter (omarbetning) (A6-0037/2008, Mathieu Grosch) (omröstning)

– Före omröstningen:

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! För rättvisans skull meddelade jag i måndags att vi skulle begära att omröstningen om detta betänkande skjuts upp, inte för att Mathieu Grosch har gjort ett dåligt arbete – tvärtom – utan för att vi vill ha mer tid på oss för att se på frågan om viloperioder och integrera den i exakta termer i betänkandet. Vi har talat med grupperna och har funnit att det finns avsevärt stöd för detta förslag. Till och med Georg Jarzembowski, som var svårast att övertyga, meddelade mig i morse att han nu stöder förslaget. Jag hoppas därför att vi kan behandla frågan på detta sätt, och begär alltså uppskjutande till en av de två nästa sammanträdesperioderna.

Mathieu Grosch, föredragande. – (DE) Herr talman! Som föredragande instämmer jag i förslaget, vilket även PPE-DE-gruppen gör, och jag vill klargöra att vi har beaktat avtalet mellan arbetsmarknadens parter. Vi använder emellertid tiden för att arbeta in detta i ett ändringsförslag.

(Parlamentet godkände förslaget.)

5.7. Gemensamma regler för tillträde till den internationella marknaden för godstransporter på väg (omarbetning) (A6-0038/2008, Mathieu Grosch) (omröstning)

5.8. Mobila satellittjänster (MSS) (A6-0077/2008, Fiona Hall) (omröstning)

5.9. Ett förenklat företagsklimat på områdena bolagsrätt, redovisning och revision (A6-0101/2008, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

5.10. Kvinnor och vetenskap (A6-0165/2008, Britta Thomsen) (omröstning)

5.11. Grönbok om bättre nedmontering av fartyg (A6-0156/2008, Johannes Blokland) (omröstning)

5.12. Vetenskapliga fakta om klimatförändringar: slutsatser och rekommendationer för beslutsprocessen (A6-0136/2008, Karl-Heinz Florenz) (omröstning)

– Före omröstningen:

Talmannen. – När det gäller Florenzbetänkandet vill jag meddela att ändringsförslagen 5, 11, 12, 13, 14 och 15 är otillåtliga. De kan dock läggas fram när vi behandlar huvudbetänkandet. Jag har fått ett antal mejl om denna fråga. Alla tjänsterna och rättstjänsten har undersökt detta i detalj och har funnit att dessa ändringsförslag är otillåtliga för detta betänkande. De är emellertid tillåtliga för det slutliga betänkandet.

Jan Březina (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag måste säga att jag kan godta detta resonemang för alla ändringsförslag med undantag för nr 15. Jag förstår inte varför ändringsförslag 15 inte är tillåtligt för omröstning.

Talmannen. – Herr Březina, det svar jag har fått – och jag har fått ett mejl om just detta ändringsförslag – var detsamma som för alla de aktuella ändringsförslagen. Jag måste lita på det. Ändringsförslagen kan emellertid läggas fram för huvudbetänkandet, så de kan ingå i det slutliga betänkandet.

5.13. 2007 års framstegsrapport om Turkiet (A6-0168/2008, Ria Oomen-Ruijten) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 11:

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Vi håller med våra ledamotskolleger om att vi bör erkänna rollen för det kurdiska språket i Turkiet på lämpligt sätt. Punkt 11 kräver emellertid ett visst språkligt klargörande på en punkt. Jag vill därför föreslå ett muntligt ändringsförslag som vi har enats om med de andra skuggföredragandena och föredraganden. I den ändrade versionen bör meningen därför lyda som följer:

– (EN) ”inklusive verkliga möjligheter att studera kurdiska inom det offentliga och privata skolsystemet och använda detta språk i radio- och TV-sändningar, i det offentliga livet och i kontakterna med offentliga myndigheter.”

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

– Före omröstningen om punkt 19:

Ria Oomen-Ruijten, föredragande. – (NL) Vi vill stryka ordet ”angränsande” eftersom vi vill att ombudsmannen ska samarbeta med alla europeiska ombudsmän och ombudskvinnor.

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

6. Reumatiska sjukdomar (skriftlig förklaring): se protokollet

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

7. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Europaparlamentets sammanträdeskalender 2009

Toomas Savi (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag har bara en kort kommentar om nästa års sammanträdeskalender. Även om valet till Europaparlamentet har fastställts till perioden den 4–7 juni, vilket innebär att min mandatperiod kortas av så den blir en vecka kortare än fem år, är jag ändå glad över att valet inte genomförs den 11–14 juni. Söndagen är den traditionella valdagen i Estland, men valet till Europaparlamentet har genomförts den 14 juni – den nationella dag då vi håller landssorg för att hedra minnet av de personer som fördes bort i de massdeportationer som de sovjetiska myndigheterna genomförde 1941 – flaggorna skulle ha vajat på halv stång i hela Estland. Det skulle inte ha varit en särskilt munter dag att hålla valet till Europaparlamentet på.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Detta var den sista omröstningen om sammanträdeskalendern under denna valperiod och vi har avstyrat fem försök att bestrida Strasbourg som parlamentets säte, och parlamentets enda säte, genom irrationella ändringsförslag.

Jag menar ändå att vi bör genomföra en omfattande reform, eftersom det trots allt faktiskt handlar om pengar och utsläpp av koldioxid. Jag vill påpeka att om vi skulle koncentrera oss på de tolv plenarveckorna under året och fullt utnyttja alla fem dagar under dessa veckor igen, skulle vi bli av med de dyra och onödiga minisessionerna i Bryssel och ersätta dem med valkretsveckor. Detta skulle föra oss närmare våra medborgare och ge oss mer tid för vårt verkliga arbete. Det skulle också vara mycket billigare, vi skulle minska våra utsläpp av koldioxid, och allt detta kan vi åstadkomma med våra egna beslut, utan fördragsändring. Så länge det inte sker någon fördragsändring måste vi använda de befintliga fördragen så förnuftigt och effektivt som möjligt. Det är därför jag anser att vi bör välja det tillvägagångssätt som jag har föreslagit.

– Betänkande: Papadimoulis (A6-0102/2008)

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Herr talman! När denna förordning lades fram för parlamentet i första behandlingen motsatte jag mig försöken att det skulle vara tillåtet att lagra kvicksilver, inte bara i saltgruvor, utan även i djupa urbergsformationer som anpassats för bortskaffande av kvicksilver. Det stod klart att anhydritgruvor skulle inbegripas i den utökade definitionen och detta är mycket oroande för dem som bor i Billingham i min valkrets, som kämpar mot planer för att använda tidigare anhydritgruvor som är belägna under deras hem för bortskaffande av avfall. I den text som går till omröstning i dag i andra behandlingen har möjligheten att förvara kvicksilver i andra anläggningar än saltgruvor, särskilt i djupa urbergsformationer, tyvärr återinförts. Eftersom anhydritgruvorna i Billingham kan komma att omfattas av denna nya definition av tillåtna förvaringsplatser, ansåg jag mig tvungen att lägga ned min röst i omröstningen om kompromisspaketet eftersom det inte sker någon slutlig omröstning i andra behandlingen. Detta gjorde jag trots att jag till fullo instämmer i förbudet mot export av kvicksilver från EU.

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) Jag är mycket nöjd med detta betänkande eftersom det innehåller alla nödvändiga faktorer för en snabb lösning av den här frågan. Det gläder mig att parlamentet, kommissionen och rådet kunde nå en kompromiss, och det är på så vis som vi verkligen har bidragit till dynamiken. En annan lösning skulle kunna ha lett till att avgörandet av den här frågan hade skjutits upp under en lång tid.

Tack så mycket.

– Betänkande: Nassauer (A6-0154/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) I dag är det inte längre tolerabelt att allvarliga miljöbrott och brott mot folkhälsan bara ska betraktas som överträdelser, vilket har varit fallet hittills i vissa länder, till exempel i

Italien eller Cypern. Därför stöder jag detta direktiv, där det fastställs att alla EU-länder blir skyldiga att inbegripa relevanta påföljder i sin lagstiftning inom två år, trots invändningar från euroskeptikerna. Däremot måste Tjeckien, precis som många andra länder, införa ansvarsskyldighet enligt straffrätten för juridiska personer, vilket är ett okänt historiskt koncept för de postsocialistiska länderna. Vi måste besluta om vi ska välja den tyska modellen, där lagöverträdelser som begås av juridiska personer beslutas av administrativa myndigheter, eller om vi ska välja den modell med rättsliga myndigheter som är typisk för Frankrike, Storbritannien och nu också Slovenien. Vi måste också bestämma oss för om den juridiska personen ska hållas ansvarig fullt ut, eller om det är ledningen som ska vara ansvarig. Jag är rädd för att de två år vi har på oss för att slutföra införlivandet inte kommer att vara tillräckliga.

Roger Helmer (NI). - (EN) Herr talman! Jag röstade mot denna åtgärd. Klimat- och miljöhysterin tycks snabbt anta karaktären av en religion. Den bygger på tro, inte på fakta. Och möjligheten till utsläppskompensationer har helt rätt jämförts med hur man kunde köpa påvliga avlatsbrev på medeltiden. Nu vill Hartmut Nassauer införa något som verkar vara ett slags miljöhädelaselag.

Jag har i alla händelser allvarliga reservationer mot att dessa miljöfrågor ska behandlas inom straffrätten i stället för civilrätten. Men det verkliga problemet här är utsträckningen av EU-lagstiftningen. De personer som jag företräder vill ha handel, de vill ha samarbete i Europa, men de vill inte ha en politisk union eller ett rättsligt system på EU-nivå. Vi bör motsätta oss alla ytterligare åtgärder för att införa ansvarsskyldigheter och befogenheter på EU-nivå inom dessa områden.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I betänkandet tycks hänvisningarna till särskilda påföljder ha strukits, men de verksamheter som bör betraktas som brottsliga i medlemsstaterna nämns däremot. Om vi tänker oss ett scenario där någon i min valkrets – London, världens mest framstående stad, huvudstad för världens mest storslagna land – begår en handling som inte betraktas som brottslig enligt den engelska lagstiftningen (en lagsamling som har växt fram ur en gemensam rättslig tradition och sunt förnuft), men som nu, eftersom vi har beslutat att införa denna EU-lagstiftning från ovan, över mina väljares huvud, anses vara en brottslig handling enligt EU-rätten.

Vad kommer det att leda till? Hur kommer mina väljare att reagera? Jag kan tala om för er hur de kommer att reagera. De kommer att säga: "Men vad är det här för dumheter? Hur kan det vara så att en handling som inte anses vara brottslig enligt engelsk lag betraktas som ett brott enligt EU-lagstiftningen? Det är dags att vi går ur EU!" Vi måste därför vara försiktiga så att vi inte driver ut Storbritannien ur EU.

Giuseppe Gargani (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag bad talmannen om ordet i ett ögonblick efter antagandet av Hartmut Nassauers betänkande om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om straffrättsliga påföljder till skydd för miljön.

Jag ville särskilt gratulera föredraganden eftersom detta är ett mycket viktigt betänkande. Frågan diskuterades mycket i utskottet och vi nådde en mycket intelligent kompromiss av hög kvalitet tack vare Monica Frassonis ingripande. Jag vill verkligen betona utskottets arbete i det här avseendet och särskilt gratulera föredraganden, Hartmut Nassauer.

Bogusław Sonik (PPE-DE). - (PL) Jag röstade för Hartmut Nassauers betänkande. Även om alla medlemsstater har infört samma bestämmelser tillämpas de väldigt olika. Detta uppmuntrar till olämpligt agerande, då oansvariga företag omlokaliseras sin ekonomiska verksamhet till länder där de straffrättsliga påföljderna för miljöbrott är mindre allvarliga. Detta påverkar särskilt EU:s nya medlemsstater. Det ska betonas att de överträdelser som begås av brottsliga organisationer blir allt fler, och att miljöbrotten allt oftare är gränsöverskridande.

Jag instämmer i föredragandens inställning att den rättsliga ram som fastställs i förslaget till direktiv utgör ett viktigt bidrag till ett effektivt miljöskydd, och kan bidra till att garantera ett enhetligt och ansvarsfullt genomförande av miljöskyddslagstiftningen i gemenskapen. Lämpligt utbildade tjänstemän är en nödvändig förutsättning för ett effektivt genomförande av lagstiftningen och för att verkligen kunna minska miljöbrotten. Förslaget om att uttryckligen ange medlemsstaternas skyldigheter i detta avseende är därför fullständigt relevant.

Jag har följande kommentar till ledamoten från Storbritannien, som kanske har missförstått saken. Vi tar inte fram ny gemenskapslagstiftning för att införa påföljder. Det har visat sig vara omöjligt. I stället kräver vi att alla medlemsstater ska genomföra nödvändig lagstiftning inom sina egna rättssystem för att se till att enhetliga påföljder tillämpas för liknande brott inom hela EU.

– Betänkande: Hall (A6-0077/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) I dag, den 21 maj, sätter vi ytterligare en spik i kistan för euroskeptikerna, eftersom vi tillsammans med rådet har röstat för ett gemensamt beslut som kommer att bidra till att delvis överföra spektrumrätterna för de 27 medlemsstaternas telekommunikationer till EU. Detta visar hur viktigt EU är. Om medlemsstaterna inte kan hantera en sak själva på lämpligt sätt anförtror de EU denna uppgift, i EU-medborgarnas intresse. I dag handlar det om att undanröja rättsliga hinder för den framtida utvecklingen av mobila satellittjänster för räddningstjänstkommunikation, för att rädda en halv miljard medborgares liv, hälsa och egendom. Fartyg och flygplan använder redan detta system som tack vare modern teknik skulle kunna utföra ytterligare funktioner som en dubbelriktad tjänst för multimedier, satellit-tv-sändningar och bredbandsanslutning. Detta beslut bör emellertid inte bli standard på telekommunikationsområdet. De exklusiva rättigheterna till andra delar av spektrat fortsätter att vara de nationella lagstiftarnas ansvar. Jag hoppas att medierna i länder som är tämligen euroskeptiska, som Tjeckien eller Storbritannien, kommer att uppmärksamma denna fråga tillräckligt, eftersom den betyder goda nyheter för medborgarna.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det gläder mig att kunna stödja detta betänkande eftersom det inte är ett exempel på tvingande åtgärder, utan på samarbete. I själva verket arbetade jag inom detta område under min tidigare karriär. Jag gav rådgivning till företag om satellittjänster.

En av de saker som företagen var tvungna att inse var att de missförstod marknaden. Cirka fem operatörer lanserade globala satellittjänster i slutet av 1990-talet. Trots sina bästa bedömningar missförstod de marknaden fullständigt eftersom de trodde att kunderna var internationella affärsresenärer, men tekniken på denna marknad slogs ut av utvecklingen av mobiltelefon-tekniken.

Det gläder mig att vi ger dessa företag en ny möjlighet att försöka bygga upp en global marknad för mobila satellittjänster, vilket jag anser skulle vara mycket värdefullt, särskilt för utvecklingsländerna där marknaden inte har någon räckvidd. Jag välkomnar därför det här betänkandet och röstade för det.

– Betänkande: Florenz (A6-0136/2008)

Miroslav Ouzký (PPE-DE). – (CS) Jag vill gärna förklara varför jag röstade som jag gjorde om betänkandet av Karl-Heinz Florenz. I den slutliga omröstningen röstade jag mot betänkandet, och som ordförande för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, vill jag betona att skälet inte var att jag inte förstår allvaret i denna fråga, eller i avsikt att avfärda eller bestrida föredragandens arbete på något sätt. Jag höll inte med ett antal uttalanden och ordvändningar, som jag inte bara anser vara politiskt inkorrekta utan även – i några fall – osanna. Jag anser även att beslutet från granskningsenheten vid Tabling Office om att förslaget är otillåtligt utan att ange några skäl till detta är oacceptabelt, skandalöst och felaktigt. Tack för er förståelse.

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Jag röstade inte heller för betänkandet av min kollega Karl-Heinz Florenz. Allt som uttrycks och presenteras som vetenskapliga fakta måste omfatta de vetenskapliga yttranden som lämnats av båda forskargrupperna, de som håller med och de som inte håller med. Man vill låta påskina att det råder vetenskapligt samförstånd om de uttalanden som görs i betänkandet. Så är emellertid inte fallet. Den sida som opponerar sig är också viktig. Principen om en försiktig tolkning betonades ofta under debatten. Borde vi inte tillämpa samma princip på alltför snäva och ensidiga slutsatser om klimatförändringspolitiken? Som geolog kan jag försäkra er om att jorden många gånger tidigare har värmts upp mycket mer än dessa demoniserade 2 °C, och inga tragiska händelser inträffade. Mänskligheten har trots allt alltid levt i tider av ständig klimatförändring.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Jag röstade för interimsbetänkandet som Karl-Heinz Florenz är föredragande för, där den vetenskapliga kunskapen om klimatförändringen spelar en viktig roll. Samtidigt anser jag att det är beklagligt att några ändringsförslag av min kollega Jan Březina och 40 andra ledamöter, särskilt ändringsförslag 15, inte godtog i betänkandet. Dessa ändringsförslag skulle ha förbättrat texten. Forskarna ser ständigt över sina teser, vilket innebär att även vi måste vara öppna för nya idéer.

En del av den globala klimatförändring som har orsakats av mänsklig verksamhet visar sig i stor utsträckning som torrläggning av vattensamlingar i vissa regioner. Att fånga upp regnvattnet i dessa regioner och endast låta det naturliga överskottsvattnet rinna av är följaktligen en nödvändig förutsättning för att kunna garantera miljösäkerheten och den globala stabiliteten, och sist men inte minst, för att upprätthålla den ekonomiska tillväxten. Jag är övertygad om att rapporten "New Water Paradigm" kommer att innehålla användbara idéer under de närmaste årtiondena, och att det kommer att bli mänsklighetens manifest för civilisationens framtid.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! I dag har vi antagit ett oerhört viktigt betänkande om kampen mot klimatförändringen. Det finns ett nära samband mellan klimatförändringen och energiproblemen. Vi ser allt fler och allt oftare återkommande fall av torka, översvämningar, ökenspridning och smältande glaciärer. Det måste väl stå klart för alla vid det här laget att vårt klimat förändras. Till följd av de stigande temperaturerna uppstår sociala, miljömässiga och finansiella problem.

Om vi verkligen vill skydda vår planet, vår egen jord, måste vi alla, alla länder och alla samhällen i hela världen minska eller begränsa fortsatta ökningar av utsläppen av koldioxid och andra växthusgaser. Miljövänliga investeringar bör främjas, tillsammans med ren energi och energibesparande installationer. Framför allt bör man prioritera insatser för att övertyga människor om vikten av att spara energi och öka deras kunskap. Det kan mycket väl visa sig vara det snabbaste sättet att nå resultat.

Vi måste ta fram en kompromisslösning om begränsning av utsläpp av växthusgaser inom EU. De nya medlemsstaterna bör behandlas annorlunda än de mer utvecklade medlemsländerna. De skulle då ha en chans att komma ikapp och undanröja skillnaderna i den ekonomiska utvecklingen.

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Först och främst vill jag kommentera Karl-Heinz Florenz betänkande, där det rådande vetenskapliga samförståndet enligt min åsikt har sammanfattats på ett mycket bra sätt. Trots detta röstade jag mot betänkandet. Klimatfrågan är viktig och jag håller med om att vi måste agera. Det vetenskapliga samförståndet är nämligen bara ett provisoriskt samförstånd, precis som alla andra vetenskapliga samförstånd under de senaste 100 åren har varit kortsiktiga. Varje gång går vi ifrån dem.

Det betänkande som vi behandlar i dag erbjuder oss inte tillräckliga möjligheter i detta avseende. Dessutom är de särskilda åtgärder som föreslås ensidiga. Vi måste försäkra oss om att EU inte förlorar sin ekonomiska kapacitet. EU kan inte rädda världen på egen hand. Det är absolut nödvändigt att andra länder snabbt engagerar sig för att lösa detta globala problem. Det är det enda sättet att genomföra det vetenskapliga samförståndet. Vi kan inte bära den här bördan själva.

Det jag anser saknas i betänkandet med tanke på detta är en förteckning över de åtgärder som krävs för att begränsa klimatförändringen. Vi kan förmodligen inte stoppa den helt. Eftersom så är fallet anser jag att åtgärder som kommer att leda till att våra industriella strukturer förändras på ett bestående sätt inte kan beslutas på grundval av ett provisoriskt vetenskapligt samförstånd.

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot Florenzbetänkandet. En av de största myterna om klimathysterin är att det råder ett vetenskapligt samförstånd och att alla forskare är eniga. Som ledamot av det tillfälliga utskottet för klimatförändringar vet jag varför Florenzbetänkandet blev som det blev; de lyssnade bara till en sida i debatten och drog därför slutsatsen att det råder samförstånd.

I debatten tidigare i dag påminde Graham Booth oss om Oregonförklaringen, som 30 000 forskare inom området har undertecknat, och som bestrider själva grunden för klimathysterin. Det råder inget samförstånd, det finns en stark och ökande samling vetenskapliga yttranden där motsatsen hävdas. Under tiden kommer vi att orsaka enorma ekonomiska skador för de människor vi företräder i ett fåfängt försök som är dömt att misslyckas, för att påverka ett spekulativt problem som enligt mångas åsikt inte existerar.

Det är den ekonomiska skadan som kommer att få oss på fall, och EU kommer att bli särskilt lidande eftersom utvecklingsländer som Kina och Indien är alldeles för kloka för att låta sig dras med i detta.

– Betänkande: Oomen-Ruijten (A6-0168/2008)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Delegationen från Ataka-partiet röstade mot det så kallade betänkandet om Turkiets framsteg, eftersom vi inte förstår vad dessa framsteg skulle kunna bestå i.

Det vi däremot ser i Turkiet är en stat där ett islamistiskt parti sitter vid makten, och statschefen är en islamistisk president. En stat som inte ens är i närheten av att respektera de mänskliga rättigheterna, en stat som förtrycker hela nationen och som i detta nu för ett krig mot en hel nation för att förgöra den, och den nationen är det kurdiska folket. En stat som är starkt militariserad, där det finns en maskerad militärjunta, och den turkiska polisen gör precis som generalerna säger åt den. En stat som fortsätter att ockupera en EU-medlemsstats territorium i detta nu.

En sådan stat är inte kvalificerad för förhandlingar innan dessa allvarliga problem verkligen har undanröjts.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Enligt min åsikt är Ria Oomen-Ruijten's betänkande ännu ett förlorat tillfälle att verkligen ta itu med frågan om Turkiets eventuella anslutning till EU. Betänkandet inriktas på vad som

enligt min åsikt är ett antal bifrågor, medan huvudsaken i hela denna fråga naturligtvis fortfarande är att Turkiet inte är ett europeiskt land i något avseende och aldrig kommer att bli det, och att det följaktligen inte kan bli fråga om att ett icke-europeiskt land ska ansluta sig till EU. Därmed basta!

För övrigt vill jag bara påpeka att jag blev förvånad över att höra att min socialdemokratiske kollega Hannes Swoboda bland andra sa under debatten att det är fullständigt oacceptabelt att partier förbjuds i Turkiet. Jag påminner er om att mitt lands största parti, Vlaams Blok, som vann 24 procent av rösterna, helt enkelt förbjöds och blev upplöst 2004. Jag kommer inte ihåg att socialdemokraterna kom med några protester vid den tidpunkten. Tvärtom, deras solidaritet begränsas till islamiska fundamentalister, vilket vi nog noterar.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag har sagt i många år att ett privilegierat partnerskap mellan EU och Turkiet skulle ha varit mycket mer fördelaktigt än löftet till Turkiet om EU-anslutning. Tyvärr bekräftas det i lägesrapporten att Köpenhamnskriterierna inte har uppfyllts ännu trots att anslutningsförhandlingarna har inletts. Och det handlar inte bara om ett område. Det berör religionsfrihet, minoriteters rättigheter, lika möjligheter (särskilt för kvinnor), korruption, kurdfrågan och Cypernfrågan och naturligtvis även militärens makt över regeringspolitiken. Precis som föredraganden välkomnar även jag regeringens insatser för att garantera framsteg, men framstegen är tyvärr inte märkbara. Tvärtom, Turkiet förbjuder ett politiskt parti, har en ny artikel 301 som används för att förfölja författare och intellektuella för att de kränker den turkiska identiteten, och de politiska och religiöst motiverade fientligheterna och våldet ökar även. Mordet på Hrant Dink har inte lösts ännu, och inte heller andra mord. Förutom dessa reservationer anser jag att betänkandet är välavvägt och uppriktigt.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Vi har antagit ett viktigt betänkande. Vi bör vederbörligen erkänna och stödja de förändringar som har genomförts i Turkiet enligt anslutningsförhandlingarna. Med tanke på Turkiets särskilda geopolitiska läge är landet en strategisk partner till EU i EU:s förhandlingar med länder i Svartahavsområdet, Centralasien och Mellanöstern. Turkiet är också mycket viktigt för att skydda Europas energisäkerhet, eftersom energiresurser från området kring Kaspiska havet och Svartahavsområdet transporteras till EU genom turkiskt territorium. Turkiet har en enorm ekonomisk potential med en dynamisk ekonomi, en enorm inre marknad och ett samhälle som till stor del består av personer i aktiv ålder på arbetsmarknaden. Jag är övertygad om att allt detta kommer att bidra till utvecklingen av EU:s ekonomi i framtiden.

Det är värt att nämna en ytterligare aspekt av Turkiets anslutning. Som ett islamiskt land som även är medlemsstat i EU, kommer det att kunna spela en viktig roll för att utveckla förbindelserna mellan väst och den islamiska världen.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag röstade för Ria Oomen-Ruijts betänkande, även om det innehåller många kompromisspunkter. Jag gjorde detta eftersom det i början innehåller en central mening, nämligen att inledandet av förhandlingar utgör startpunkten för en lång process vars resultat inte kan garanteras i förväg. Det är det enda skälet till att jag kunde rösta för betänkandet. Jag vill klargöra att mitt parti, Kristna sociala unionen, alltid har och fortsätter vara proturkiskt. Vi förespråkade och arbetade hårt för tullunionen, som antogs av parlamentet med en majoritet på bara en röst. Man kan hävda att det vid den tidpunkten var min röst. Vi har stött Turkiet i Nato och i en lång rad frågor.

Jag vill emellertid också klargöra att Turkiet inte är ett europeiskt land, och jag instämmer i Zuzana Roithová's åsikt om att ett privilegierat partnerskap, en skräddarsydd särskild status, är den rätta lösningen. Det är den lösning som till slut kommer att nås. Vi måste äntligen sluta att följa denna återvändsgränd mot en förmodad anslutning. Anslutningen kommer inte att bli av, så det skulle vara mycket ärligare och bättre för båda sidor om vi kunde sätta oss ned så snart som möjligt och enas om att välja en annan väg, en väg mot ett partnerskap på jämlika villkor, utan gemensamma institutioner, men däremot med gemensamma intressen och ett praktiskt och överenskommet samarbetsprogram.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Även om Ria Oomen-Ruijts betänkande är kritiskt mot Turkiet på många punkter röstade jag mot det eftersom fullt medlemskap för Turkiet enligt min mening inte kan vara målet för anslutningsförhandlingarna. Bernd Posselt har redan påpekat detta. Jag anser att vi så snart som möjligt bör erbjuda Turkiet ett privilegierat partnerskap. Turkiet är inte en del av Europa och fyller inte heller någon överbryggande funktion till de islamiska länderna.

I Sudan har kristna förföljts i årtal i Darfur. Turkiet har i många år haft möjlighet att agera för att få slut på dessa brott mot kristna i Sudan. Jag har emellertid inte sett att Turkiet har tagit några steg i den riktningen. Det är skälet till att jag röstade mot betänkandet: Turkiet hör inte hemma i EU som en fullvärdig medlem.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Herr talman! Jag stödde betänkandet om lägesrapporten om Turkiets framsteg, även om det fortfarande finns vissa risker när det gäller Turkiets väg mot EU-medlemskap.

Mitt skäl till detta är att betänkandet innehåller punkter om skydd av de mänskliga rättigheterna, skydd av kvinnors rättigheter, på två viktiga områden: reproduktiv hälsa och lika möjligheter, särskilt när det gäller tillträdet till utbildning.

Den andra punkt jag vill lyfta fram handlar om de garantier som krävs i betänkandet när det gäller grannskapspolitiken. De kvarstående frågorna som rör grannländerna måste lösas, och en av de frågorna är de bulgariska flyktingarna från Trakien. Den frågan har även att göra med de grundläggande mänskliga rättigheterna. Dimensionerna går utöver egendoms- och finansaspekter. Frågans moraliska aspekter är särskilt viktiga. Vi vill att man lägger det förflutna åt sidan och vidtar tydliga åtgärder i framtiden och att det avtal som har ingåtts mellan våra två länder följs, och det är skälet till att jag stödde betänkandet.

Skriftliga förklaringar

– Sammanträdeskalendern 2009

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stödde alla förslag till ändringar av sammanträdeskalendern för att minska vår tid i Strasbourg och öka den i Bryssel. Den rådande situationen är bisarr, när vi åker fram och tillbaka mellan Bryssel och Strasbourg till enorma kostnader i tid och pengar. Vi bör sammanträda på en enda ort.

Jag motsätter mig emellertid Struan Stevensons klagomål om de pågående transportstrejckerna. Vi erkänner och stöder strejkrätten. Våra invändningar mot Strasbourg handlar inte om att vi motsätter oss att arbetstagarna utövar sina rättigheter i Frankrike, utan om det slöseri våra nuvarande institutionella arrangemang medför.

Jag röstade mot förslaget att göra ett undantag för måndagen i den ortodoxa påsken när vi inte ordnar så att vi inte sammanträder den 14 juli. Sekulära högtidlighållanden förtjänar samma behandling som religiösa högtider.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi vill egentligen att Europaparlamentets sessioner ska förläggas helt och hållet till Bryssel och att flyttcirkusen mellan Bryssel och Strasbourg ska upphöra snarast möjligt.

Vi har därför röstat ja till förslagen att måndagssammanträdena och torsdagseftermiddagssammanträdena under Strasbourg-sessionerna ska utgå med förhoppningen att sammanträdena i Strasbourg ska avvecklas helt.

Europaparlamentet ska ha ett enda säte och en enda arbetsort. Det är beklagligt att det finns medlemsländer vars politiska ledare anser sig vara starka anhängare av Europatanken men samtidigt inte vill släppa ett uns på egenintresset.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag är generellt positiv till förslagen om sammanträdeskalendern 2009. Jag anser emellertid att ändringsförslagen med ett krav på att den tid som tillbringas i Strasbourg ska förlängas inte skulle bidra till parlamentets effektiva verksamhet. I stället kräver effektiviteten och logiken att parlamentet har ett enda säte i Bryssel. Mina åsikter i frågan avspeglas i min röst.

– Betänkande: Papadimoulis (A6-0102/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi anser att det är positivt att de miljömässiga och sociala problem som uppstår till följd av stängningen av kvicksilvergruvor i gemenskapen erkänns. Vi anser likaså att det är positivt att man erkänner behovet av att projekt och andra initiativ måste fortsätta att stödjas baserat på de tillgängliga finansieringsinstrumenten för att de berörda områdena ska kunna finna genomförbara lösningar för den lokala miljön, sysselsättningen och den ekonomiska verksamheten.

Man har även enats om att de som ansöker om tillstånd ska vidta lämpliga åtgärder, i form av en ekonomisk säkerhet eller motsvarande, som en försäkring att de skyldigheter (inbegripet efterbehandlingsåtgärder) som åligger sökanden enligt tillståndet iakttas och att avslutningsförfarandena följs.

Det har även godkänts att de industrisektorer som utvinnet kvicksilver från rening av naturgas eller som en biprodukt vid brytning och smältning av andra metaller än järn ska tillhandahålla kommissionen och behöriga

myndigheter i de berörda medlemsstaterna relevanta uppgifter. Kommissionen ska göra denna information tillgänglig för allmänheten.

Vi anser även att det är rätt att uppmuntra tekniskt bistånd till utvecklingsländer och länder med övergångsekonomier, i synnerhet stöd som underlättar övergången till alternativa kvicksilverfria tekniker och slutlig avveckling av bruk och utsläpp av kvicksilver och kvicksilverföreningar.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det här betänkandet, vars syfte är att tidigarelägga förbudet mot export av kvicksilver till den 15 mars 2011, tre månader före det datum som föreslagits av rådet. Kvicksilver kan produceras genom avfallsåtervinning (till exempel fluorescerande lysrör eller batterier), rening av naturgas eller industriell behandling av andra metaller än järn.

Det gläder mig att förbudet förutom metalliskt kvicksilver även omfattar produkter som innehåller kvicksilver som inte får säljas eller distribueras i EU, cinnober och kvicksilverföreningar.

Det är likaså ytterst viktigt att kvicksilverföreningar som används för forskning och utveckling, i läkemedel eller i analytiska processer inte omfattas av förbudet, vilket anges i betänkandet.

Förvaringen måste göras säker, vilket både föreslås i betänkandet och av rådet. Kvicksilveravfall som förvaras tillfälligt i över ett år måste förvaras i djupa urbergsformationer eller i anläggningar ovan jord på ett sådant sätt att alla risker mot människors hälsa och miljön förebyggs innan det behandlas.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder generellt Dimitrios Papadimoulis betänkande om förbud mot export av kvicksilver och säker förvaring av metalliskt kvicksilver. Att tidigarelägga datumet för exportförbudet till 2010 gör att samstämmigheten med EU:s övergripande strategi för kvicksilver ökar. Jag stöder även förslaget om en utökning av de typer av kvicksilver som ska omfattas av förbudet. Vidare anser jag att det krävs mer forskning om metoder för säkert bortskaffande av kvicksilver innan förbudet träder i kraft. Jag röstade för betänkandet.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Har hyckleriet inga gränser? Kommissionen föreslår med all rätt att användningen av kvicksilver ska förbjudas och att lämpliga infrastrukturer för att förvara det ska inrättas, med tanke på kvicksilvrets höga toxicitet och riskerna för folkhälsan. Kommissionen insisterar trots detta på att främja fluorescerande glödlampor för att spara energi, trots att de innehåller minst 5 mg kvicksilver var, vilket är en särskilt farlig mängd med tanke på antalet glödlampor i varje hem eller arbetsplats.

Vinsten är allt. Monopolens investeringar och vinster måste skyddas även om detta bevisligen sker på bekostnad av folkhälsan. EU förbjuder användningen av kvicksilver, men tillåter företagen att erbjuda gratis glödlampor som innehåller kvicksilver för att öka sin försäljning.

Företagen ges ansvaret för folkhälsan. De måste hantera avfallsinsamlingen, trots att man vet att avfallet till slut kommer att hamna på soptippen. Hela samhället, och inte bara dem som använder glödlamporna, kommer att exponeras för en avsevärd risk för förorening. Det är naturligtvis därför de i allmänhet kan slängas på avfallstippar. För att förhindra protester som skulle påverka försäljningen vidtar man inte ens de mest grundläggande åtgärderna för att informera allmänheten om de risker de löper till följd av att innehållet i dessa glödlampor läcker ut i miljön.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Kvicksilver är ett av de starkaste miljögifterna. Under normala omständigheter är denna metall en vätska med hög ångkompression. Den är inte biologiskt nedbrytbar och stannar därför kvar i miljön under en mycket lång tid. Kvicksilver lagras i näringskedjor som kan komma in i människans kropp i betydande koncentrationer.

Den industriella utvecklingen ledde till att kvicksilver började användas eftersom det är en metall med särskilda egenskaper och den är billig att köpa. Det förefaller vara svårt att sluta använda kvicksilver i produktionen av lågenergilampor. Effektiva system för sådant avfall bör dock tas fram, tillsammans med säker teknik för återvinning, för att förhindra ytterligare försämringar av den naturliga miljön.

Ett av de allvarigare fallen av förgiftning av kvicksilverföreningar inträffade i Japan mellan 1953 och 1960. Invånarna i Minamatabukten insjuknade i massor, och visade symptom på nervskador som ofta ledde till döden.

EU bör göra allt det kan för att garantera att kvicksilver förvaras säkert. Exporten av metalliskt kvicksilver måste förbjudas.

– **Betänkande: Nassauer (A6-0154/2008)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för min ärade kollega Hartmut Nassauers betänkande som utarbetats inför förstabehandlingens inom ramen för medbeslutandeförfarandet om Europaparlamentets och rådets förslag till direktiv om skydd för miljön genom strafflagstiftning. Jag stöder åsikten att denna mekanism bör föras in i gemenskapsrättens fasta rättspraxis genom att man begränsar direktivets verkan till att enbart gälla fall av överträdelse mot gemenskapslagstiftningen i miljöfrågor och på så sätt låter medlemsstaterna fastställa de påföljder som de kommer att tillämpa om sådana lagar överträds. Denna kloka ståndpunkt är densamma som EG-domstolens, som stadgade att EU bara har befogenhet att anta straffrättsliga åtgärder när det finns ett "motiverat behov", dvs. i fråga om gemensamma transporter och gemensam miljöpolitik. Det bör påpekas att syftet med direktivet är att tvinga medlemsstaterna att fastställa brottspåföljder inom ramen för sin egen lagstiftning för allvarliga överträdelse av gemenskapslagen när det gäller miljöskyddet, utan att detta medför en skyldighet att tillämpa dessa påföljder i enskilda fall.

Hanne Dahl (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) Med tanke på miljöbrottens gränsöverskridande karaktär anser vi att en etablerad uppsättning miniminormer och påföljder för miljöbrott på internationell nivå skulle vara ett användbart instrument för att upprätthålla en heltäckande och effektiv miljöskyddsstrategi. Vi anser däremot inte att EU har eller bör ha behörighet att införa straffrättsliga åtgärder i frågor som faller inom första pelaren. Därför röstade jag mot betänkandet i dag.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Det är viktigt att föredraganden erkänner att straffrätten och straffrättsliga förfaranden inte hör till gemenskapens behörighet enligt EG-domstolens dom av den 23 oktober 2007 i mål C-440/05, och att typen av och nivån på de straffrättsliga påföljder som ska tillämpas därför inte kan fastställas. Kommissionens förslag, som inte var godtagbart, har därför ändrats i enlighet med detta.

Det är även viktigt att kommissionen och rådet har godkänt dessa föreslagna ändringar. Trots detta håller de dock fast vid att gemenskapens lagstiftare ska kunna kräva att medlemsstaterna ska införa påföljder av det här slaget för att se till att de lagar de antar på miljöskyddsområdet är fullständigt effektiva.

Eftersom medlemsstaternas roll i denna process inte har klargjorts tillräckligt, valde vi att lägga ned våra röster i den slutliga omröstningen.

Neena Gill (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande eftersom det kommer att göra det möjligt att tillämpa straffrättsliga påföljder för allvarliga miljöbrott. Medlemsstaterna måste inta en stark ståndpunkt i miljöskyddsfrågor och se till att direktivet tillämpas strikt.

Jag röstar därför särskilt för att en bilaga läggs till direktivet för att klargöra vilken lagstiftning som är föremål för straffrättsliga påföljder. En bilaga är mycket viktig för att öka den rättsliga klarheten om vilken gemenskapslagstiftning som berörs. Bilagan bör omfatta den befintliga lagstiftning för vilken det kommer att vara möjligt att införa straffrättsliga påföljder enligt direktivet, och det bör även finnas en möjlighet att framtida lagstiftning ska omfattas av bilagan.

Genom en bilaga blir det dessutom möjligt att se till att direktivet endast begränsas till tillämpningen av gemenskapsrätten och den nationella genomförandelagstiftningen, så att direktivet inte inverkar på den rent nationella lagstiftningen.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Nu håller man på att anta en gemensam straffrätt inom EU, vilket innebär att medlemsstaterna berövas sin suveräna exklusiva rätt att på ett oberoende sätt själva bestämma vilka typer av ageranden som de anser vara miljöbrott och även fräntas möjligheten att fastställa villkoren för och begränsningarna av straffrättsliga påföljder.

Genom ett imponerande maktspel i sin dom av den 13 september 2005 i "miljöskyddsmalet" beviljar EG-domstolen gemenskapen rätten att lägga sig i medlemsstaternas straffrättsliga lagstiftning i händelse av överträdelse av miljölagstiftningen.

Nu, i en helt ny fas, är tanken att ta fram en harmoniserad uppsättning överträdelse som medför straffrättsliga påföljder i alla medlemsstater och harmonisera de straffrättsliga påföljderna vid miljöbrott.

Domstolen har tagit makten och överlämnat den till kommissionen med fullständigt förakt för länderna, de nationella konstitutionerna, parlamenten och principen om förnuftig tillämpning av lagstiftningen.

Vi som är för suveränitet och försvarar ländernas frihet och rättigheter att bestämma över sig själva förkastar dessa metoder.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Nassauerbetänkandet om straffrättsliga påföljder till skydd för miljön. Själva straffrätten är och bör förbli en fråga för medlemsstaterna, men det står lika klart att miljöskyddet samordnas bäst på EU-nivå. Det gläder mig att kompromisspaketet kommer att ge EU möjlighet att ta ledningen på miljöskyddsområdet, samtidigt som de nationella rättsliga systemens integritet respekteras.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Förslaget till direktiv öppnar dörren för att påtvinga medlemsstaterna enhetlig EU-straffrätt. I direktivet utnyttjar man miljöskyddet och arbetstagarnas oro för miljöproblemen för att verka för införandet av en gemensam EU-straffrätt. Man upphäver till och med regeln om medlemsstaternas enhällighet som har gällt i straffrättsliga frågor hittills. Detta banar väg för tillämpning av gemenskapens regelverk, och ger EU rätten och behörigheten att införa och tillämpa straffrättsliga påföljder där man anser det vara nödvändigt. I den slutliga analysen återinförs vissa bestämmelser i konstitutionsfördraget. Från och med nu tillämpas de under det nya namnet Lissabonfördraget, innan det ens har ratificerats eller trätt i kraft. Detta är en farlig utveckling på EU-medborgarnas bekostnad.

Att ge EU befogenheten att införa enhetlig straffrätt utan medlemsstaternas enhälliga medgivande är detsamma som att upphäva en av nationernas grundläggande suveräna rättigheter, nämligen att själva besluta vilka handlingar som utgör ett brott och ange typen av och nivån på påföljderna. På så sätt får gemensapsrätten företräde över nationell lagstiftning och till och med över nationella författningens bestämmelser. Målet är att direkt tvinga på EU-medborgarna lagligt godkända europeiska kapitalmonopols vilja. Samtidigt kommer människors individuella rättigheter och demokratiska friheter att inskränkas drastiskt.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Miljöskydd är en skyldighet som åligger oss alla. Världen utför emellertid inte denna uppgift särskilt väl. Det finns en tendens att inte erkänna vikten av miljöskyddet och att skjuta upp det till senare.

År 1998 fattade Europeiska rådet beslutet att skydda miljön genom straffrätten. Antagandet av det nya direktivet innebär att den uppsättning miljöbrott som är föremål för straffrättsliga påföljder i alla länder nu är tydligt fastställt. Jag anser att det även är viktigt att betona det ansvar som tillverkare, exportörer, importörer och transportföretag har för de produkter och tjänster som de tillhandahåller, att se till att det inte finns några kryphål för att smita undan ansvaret.

Det krävs dock resurser för att tillhandahålla nödvändig utrustning och personalutbildning till exempel, så att de nya principerna kan genomföras på lämpligt sätt och miljöbrotten kan minskas. Jag anser att resurser bör tillgängliggöras från EU:s budget, åtminstone för de nya medlemsstaterna. Det är de som har mest arbete att slutföra på kort tid.

Endast om alla medlemsstater agerar solidariskt kommer det att vara möjligt att nå de uppsatta målen. Om solidariteten inte finns där kommer de regionala skillnaderna bara att bli ännu större.

Bogusław Sonik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om straffrättsliga påföljder till skydd för miljön (KOM(2007)0051) eftersom införandet av nya rättsliga bestämmelser och fastställandet av en gemensam förteckning över miljöbrott för hela gemenskapen kommer att kunna garantera ett effektivare genomförande av gemensapsrätten.

Samma bestämmelser har införts i alla EU-medlemsstater, men tillämpningen av bestämmelserna varierar avsevärt. Detta uppmuntrar till olämpligt agerande, då oansvariga företag omlokaliserar sin ekonomiska verksamhet till länder där de straffrättsliga påföljderna för miljöbrott är mindre allvarliga. Detta påverkar särskilt EU:s nya medlemsstater. Det ska betonas att de överträdelser som begås av brottsliga organisationer blir allt fler, och att miljöbrotten allt oftare är gränsöverskridande.

Jag instämmer i föredragandens inställning att den rättsliga ram som fastställs i förslaget till direktiv utgör ett viktigt bidrag till ett effektivt miljöskydd, och kan bidra till att garantera ett enhetligt och ansvarsfullt genomförande av miljöskyddslagstiftningen i EU. Lämpligt utbildade tjänstemän är en nödvändig förutsättning för ett effektivt genomförande av lagstiftningen och för att verkligen kunna minska miljöbrotten. Förslaget att uttryckligen ange medlemsstaternas skyldigheter i detta avseende är därför fullständigt relevant. Införandet av en uppsättning miljöbrott och påföljderna för dessa kommer att vara ett mycket användbart instrument för det gemensamma genomförandet av miljöskyddslagstiftningen inom EU.

- Betänkande: Harangozó (A6-0061/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för min ungerske kollega Gábor Harangozós betänkande om ändring i första behandlingen i medbeslutandeförfarandet av förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om företagsstrukturen i jordbruket och en undersökning om produktionsmetoder inom jordbruket. Jag stöder förslaget om att tillåta undantag för de medlemsstater som vill genomföra undersökningen av företagsstrukturen i jordbruket 2009 i stället för 2010 på grund av folkräkningen som genomförs med tioårsintervall, och ska göras 2011. Jag stöder likaså alla planerade förenklingar.

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Förslaget till förordning är berättigat med tanke på kommissionens nya politiska strategi, där en av målsättningarna är förenklad och förbättrad lagstiftning.

Jag instämmer i kommissionens förslag, som syftar till att förenkla förfarandet genom att minska antalet interna inspektioner, samtidigt som de nödvändiga strikta villkor som införts i och med den tidigare lagstiftningen om utförande av strukturella undersökningar om grödor och animalieproduktion, jordbruksarbete och använd utrustning behålls.

För att förenkla förfarandena införs dessutom en ny typ av inspektioner genom förslaget, och medlemsstaterna behöver inte ändra sina administrativa system på något sätt.

Gábor Harangozó (PSE), *skriftlig*. – (PT) Eftersom jordbruksstödet tas från offentliga medel är det viktigt att se till att de fördelas rättvist på grundval av objektiva kriterier. Vi instämmer därför i att det är nödvändigt att utföra undersökningar för att fastställa förhållandena på jordbruksföretag. Tillämpningen av dessa principer får emellertid inte leda till en ännu större byråkratisk börda för jordbrukarna, vilket särskilt gäller små och medelstora jordbruksföretag, vars resurser är begränsade eller obefintliga. De får inte heller leda till att jordbrukarna, till följd av tekniska fel som de inte är medvetna om, förvägras det stöd de har rätt till, vilket har inträffat ibland i Portugal med satellitlokalisering och satellitidentifiering.

Vi anser därför att det är positivt att man i betänkandet erkänner att det finns avsevärda metodiska och tekniska svårigheter i många medlemsstater och att man även insisterar på att kommissionen måste tillhandahålla det tekniska stöd och den rådgivning som krävs till jordbrukarna för satellitlokalisering av jordbruksföretag. I detta avseende vill vi även återigen uppmärksamma behovet av att medlemsstaternas myndigheter måste kunna garantera att tillgången till och användningen av de uppgifter som samlas in under satellitlokalisering endast sker för de avsedda ändamålen.

- Betänkande: Țicău (A6-0087/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min rumänska kollega Silvia-Adriana Țicău om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma regler beträffande de villkor som ska uppfyllas av personer som yrkesmässigt bedriver transporter på väg.

Det tidigare direktivet 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva godstransporter på väg och dess fyra förordningar om tillträde till godstransportmarknaden med avreglering av priserna på internationella godstransporter som genomfördes ett antal år tidigare har format den interna godstransportmarknaden, även om kvaliteten på godstransporterna har varit minimal. Öppnandet av marknaderna enligt förordningen har emellertid lett till ökad konkurrens.

Erfarenheten har visat att dessa åtgärder tillämpas felaktigt eller på olika sätt eftersom de är oklara eller ofullständiga, eller att de inte längre kan tillämpas till följd av förändringar i sektorn. Företagen utsätts fortfarande för bevakning och kontroll på ojämlika villkor, beroende på medlemsstat, och kraven på yrkeskvalifikationer och finansiell solvens är ytterst hårda. Det fanns följaktligen ett brådskande behov av lagstiftning på detta område, med villkor för gott anseende, ekonomisk kapacitet och yrkeskompetens, samt genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av vissa dokument som krävs för att få tillstånd.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Förutom kritiken av vissa aspekter i detta förslag till förordning ska innehållet inte bedömas utan att beakta förordningens "roll" i den ökade avregleringen av internationell gods- och persontransport på väg som främjas av kommissionen och EU-institutionerna inom ramen för medbeslutandeförfarandet, nämligen Europaparlamentet och rådet.

Faktum är att kommissionen själv betonar denna centrala tanke i sitt förslag: "Direktiv 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva godstransporter på väg, de fyra förordningarna om tillträde till vägtransportmarknaden, kombinerat med avregleringen av de internationella transportpriserna som genomfördes några år tidigare, formade den inre marknaden för vägtransporter." Med andra ord fastställdes "gemensamma regler beträffande

de villkor som ska uppfyllas av personer som yrkesmässigt bedriver transporter” medan ”öppnandet av marknaderna till följd av förordningarna har bidragit till ökad konkurrens”.

Som vi betonade när det gäller förslaget till förordning om gemensamma regler för tillträde till den internationella marknaden för vägtransporter, är syftet med detta förslag att öka avregleringen av den internationella vägtransporten genom att främja ökad konkurrens mellan företagen inom transportsektorn, som redan är nedtyngd av otaliga tunga kostnader för sina anställda.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Harmonisering av de befintliga reglerna på detta område är viktigt för att optimera vägtransporten i Europa. Dessutom är en förordning mer ändamålsenlig än ett direktiv i detta sammanhang.

Reglerna beträffande de villkor som ska uppfyllas av personer som yrkesmässigt bedriver transporter på väg måste utgöras av exakt fastställda kriterier om vi ska kunna åstadkomma högsta möjliga säkerhet på våra vägar. Reglerna måste omfatta både krav och påföljder.

En central faktor är övervakningen och kontrollen av uppgifter, som måste utföras med vederbörlig respekt för den personliga integriteten. Det är mycket viktigt att de nationella elektroniska register som innehåller uppgifterna är sammanlänkade så att uppgifterna kan jämföras, och förordningen uppfyller därför det avsedda syftet.

Jag motsätter mig ändringsförslagen 7 och 102, som syftar till att urvattna sexdagsregeln. Ett återinförande av tolvdagsregeln, som redan har avisats, skulle strida mot syftet med detta betänkande.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Silvia-Adriana Țicău's betänkande ingår i ett paket med åtgärder som tillsammans med de två andra betänkandena syftar till att reglera transportverksamheten.

Denna verksamhet är ytterst viktig inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) eftersom den bidrar till att skapa den öppna och konkurrensutsatta marknad som vi är så stolta över nuförtiden.

Enligt detta nya förslag måste företagen anställa en transportansvarig med auktoriserad utbildning som ska ansvara för att leda företagets transportverksamhet. De villkor som redan har fastställts för att kunna arbeta inom yrket – dvs. gott anseende, ekonomisk kapacitet och yrkesmässig kompetens – behålls.

Syftet med denna omarbetning är att göra den befintliga lagstiftningen mer förståelig och skärpa kraven för säkerhet och effektivitet i dessa typer av företag.

Jag välkomnar därför föredragandens arbete för att öka ansvaret på säkerhetsområdet och garantera att skyldigheterna uppfylls inom denna sektor, och även åtgärderna för yrkeskompetens, som omfattar kvalitetsutbildning och ömsesidigt erkännande av examensbevis och licenser.

- Betänkande: Grosch (A6-0038/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min värderade kollega Mathieu Grosch betänkande om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma regler för tillträde till den internationella marknaden för godstransporter på väg, vars syfte är att slå ihop de texter som reglerar tillträdet till den internationella marknaden för väg- och cabotagetransport, som för närvarande styrs av tidigare förordningar och direktiv. Den internationella transporten mellan medlemsstaterna har fullständigt avreglerats på den inre marknaden, även om ett antal begränsningar fortfarande kvarstår för cabotage. Jag välkomnar indikationerna och förenklingarna i betänkandet, och även de skärpta påföljderna för överträdelse som begåtts i en medlemsstat annan än etableringsstaten.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är bara ett ytterligare steg och instrument för att öka avregleringen av den internationella godstransporten på väg genom att främja ökad konkurrens mellan företagen inom transportsektorn, som redan är nedtyngd av otaliga tunga kostnader för sina anställda.

En av de nuvarande målsättningarna är att hitta ett sätt att underlätta inbegripande av cabotage inom vägtransporten – med andra ord att genomföra upp till tre cabotagetransporter med samma fordon efter en internationell transport, på villkor att de utförs inom sju dagar – på en marknad som redan är så avreglerad att detta kommer att få djupgående följder för de nationella transportföretagens ekonomi och överlevnad.

Detta beslut kommer även att få skadliga konsekvenser för arbetstagarna inom godstransporter på väg. Det tydliggörs till exempel av att en majoritet av parlamentet föreslog att hänvisningen till ”arbetstid” ska strykas och att man bara ska lämna kvar termerna ”körtid” och ”viloperioder”, med andra ord att tillåta längre

arbetsdagar, vilket kommer att få negativa konsekvenser för arbetsvillkoren och arbetstagarnas säkerhet. Om man tar hänsyn till det beslut som EG-domstolen nyligen fattade, kommer inte ens hänvisningen till direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare skydda rättigheterna för de många arbetstagarna inom denna sektor.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för antagandet av betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma regler för tillträde till den internationella marknaden för godstransporter på väg (omarbetning) (KOM(2007)0265 – C6-0146/2007 – 2007/0099(COD)).

Jag håller med föredraganden om att kommissionens förslag bör godkännas, eftersom det kommer att bidra starkt till att förenkla och klargöra de principer som är tillämpliga för godstransporter på väg.

Jag stöder Mathieu Grosch betänkande, vars syfte är att skapa möjligheter för medlemsstater som gränsar till varandra att öppna sina marknader ännu mer för cabotage transporter.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Mathieu Grosch betänkande om tillträde till den internationella marknaden för godstransporter på väg. Att slå ihop de befintliga förordningarna och direktiv 2006/94/EG kommer att bidra till att förenkla och förbättra tillträdet till marknaden för godstransporter på väg.

Jag instämmer i föredragandens åsikt om att begränsningarna för cabotage måste mildras och att reglerna för cabotage måste bringas i överensstämmelse med de regler som gäller för gränsöverskridande godstransporter på den inre marknaden. Det är därför viktigt att definiera cabotage tydligt för att garantera ett enhetligt tillvägagångssätt.

Även om tomma transporter måste undvikas av miljö- och effektivitetsskäl, och även om cabotage på hemresan från andra länder även bör stödjas med de begränsningar som anges i betänkandet, får man inte glömma bort att sådana åtgärder även försvagar järnvägarnas ställning.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi röstar mot betänkandet om tillträde till marknaden för godstransporter på väg. Det leder till en avreglering av gemenskapens vägtransportmarknad och gör det möjligt för internationella transportföretag att gå in på de nationella transportmarknaderna. Internationella och interna gods- och persontransporter på väg lämnas på så vis över till monopolföretagen. Konsekvenserna av detta är katastrofala för små och medelstora transportföretag och särskilt för arbetstagarna och förarna, som kommer att utnyttjas ännu mer av monopolgrupperna.

Europaparlamentets förslag är ännu mer bakåtsträvande än kommissionens. I parlamentets förslag stryks även de minimibegränsningar som föreslagits och man kräver fullständig avreglering av marknaden för internationell och nationell transport.

Möjligheten till obegränsad lastning och omlastning i medlemsstaterna och att fordon och personal får befinna sig i obegränsad tid i andra medlemsstater efter att ha genomfört rent internationella transporter är avsedd att minska arbetskostnaderna. Förslaget utgör en överträdelse av rätten till att skydda löner, arbete och försäkringar för internationella transportarbetare, och främjandet av koncentration av verksamheten till stora multinationella bolag kommer att ödelägga sektorn om detta får ske okontrollerat. Därtill kommer även kvaliteten på tjänsterna att försämrats.

Arbetarrörelsen måste kraftfullt motsätta sig detta genom att visa insubordination och olydnad gentemot EU:s arbetarfientliga och antifolkliga politik.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Detta förslag ingår i ett paket med åtgärder inom vägtransportsektorn. Syftet med just detta förslag är att förbättra samstämmigheten av gemenskapens lagstiftning på området för internationella godstransporter på väg genom att slå ihop två befintliga förordningar för att garantera ökad effektivitet i tillämpningen av reglerna och klargöra och underlätta tillämpningen av konceptet cabotage. Förslaget innehåller även åtgärder för att förenkla och standardisera gemenskapens licens- och förarbevis, vilket möjliggör minskade administrativa kostnader och förseningar, särskilt vid vägkontroller.

Medlemsstaterna kommer även att kunna förstärka sina kommunikationssystem, vilket kommer att underlätta rapporteringen av överträdelser som begåtts i en annan medlemsstat än etableringsstaten. Jag anser att texten är ytterst viktig för utvecklingen inom denna sektor av den europeiska marknaden, och att den kommer att tillföra den effektivitet, reglering och struktur som krävs för att skapa en öppen, reglerad och rättvis marknad.

- Betänkande: Hall (A6-0077/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min brittiska kollega Fiona Halls betänkande som har gjort ett utmärkt arbete för att i första behandlingen i medbeslutandeförfarandet ändra förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om urval och tillståndsgivning avseende system som tillhandahåller mobila satellittjänster (MSS). Som föredragande för min politiska grupp, PPE-DE-gruppen, kämpade jag för optimal geografisk täckning av tjänsterna på EU:s territorium. Jag är glad över att ha kunnat bidra till kravet att den sökande i sin ansökan ska förbinda sig att se till att det föreslagna mobilsatellitssystemet vid den tidpunkt då de mobila satellittjänsterna inleds tillhandahåller tjänster i åtminstone 60 procent av den samlade landytan i medlemsstaterna. Dessutom måste den föreslagna tjänsten tillhandahållas i samtliga medlemsstater, till åtminstone 50 procent av befolkningen och till åtminstone 60 procent av varje medlemsstats samlade landyta inom den tid som sökanden angett men inte senare än sju år efter den dag då kommissionens text offentliggjordes. Slutligen måste ansökan innehålla ett åtagande från sökandens sida som innebär att det föreslagna mobila satellitsystemet kan tillgängliggöras för räddningstjänst och katastrofinsatser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det finns positiva inslag i detta betänkande som vi välkomnar, särskilt förslagen om vikten av att de mobila satellittjänsterna täcker områden utanför medlemsstaternas viktigaste storstadsområden och att tillhandahålla bästa möjliga tjänster för att överbrygga den digitala klyftan, och även argumentet att det inledande täckningsområdet för den föreslagna mobila satellittjänsten ska vara tillräckligt stort för att därigenom förstärka systemens täckningskapacitet.

Vi kan emellertid inte bortse från syftet med dessa förslag, vilket är att avreglera och påskynda den inre marknaden för telekommunikationer. Vi ansåg oss därför vara tvungna att rösta mot betänkandet.

Vi håller inte heller med om att medlemsstaterna ska ge avkall på sina nationella rättigheter att allokera spektrum eftersom mobila satellittjänster har ett stort satellitfotavtryck som gör det svårt att undvika störningar över nationella gränser. Faktum är att kommissionen i sitt förslag från februari 2007 inte erkände medlemsstaternas rätt att behålla befogenheten för att bevilja tillstånd för drift av kompletterande markkomponenter inom sina territorier.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Betänkandet om urval och tillståndsgivning avseende system som tillhandahåller mobila satellittjänster handlar om hur vi ska tillhandahålla en gemensam europeisk service för satellittjänster, en viktig del för att stärka Europas fortsatta konkurrenskraft inom högteknologisk forskning och industri. Betänkandet är bra och är inriktat på hur man ska kunna förbättra detta arbete. Dock har en avgörande fråga om täckningen av denna tjänst blivit problematisk ur svensk synvinkel då kompromissen blev 60 procent av EU:s yta. Det innebär att delar av Sverige inte kommer att täckas in, vilket från teknik- och forskningsutvecklingssynpunkt är negativt. Jag valde därför att lägga ned min röst.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Antagandet av detta beslut är ett avgörande steg mot att förstärka den inre marknaden för elektroniska kommunikationer.

Målet är enkelt: att ge alla snabba Internetanslutningar och tillhandahålla mobila multimedietjänster och räddningstjänst i händelse av naturkatastrofer eller katastrofer som har framkallats av människan.

De tjänster som införs motsvarar våra medborgares förväntningar, särskilt när det gäller Internetanslutning: en tjänst för 50 procent av befolkningen som täcker minst 60 procent av varje medlemsstat utgör verkligen ett effektivt hjälpmedel för att överbrygga den digitala klyftan, och den kan även utnyttjas av landsbygdsområden.

Beslutet är en ännu större framgång om man tänker på att det medför mycket större samordning av förvaltningen av radiospektrum på EU-nivå, vilka, som vi så väl vet, är en alltmer knapp resurs.

Detta är även resultatet av medlemsstaternas önskan att ge telekomindustrin de hjälpmedel den behöver för att inrätta en tjänstemarknad på EU-nivå, som tidigare har varit alldeles för splittrad.

Kort sagt, mobila satellittjänster kommer helt säkert att bli en framgång i industriell bemärkelse, och kommer även att bidra till att stärka den kulturella mångfalden och pluralismen i medierna.

- Betänkande: Lehne (A6-0101/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för initiativbetänkandet från min tyske kollega Klaus-Heiner Lehne om ett förenklat företagsklimat på områdena bolagsrätt, redovisning och revision, till svar på kommissionens meddelande om detta ämne.

Liksom mina kolleger välkomnar jag kommissionens allmänna målsättning att minska den administrativa bördan för företagen i EU. Detta får emellertid inte leda till att den rättsliga redovisningsmässiga säkerheten minskar när de små och medelstora företagen går in på den inre marknaden. Det gläder mig att parlamentet inte godtog förslaget att höja de tröskelvärden för mikroföretag som föreslås i kommissionens meddelande, enligt vilka dessa företag ska vara befriade från EG-lagstiftningens krav på redovisning, revision och offentliggörande. Jag är också väldigt glad över att parlamentet röstade för ett ändringsförslag som jag lade fram i utskottet, som inte antogs i det skedet. Ändringsförslaget innehåller en rekommendation om att samråd ska hållas om nödvändigheten av och möjligheten att inrätta en europeisk tillsynsmyndighet för redovisnings- och revisionstjänster.

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Klaus-Heiner Lehnes betänkande om "ett förenklat företagsklimat" eftersom jag är övertygad om behovet av "nya" reformer av bolagsrätten, samt redovisning och revision. Bolagsrätten är nu starkt och enligt min mening positivt influerad av EU-bestämmelserna. Men vi måste förhindra att detta leder till att onödiga och överdrivet byråkratiska krav införs, och samtidigt undvika överlappningar i form av bördor som redan införts genom nationella bestämmelser.

Syftet med reformerna måste vara att göra de tillämpliga bestämmelserna mer lättförståeliga och minska de byråkratiska och administrativa bördorna, särskilt på redovisningsområdet. Dessa förenklingar kommer att underlätta stort för företagen, särskilt små och medelstora företag, som vanligen inte har stora juridik- eller redovisningsavdelningar. Jag är övertygad om att förståeliga och lättlästa bestämmelser först och främst kommer att främja efterlevnad av lagstiftningen. Samtidigt kommer skapandet av ett positivt, aktivt ekonomiskt klimat att främjas genom tydliga regler som är lätta att fastställa.

Jag anser att det arbete som genomförts, både av det berörda utskottet och av föredraganden Klaus-Heiner Lehne, har lett till en rättvis kompromiss mellan de krav som måste uppfyllas enligt subsidiaritetsprincipen och en samordnad metod för medlemsstaterna, som är engagerade i en gemensam insats för att förenkla företagsreglerna på EU-nivå.

Vi måste undvika att skapa byråkratiska hinder som leder till att dynamiken och entreprenörsandan hämmas, i sådan utsträckning att de kvävs.

Sharon Bowles (ALDE), *skriftlig*. – (EN) Ändringsförslag 11 d innehåller ett krav på att punkt 26 ska strykas. Det finns två sätt att tolka punkt 26. Vissa är oroade över att den kan tolkas som ett krav på "en aktie, en röst" och har av det skälet röstat för att punkten ska strykas. Så tolkar inte jag saken. I punkten hänvisas särskilt till "enskilda hinder för den fria rörligheten för kapital" och man hänvisar till en bestämd dom som rör Volkswagen. Min tolkning av detta är att kommissionen uppmanas att rätta till särskilda och extrema protektionistiska åtgärder. Av det skälet röstade jag mot ändringsförslaget och för att punkten ska behållas som ett uttalande mot protektionism.

Sylwester Chruszcz (NI), *skriftlig*. – (PL) Jag är för en förenkling av rapporteringsförfarandena och kommunikationsmetoderna mellan de offentliga förvaltningarna och företagen. För närvarande är de byråkratiska förfarandena som företagen måste följa onödigt komplicerade. Syftet med detta betänkande är att förbättra kommunikationen och man rekommenderar även att XBRL-standarden ska införas. Det är en öppen standard, vilket innebär att den är lätt tillgänglig, även för de minsta företagen.

Jag beslutade därför att stödja betänkandet.

Jonathan Evans (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Mina brittiska konservativa kolleger och jag vill klargöra att vi starkt motsätter oss punkt 23 i detta betänkande, där man stöder inrättandet av en "gemensam konsoliderad bolagsskattebas" i EU.

Vi har emellertid klargjort vår inställning i den här frågan vid många tillfällen, och den övriga texten i betänkandet om att förenkla bolagsrätten har vårt stöd, med förbehåll för detta klargörande.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Det allmänna syftet med betänkandet är att förenkla och minska gemenskapens lagstiftning, vilket särskilt kommer att gynna de små och medelstora företagen. Det är sant att det kan finnas några positiva aspekter av denna förenkling, och i vanliga fall stöder vi förenklingar av bolagsrättsliga åtgärder, på villkor att de leder till minskad byråkrati. Vi kan emellertid inte rösta för ett betänkande där man å ena sidan efterlyser förenkling men å andra sidan kräver att nya gemenskapsrättsliga ramar ska inrättas.

Följande förslag i betänkandet ledde till att vi lade ned våra röster på grund av deras tvivelaktiga och negativa karaktär: lagstiftning om en eventuell samordning mellan medlemsstaternas skattemyndigheter för att samordna begäran om information till företagen, en översyn av stadgan för europabolag för att bringa den närmare i överensstämmelse med den övriga gemenskapslagstiftningen, inrättande av en ny rättslig ram för företag, och inrättandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas som skulle göra stadgan för europabolag mer användbar och effektiv.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) I kommissionens meddelande om ett förenklat företagsklimat på områdena bolagsrätt, redovisning och revision föreslås åtgärder för att minska den administrativa bördan för EU-företagen och se till att de kan konkurrera effektivt på global nivå. Medlemsstaterna misslyckas inte bara med att dra nytta av de frivilliga åtgärderna för att minska byråkratin utan motarbetar ofta gemenskapskoncessioner genom striktare nationella bestämmelser, och förvägrar på så sätt lokala företag möjligheten att förenkla de förfaranden som gäller enligt EU-lagstiftningen.

Kommissionen bör därför koncentrera sig på att uppmuntra medlemsstaterna att samordna klassificeringen av rapporteringskraven på området för finansinformation. Den bör även pressa medlemsstaterna att införa ny teknik för att minska kostnaderna. En lösning som går ut på att inrätta en gemensam konsoliderad bolagsskattebas skulle dessutom göra stadgan för europabolag mer användbar och effektiv. Förslaget om att undanta så kallade mikroföretag från tillämpningsområdet för direktiven om redovisning är också välkommet. I praktiken skulle detta innebära att de undantas från kravet på redovisning, årsbokslut och offentliggörande av de rapporter som krävs enligt EU-lagstiftningen.

De föreslagna ändringarna är mycket lovvärda. Trots detta är det nödvändigt att ytterligare förenkla gemenskapens regelverk när det gäller bolagsrättsliga frågor och genomförandet av bolagsrätten i medlemsstaterna om EU:s företag ska kunna konkurrera framgångsrikt på den alltmer krävande globala marknaden.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag stödde Klaus-Heiner Lehnes betänkande om ett förenklat företagsklimat. EU har en central roll att spela för att se till att företagen kan bedriva sin verksamhet i en konkurrensutsatt miljö, och trots detta hindras företagen och medlemsstaterna av alltför komplicerade regler. Åtgärder för att förenkla företagsklimatet är därför välkomna.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande, men jag anser att vi bör genomföra ett mer omfattande åtgärdspaket för att kunna garantera att det europeiska affärsklimatet förenklas.

Jag tänker särskilt på de problem man möter när man vill starta ett företag. Eurostats siffror visar att den tid som krävs för att fullgöra de administrativa formaliteter som krävs för att starta ett företag i medlemsstaterna varierar mellan en dag och flera månader. Dessutom rankas några medlemsstater långt under OECD:s genomsnitt i en undersökning av affärsklimatet i flera länder i världen. Sist men inte minst förhindrar de olika bolagsrättsliga bestämmelserna i de 27 medlemsstaterna transnationella rörelser av kapital och försvårar nya företagsstarter i en annan medlemsstat än ursprungsstaten.

Jag anser att dessa två faktorer är centrala för att nå Lissabonstrategins mål för ekonomisk tillväxt och de bör följaktligen främjas mer i EU:s bolagsrätt.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Herr talman! EU uppfattas inte som ett område där bolagsrätten är särskilt okomplicerad när det gäller hur lätta bestämmelserna är att tillämpa. I själva verket är den allmänna känslan att det är ett alldeles för reglerat område enligt världsstandarderna, vilket särskilt ger upphov till svårigheter för små företag. Som kommissionen förklarar i sitt meddelande av den 10 juli 2007 bör därför alla åtgärder för att förenkla bestämmelserna välkomnas. Den viktigaste och mest önskvärda följden av en förenkling skulle vara att små företag uppmuntras att verka på den gemensamma EU-marknaden. Hittills har detta inte varit så lätt för små företag från Central- och Östeuropa.

Om detta mål ska kunna nås måste de nationella bestämmelserna förenklas, förutom att onödiga bestämmelser avskaffas enligt de två alternativ som föreslås av kommissionen. Detta kräver emellertid inte att beskattningen samordnas, vilket föreslås i punkt 23 i Klaus-Heiner Lehnes betänkande, den så kallade formeln för en gemensam konsoliderad bolagsskattebas. Föredraganden föredrar det andra av de alternativ som föreslås av kommissionen, som är mindre långtgående. Mot bakgrund av EU:s nuvarande tendens att reglera skulle detta emellertid leda till att det blir möjligt att vända på den negativa utveckling som verkligen begränsar möjligheterna för EU-företag att konkurrera på den globala marknaden.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. – (NL) I kommissionens meddelande ställs grundläggande frågor som kommer att avgöra utformningen av EU:s bolags- och redovisningslagstiftning. I Lehnebetänkandet besvaras dessa frågor på ett bra sätt, svar som även jag kan godta. Det finns emellertid en problematisk punkt där kommissionen föreslår en kategori för "mikroföretag". Mikroföretag är mindre företag under ett särskilt tröskelvärde, och enligt kommissionens förslag ska de undantas från EU:s krav på finansrapporter och årsbokslut. Klaus-Heiner Lehne är för detta synsätt och föreslår till och med att tröskelvärdena ska höjas. I Belgien skulle 75 procent av företagen undantas från de befintliga insynskraven. Vid första anblicken verkar avskaffandet av redovisningssystemet för små företag vara en stor förenkling av byråkratin, men med tanke på vikten av finansinformation för alla berörda parter (kreditgivare till exempel) skulle detta tvärtom kunna leda till ökad byråkrati och högre kostnader. Eftersom det inte kommer att finnas någon allmänt vedertagen finansrapportering kommer företagen att ombes lämna siffror "à la carte", i en rad olika former. Dessutom förlorar de ett användbart verktyg för intern övervakning av företaget, vilket är särskilt viktigt för ett litet eller medelstort företag. Jag lade därför ned min röst i den slutliga omröstningen.

- Betänkande: Thomsen (A6-0165/2008)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Högre utbildning har blivit mer allmänt tillgänglig och allt fler kvinnor tar universitetsexamen. Trots detta är kvinnor fortfarande dåligt representerade i den högsta sfären av den akademiska världen. Trots att de flesta av föreläsarna är kvinnor (över 50 procent), tenderar de att inneha färre överordnade tjänster.

Jag är för tanken att främja familjevänliga åtgärder genom att införa flexibla arbetstider och bättre barnomsorgstjänster. Jag stöder även tillgång till socialförsäkringar över gränserna och införandet av föräldradedighet på villkor som skulle ge både män och kvinnor valfrihet. Att kvinnliga forskare gör avbrott i karriären av familjescäl ska inte inverka negativt på deras fortsatta karriäralternativ, vilket ger männen en orättvis fördel när det gäller den fortsatta forskarkarriären.

Jag stödde Britta Thomsens betänkande eftersom jag anser att frågorna om könsstereotyper hanteras på rätt sätt. Sådana är det fortfarande gott om i många EU-medlemsstater.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Britta Thomsens betänkande om kvinnor och forskning eftersom jag anser att det är av central vikt att underlätta lika tillträde för båda könen till forskarkarriärer. Faktorer som de stereotyper som förekommer inom naturvetenskapen eller de hinder som uppstår till följd av att man har svårt att förena familje- och arbetslivet medför ett antal nackdelar och svårigheter för kvinnliga forskare, vilket leder till att många kvinnor utestängs från vetenskaplig forskning.

Skillnaderna mellan män och kvinnor när det gäller representationen i akademiska eller vetenskapliga ledande positioner, löneskillnaderna och skillnaderna i krav på privatlivet kräver åtgärder för att motverka dessa könsstereotyper inom forskningen, locka kvinnor till forskarkarriärer och undanröja den befintliga ojämligheten.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi vet att det finns fler kvinnor än män inom den högre utbildningen och ändå är det fler män än kvinnor som väljer en forskarkarriär. Den enorma ökningen av kvinnors deltagande i den högre utbildningen har varken lett till en motsvarande förändring av antalet kvinnor i förhållande till antalet män inom vissa ämnesområden eller yrken eller bidragit till att undanröja löneklyftan mellan män och kvinnor.

Som föredraganden påpekar är kvinnliga forskare fortfarande i minoritet inom offentlig sektor och högre utbildning – båda sektorerna har i genomsnitt 35 procent kvinnor. Andelen kvinnliga forskare i dessa två sektorer är emellertid högre än i forskning inom näringslivet, där EU-genomsnittet är på 18 procent kvinnor, men det finns stora variationer mellan länderna. De länder som har lägst andel kvinnor i näringslivsforskning är Tyskland (11,8 procent), Österrike (10,4 procent) och Nederländerna (8,7 procent), medan Lettland, Bulgarien och Rumänien alla har över 40 procent kvinnor. Fördelningen av forskare på de olika forskningsfälten visar att mönstret ser olika ut för män och kvinnor. Bland de manliga forskarna inom sektorn för högre utbildning arbetar 54 procent inom naturvetenskap och teknik i jämförelse med 37 procent av de kvinnliga forskarna.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Ett förbättrat tillträde för kvinnor på vetenskapens område är, som föredraganden framhåller, av essentiell betydelse. Hur vi kan komma dit i varje enskilt land är däremot något som varierar beroende på ett lands kultur och övriga särdrag. Problemet ser olika ut i EU:s 27 medlemsstater och därmed måste lösningarna också variera. Det går inte att generalisera om kvinnors

situation i alla 27 medlemsstater. Junilistan är övertygat om att vägen till verklig jämställdhet måste hanteras på nationell nivå.

Vi har därför valt att rösta nej till betänkandet.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) I min egenskap av kvinnlig professor med många års erfarenhet av arbete vid ett polskt universitet, är jag medveten om hur stora utmaningarna är på detta område och jag stöder därför Britta Thomsens betänkande. Man har valt en intressant infallsvinkel till problemet med könsdiskriminering inom forskarvärlden och man fastställer de sociala, kulturella och ekonomiska hinder som gör att kvinnor är underrepresenterade.

Vi är få kvinnor inom den offentliga sektorn och inom högre utbildning, endast 35 procent och bara 18 procent i den privata sektorn. Hur ska vi kunna bygga upp ett kunskapsbaserat samhälle, utveckla EU:s forskning och ekonomi, bemöta utmaningarna i Lissabonstrategin och motsvara EU:s förväntningar i början av 2000-talet om inte kvinnor är delaktiga i forskningen? Vi måste skapa villkor som ger kvinnor möjlighet att bli mer allmänt involverade i forskarvärlden och öppnar universitetslaboratoriernas dörrar för dem. Det måste också bli möjligt för kvinnor att aspirera på de högsta akademiska posterna. Avancemang i forskarvärlden beror på ekonomiska prestationer och en kvinnas chans att få en professur är tre gånger mindre än för en man. Detta är beklagligt och kan inte enbart förklaras av kvinnornas tyngre familjeplikter.

Färre kvinnor sitter i de beslutsfattande organen i EU-institutionerna för högre utbildning, och det är därför svårt att genomföra jämställdhetspolitik vid dessa institutioner. Det räcker med att nämna det skamliga exemplet med det vetenskapliga rådet vid Europeiska forskningsrådet. Endast fem av de 22 ledamöterna är kvinnor!

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Kvinnors deltagande på arbetsmarknaden ökar systematiskt i hela EU. Polen är inget undantag, även om kvinnors deltagande på arbetsmarknaden fortfarande är under EU-genomsnittet. Jag vill emellertid betona att fler polska kvinnor har chefsposter jämfört med kvinnor i Västeuropa.

Jag anser att det är en viktig fråga att öka kvinnornas yrkesverksamhet. I detta sammanhang är det viktigt att överväga situationen för kvinnliga forskare, eftersom den har likheter med situationen för alla kvinnor som ställs inför behovet att förena sina yrkesplikter med familjelivet.

Trots detta anser jag inte att införandet av paritet är rätt sätt att öka kvinnors deltagande på arbetsmarknaden. Beslut om anställning bör framför allt fattas på grundval av de kvalifikationer och den kompetens som kvinnor har förvärvat genom lämplig utbildning. Förslagen om att öka insynen i rekryteringen, urvalsförfarandena för chefsposter och beviljande av bidrag för vetenskaplig forskning är inte lämpliga. De förändringar som genomförs måste däremot åtföljas av en reform av arbetsmarknaden.

EU:s forskning behöver stöd. Vetenskapliga och tekniska linjer bör främjas som attraktiva studier för båda könen, med tanke på vikten av forskning för den ekonomiska utvecklingen. Vi bör därför uppmuntra unga att välja högre utbildningslinjer av detta slag.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Britta Thomsens betänkande om kvinnor och vetenskap eftersom kvinnor fortfarande är underrepresenterade i forskningsvärlden. I betänkandet föreslås viktiga åtgärder för att nå en balans mellan kvinnor och män i den akademiska världen.

Främjandet av akademiska karriärer för kvinnor måste spela en central roll. Stor vikt fästs vid att undanröja könsstereotyper. Den nuvarande tendensen att koppla manliga respektive kvinnliga attribut till olika akademiska vetenskapsgrenar är skadlig för en rättvis balans mellan könen.

Med hjälp av nya program och rekryteringsförfaranden är det möjligt att se till att kandidaternas kompetens och kvalifikationer är det viktigaste, inte deras kön. Detsamma måste gälla för befordringsmöjligheter och löner. En icke-bindande kvot på minst 40 procent kvinnor och minst 40 procent män i urvalskommittéer är ett sätt att utjämna obalansen mellan könen i akademiska yrken, men de sökandes kompetens och kvalifikationer måste alltid vara det viktigaste.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om kvinnornas situation inom vetenskapen, som jag anser vara en central faktor för att nå Lissabonstrategins mål för tillväxt och sysselsättning.

I de nya medlemsstaterna är antalet kvinnliga forskare cirka 40 procent jämfört med de västeuropeiska länderna, där siffran är cirka 11 procent, men en mycket hög procentandel av dessa kvinnor är tyvärr anställda inom områden där utgifterna för forskning och utveckling är bland de lägsta.

Jag vill uppmärksamma vikten av punkten om integration av familjeaspekten genom möjligheter till flexibel arbetstid och inrättande av barnomsorgstjänster för att det ska vara möjligt att förena familjeliv och yrkeskarriär.

Jag anser att ett snabbt genomförande av bestämmelserna i detta betänkande skulle vara ett viktigt stöd för att nå målet att 25 procent kvinnor ska arbeta i ledande positioner inom forskningen 2010. Jag gratulerar Britta Thomsen till hennes betänkande.

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) Eftersom jag inte hade möjlighet att delta och tala i debatten av hälsoskäl vill jag motivera mitt stöd för betänkandet. Det är ett utmärkt och heltäckande arbete som omfattar alla de viktigaste frågorna för att garantera en balanserad representation mellan kvinnor och män inom vetenskapen och tekniken.

Betänkandet kommer även mycket lägligt eftersom det nu, med tanke på att EU behöver 700 000 fler forskare för att nå sina mål till 2010, är det rätta tillfället för kommissionen och medlemsstaterna att genomföra de specifika åtgärder som föreslås i betänkandet för att rätta till detta missförhållande.

Kvalifikationer och meriter är lika fördelade mellan män och kvinnor. För närvarande är antalet kvinnor större än antalet män vid universiteten och deras studieresultat är bättre. Det finns objektiva uppgifter som bekräftar detta.

Dessutom bör särskilt regeringarna främja fler kvinnor inom vetenskapen och tekniken eftersom det varken är intelligent eller effektivt att bara använda hälften av de tillgängliga hjärnorna.

Jag är glad över att parlamentet äntligen har inlett en djupgående granskning av denna fråga.

Lydia Schenardi (NI), skriftlig. – (FR) Förvrängda sanningar, felaktiga uttalanden och sexistiska kommentarer som främst stigmatiserar männen beskriver i några få ord innehållet i detta betänkande.

Kraven på jämställdhet mellan kvinnor och män och bättre integration av kvinnor i yrkeskarriärer kan inte formuleras på ett auktoritärt och repressivt sätt. Detta leder enbart till att resultaten blir negativa och motverkar sitt eget syfte.

Det är sant att förseningarna när det gäller integration, löneklyftor eller brist på karriärprofiler är oräkneliga för kvinnor, särskilt inom vetenskap och forskning.

Återigen är det emellertid dialog, genomförande av icke-restriktiva åtgärder för att uppmuntra flickor att studera vidare och aktivt stöd för kvinnor under karriären som slutligen kommer att göra att kvinnor tar för sig mer i samhället.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – I Britta Thomsens betänkande konstateras att kvinnliga forskare är i minoritet i EU. De har sämre ekonomisk trygghet och får i betydligt större utsträckning plikta i yrkeskarriären för sitt vårdansvar. Detta är allvarligt, både på principiella grunder och vad gäller praktiska konsekvenser. Moderna ekonomier – och demokratier – har inte råd att särbehandla akademiskt framstående personer negativt. Därför röstade jag ja till betänkandet.

Jag vill dock ändå påpeka att det fanns delar av betänkandet som inte var uppe till omröstning och där jag har svårt att se rimligheten. I punkt 7 skriver man att hänsyn ska tas till ålder som ett kvalitetskriterium jämte familjesituationen, inklusive hur många personer forskaren har vårdansvar för. Det tror jag är svårgenomförbart och kan motverka sitt eget syfte. Det finns alltid en risk i att förenkla könsrollerna och prata om "kvaliteter som tenderar att vara mer framträdande hos kvinnliga forskare" eller att överlag skapa olika måttstockar för forskares prestationer.

Däremot stödjer jag helhjärtat uppmaningen att införa icke-bindande mål om att båda könen ska vara representerade med minst 40 procent var i olika typer av vetenskapliga råd. Jag instämmer även i kritiken mot att EU ibland sätter ambitionen väl lågt när det gäller jämställdhet. Närvarons politik ska inte underskattas – även om den inte får göras till religion.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Kvinnor bidrar i hög grad till den vetenskapliga utvecklingen. Den polska Nobelpristagaren i fysik och kemi, Marie Skłodowska-Curie, är ett bra exempel på detta. Gator, sjukhus och ett universitet har döpts efter denna kända forskare.

När kvinnor väljer en karriär inom vetenskapen ställs de inför en större utmaning än män. Detta beror delvis på deras roll att föda och uppfostra barn. Kvinnliga forskare måste därför stödjas genom förmånliga villkor för föräldraledighet, och genom särskilda bidrag för kvinnor som uppfostrar sina barn samtidigt som de har en vetenskaplig karriär.

Tvärt emot vad som förespråkas i det förslag till resolution som vi behandlar i dag är det inte önskvärt att införa krav på att den kvinnliga representationen i akademiska yrken eller i kommittéer av olika slag ska uppgå till en viss procentandel för att kunna garantera jämställdhet mellan kvinnor och män. Besluten om arbeten och karriärer inom forskning ska inte fattas på grundval av kön. I stället bör de fattas på grundval av den berörda personens enskilda val, kompetens och kunskap.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag vill tacka Britta Thomsen för hennes betänkande, där hon pekar på en viss typ av diskriminering mot kvinnor inom vetenskap och forskning. Även om kvinnor utgör över 50 procent av EU:s studerande, innehar de endast 15 procent av de överordnade akademiska posterna inom vetenskap och forskning.

Universitetsstudier följs sällan av ett resultat som motsvarar den avsevärda tid och de stora belopp som investeras. Efter många års studier offerar kvinnor ofta antingen privatlivet eller arbetslivet, eller blir tvungna att försöka jämka samman dem. Det bör ligga i samhällets intresse att samarbeta med och stödja personer med hög intellektuell potential och låta denna potential avspeglas i nationens kulturella, andliga, historiska och vetenskapliga arv. Moderskapet påverkar särskilt kvinnornas karriärmöjligheter, detta förhindrar dem paradoxalt nog när det gäller att tillträda ledande positioner, att förverkliga sig själva och belönas rättvist för sitt arbete, och de erbjuds inte lämplig kompensation för den sociala investeringen att föda och uppfostra barn som kommer att bli ansvariga för framtiden.

Jag anser att detta skulle kunna lösas genom en reform av studievillkoren för unga kvinnor, långdistansstudier och långdistansarbete och livslångt lärande och genom att uppmuntra fäderna att stödja de mödrar som vill bli forskare. Även staten har ett ansvar för att stödja kvinnor som deltar i vetenskapligt arbete, ett ansvar för att stödja dem under studierna, hjälpa dem att förena familje- och arbetslivet, ge dem rättvis ersättning för sitt arbete, tillhandahålla direkta sociala förmåner och hjälpa till med barnomsorgen på ett så naturligt sätt som möjligt.

- Betänkande: Blokland (A6-0156/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Nedmontering av fartyg leder fortfarande till stora sociala och miljömässiga följder, både på grund av hur nedmonteringen sker, som kan vara skadlig för miljön, och på grund av att antalet fartyg som byggs har ökat i årtal. Av det skälet fortsätter innovation och utveckling inom skeppsvarvsindustrin i medlemsstaterna att vara en viktig prioritering för att förbättra fartygen och göra dem mindre miljöskadliga.

Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) arbetar sedan 2005 tillsammans med Internationella arbetsorganisationen (ILO) och FN:s miljöprogram (UNEP) med att utforma bindande internationella föreskrifter för en miljövänlig nedmontering av fartyg. Det pågår förhandlingar om ett förslag till konvention som ska antas 2009 men inte träda i kraft förrän några år senare.

Enligt det nuvarande förslaget skulle konventionen inte gälla för örlogsfartyg och andra statsägda fartyg. Man har fortfarande inte enats om normer utanför IMO:s ram, grundläggande normer för återvinningsanläggningar, rapporteringsskyldighet (bland annat underrättelse mellan staterna) eller genomförandebefogenheter.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Johannes Bloklands betänkande om grönboken om bättre nedmontering av fartyg. Fartygsskrotning är en farlig handel som har en hög kostnad, både i mänskliga liv och för miljön. Det är oacceptabelt att EU blundar för att fartyg exporteras till utvecklingsländer för att skotas. Dessa fartyg utgör i själva verket farligt avfall, och det är ytterst viktigt att EU agerar för att förhindra denna export. Jag välkomnar parlamentets stöd för min gruppns ändringsförslag, där vi lyfter fram behovet av att snabbt vidta åtgärder på detta område.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Syftet med Johannes Bloklands betänkande om grönboken om bättre nedmontering av fartyg är att åstadkomma en miljövänlig och socialt hållbar nedmontering av fartyg. Syftet är vidare att ta upp de problem som för närvarande finns i sektorn, särskilt de stora hälso- och säkerhetsproblemen för arbetstagare vid skeppsvarv i Bangladesh och Indien. Jag röstade därför för rekommendationerna i betänkandet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) EU:s engagemang för miljön och arbetsvillkoren i tredjeländer förtjänar en principöverenskommelse. Export av förhållanden som skapar misär, vare sig det handlar om miljön, arbetet eller någon annan aspekt, får aldrig vara en del av vår vision av världshandeln och det globala utbytet. Det är emellertid mycket viktigt att vi inte försvarar en så absolut och modern syn på vår ståndpunkt om vissa värderingar att vi inriktar oss på en enda del och skymmer den större bilden.

Att vidta drastiska åtgärder och sätta stopp för metoder som verkligen utgör social dumpning eller miljödumpning skulle även kunna leda till att en ekonomisk sektor i ett utvecklingsland förstörs, vilket skulle skapa en ännu större misär för en ytterst sårbar del av befolkningen, och är inte i linje med det vi försvarar. Gradvisa reformer och införande av skräddarsydda normer för att främja utvecklingen är en mer effektiv och önskvärd lösning. Vi kan inte få slut på misären och mänsklig förnedring om det enda alternativet vi har att erbjuda är detsamma, misär och mänsklig förnedring.

- Betänkande: Florenz (A6-0136/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för min tyske kollega Karl-Heinz Florenz interimsbetänkande om vetenskapliga fakta om klimatförändringar, som har behandlats av parlamentets tillfälliga utskott.

Det vetenskapliga samförståndet om ursprunget och orsakerna till klimatförändringen är väletablerat och erkänt i hela världen. Vetenskapliga bevis från alla kontinenter och de flesta världshaven visar att många naturliga system redan har påverkats av klimatförändringarna till följd av historiska koldioxidutsläpp från de industrialiserade länderna. Det är även vetenskapligt bevisat att de bakomliggande orsakerna till den globala uppvärmningen till största delen orsakas av människan.

Jag välkomnar att man i betänkandet betonar behovet av ytterligare analys av och forskning om konsekvenserna av klimatförändringen, t.ex. effekterna på den ekonomiska konkurrenskraften, energikostnaderna och den sociala utvecklingen i Europa, hur markanvändning, skogar och avskogning spelar in, rollen för den marina miljön och beräkning av de externa kostnaderna för klimatförändringen i industrin, inte minst transportsektorn, däribland en kostnadsberäkning av effekterna av föroreningarna från lufttransporten.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Den senaste mellanstatliga konferensen om klimatförändring och de olika konferenser som har hållits inom ramen för FN:s ramkonvention om klimatförändringar har visat att växthusgaser som produceras av människan är orsaken till klimatförändringen och att ökningen av världens medeltemperatur måste begränsas till högst 2 °C i förhållande till förindustriell tid.

Jag håller därför med det tillfälliga utskottet för klimatförändringar och föredraganden om att det snabbt krävs mer omfattande undersökningar av effekterna av klimatförändringen och att det är nödvändigt att övervaka företeelser som ökenspridning och islagrens smältning, förändringar i den marina miljön, katastrofala atmosfäriska händelser osv. I de senaste rapporterna från Europeiska miljöbyrån påpekas att man måste göra mycket mer för att nå Kyotomålet och andra minskningsmål som fastställdes vid rådets möte i mars 2007.

Mot bakgrund av energi- och klimatpaketet i meddelandet "Att begränsa den globala klimatförändringen till 2 grader Celsius", är jag emellertid övertygad om att ytterligare åtgärder kan vidtas för att förbättra "energieffektiviteten", vilket skulle leda till avsevärda besparingar av utsläppen av växthusgaser. Detta skulle kunna omfatta ett märkningssystem där fotavtrycket för växthusgasutsläpp anges. Jag anser att enskilda personer, EU-medborgare och folken i tredjeländer bör vara mer direkt involverade i att öka kunskapen och aktivt engagera sig i kampen mot klimatförändringen genom små steg för att spara energi.

Daniel Caspary (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Klimatförändringen är en allvarlig fråga som ställer oss människor inför en oerhört stor utmaning. Det är emellertid absolut inte klarlagt i vilken utsträckning detta är följden av mänsklig verksamhet. De senaste vetenskapliga rönen kan i alla fall inte betraktas som absolut vedertagna bevis ännu, och de förändras fortfarande ständigt, de ligger inte fast. Dessutom hänvisas det i betänkandet till vissa påstådda fakta, som i själva verket är falska slutledningar.

Antaganden och falska påståenden kan inte ligga till grund för arbetet med att ta fram rationella, effektiva, ekonomiskt genomförbara och socialt godtagbara åtgärder. Därför röstade jag mot betänkandet.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Vi har i dag röstat för interimsbetänkandet om vetenskapliga fakta om klimatförändringar. Det krävs stor uppslutning och beslutsamhet för att nå bästa möjliga resultat i bemötandet av klimatförändringarnas politiska utmaningar. Vi vill i detta sammanhang understryka vikten av att forskningen är fri och att en förutsättning för all forsknings framsteg och utveckling är just kritik och ifrågasättande. Att begränsa denna möjlighet är inte bara ett hot mot forskningen i sig utan också en inskränkning i varje individs rättighet att ge uttryck för sina åsikter.

Fattigdom är den största förorenaren och ambitionen att minska klimatförändringarna står inte i motsats till tillväxt och modernisering. Ett nödvändigt villkor för fattiga länders väg till välstånd, och därmed resurser och möjligheter att investera i modernare och renare teknik, är att de kan handla fritt med sina varor. Mot bakgrund av detta är eventuella koldioxidtullar eller motsvarande, i samband med import en olämplig lösning som riskerar att motverka sitt syfte.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för interimsbetänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar om vetenskapliga fakta om klimatförändringar: slutsatser och rekommendationer för beslutsprocessen, eftersom jag är övertygad om att det breda vetenskapliga samförstånd som råder om att människan är orsaken till klimatförändringen snabbt kräver ökade insatser av de politiska makterna, med särskild betoning på att minska utsläppen av växthusgaser och ett framtida internationellt klimatförändringsavtal.

Den ökade och alltmer spridda vetenskapliga förståelsen för klimatförändringsföreteelser kommer att göra att folk blir mer medvetna om att de måste ändra sin livsstil och kommer att göra beslutsprocesserna mer ansvarsfulla, informerade och effektiva. Främjande av forskning om de ekonomiska och sociala följderna av klimatförändringen måste vara en prioritering.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är ännu ett betänkande som, trots att det inleds med några korrekta uttalanden om den rådande situationen, tillför lite eller inget i form av nödvändiga lösningar. De rekommenderade åtgärderna är oklara och begränsar sig till en lista med några vaga förslag och motiveringar. Betänkandet verkar vara mer inriktat på att underlätta starten för nya företag som vill göra ännu större vinster på nya verksamheter inom miljö- och energiområdet på bekostnad av klimatförändringen.

Jag vill därför påpeka att det skulle vara bra om man ansträngde sig lika mycket och var lika envis, och även visade lika stor oro, när det gäller andra globala problem som totalt ignoreras eller bara förpassas till en lista över kroniska problem: utrotandet av botbara sjukdomar, skyddet av mark och livsmiljöer, uttömmandet av begränsade resurser, särskilt kolväte, osv.

Sammanfattningsvis anser föredraganden att den vetenskapliga grunden för klimatförändringen är etablerad och rekommenderar att parlamentets tillfälliga utskott för klimatförändringar fortsätter sitt arbete och lägger fram ett betänkande för parlamentet i slutet av sitt mandat som, om så är nödvändigt, innehåller rekommendationer om åtgärder eller initiativ som behöver tas inom ramen för EU:s framtida integrerade politik för klimatförändringar. Vi emotser detta framtida betänkande.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De vetenskapliga fakta som läggs fram i betänkandet diskuterades utförligt med världsledande experter under sammanträden i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar och kan därför inte ifrågasättas utan vidare.

Precis som Karl-Heinz Florenz gör i betänkandet välkomnar jag den fjärde rapporten från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC), som är den mest omfattande undersökningen om klimatförändringar. Jag instämmer i att det är absolut nödvändigt att undvika en ökning på mer än 2 °C av den globala temperaturen, för att undvika de mest katastrofala scenarierna, och håller med om förslaget att EU:s ambitiösa mål för minskade växthusgasutsläpp bör upprätthållas.

Eftersom detta är den mest trovärdiga informationskälla som finns tillgänglig, där man fullständigt avfärdar de regelbundet återkommande idéerna från vissa isolerade extremister som fortsätter att ifrågasätta om människans verksamhet verkligen är den största orsaken till den globala uppvärmningen, sänder Florenzbetänkandet en tydlig signal om att Europaparlamentet kommer att upprätthålla sin strikta och ambitiösa inställning i kampen mot klimatförändringen. Betänkandet har därför mitt stöd.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) På 1960-talet röstade det franska parlamentet, efter att ha enats om fördelarna med planering, om en tillväxttakt för ekonomin varje år för att fatta sina beslut på grundval av detta, eftersom det i flera år i rad hade visat sig att den verkliga tillväxten var exakt samma siffra som man hade röstat om. Jag får samma intryck när jag läser Karl-Heinz Florenz betänkande: intrycket att parlamentet tänker rösta om världstemperaturen.

Jag vill klargöra att jag inte kritiserar behovet av att människan måste skydda miljön, bevara den enorma naturliga mångfalden eller, i ekonomiska termer, finna sätt att utnyttja naturresurserna bättre så att de kan räddas. Det är det rituella offret till den nya klimatreligionen och dess nya guruer, dessa partiska forskare som bannlyser alla dem vars arbete strider mot deras heliga slutsatser.

Det är den systematiska stigmatiseringen av människan som en förmodat ond varelse, särskilt den västliga och europeiska arten. Detta är institutionaliserad syndanöd. Det är det industriella och ekonomiska självmordet för Europa, som står ensamt på altaret för den så kallade globala uppvärmningen, vilket inte medför några fördelar för världens miljö, men däremot orsakar de värsta mänskliga och sociala konsekvenserna för Europas invånare. Det är skälet till att jag röstade mot detta betänkande.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för Florenzbetänkandet om klimatförändringar och anser att det är rätt att parlamentet tar den här frågan på så stort allvar. Kampen mot klimatförändringen kräver åtgärder på alla nivåer, och såväl EU-institutionerna som medlemsstaterna måste arbeta tillsammans för att skapa en koldioxidfattig ekonomi.

Omröstningen om betänkandet sker samma dag som en stor energikonferens hålls i Aberdeen. Den skotska regeringen har förklarat att den vill göra Skottland till det gröna energikapitalet för Europa. Den stöder fullständigt EU:s mål för förnybara energikällor och har åtagit sig att ett kärnkraftsfritt Skottland ska producera 50 procent av sin el från förnybara energikällor till 2020. Jag hoppas att andra nationer i Europa kommer att se Skottland som ett bra exempel i kampen mot klimatförändringen.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Vetenskapliga rön bevisar att mänsklig verksamhet är orsaken till den rådande globala uppvärmningstendensen och dessa resultat upprepas i Florenzbetänkandet. Det finns ett brådskande behov av att agera på EU-nivå för att bekämpa klimatförändringen och begränsa ökningen av den globala temperaturen till högst 2 °C i förhållande till förindustriell tid. Till skillnad från andra ledamöter från det konservativa partiet godtar jag fullständigt dessa fakta och röstade för Karl-Heinz Florenz betänkande om "vetenskapliga fakta om klimatförändringar: slutsatser och rekommendationer för beslutsprocessen".

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) När vi här i Europa investerar i den senaste miljövänliga tekniken och förnybar energi, hur stora kostnaderna än är, medan nya kolkraftverk dyker upp varje vecka i ett land som Kina, är våra bästa insatser här bara en droppe i havet.

Vi har en skrattretande situation där de nationer som påskyndar klimatförändringen genom ohämmand industrialisering och överexploatering av naturresurserna och som inte är beredda att visa återhållsamhet, förväntar sig att väst, och särskilt Europa, ska hjälpa dem när de drabbas av katastrofer. Det är meningen att vi ska skydda miljön, ofta till nackdel för vår industri och handel, och sedan till och med lämna humanitärt bistånd till de förorenande länderna i händelse av en katastrof.

Om inte alla är nöjda med en global situation där allt hopp om förbättring alltid kommer att vara en önskedröm, måste vi kraftigt öka pressen på de sex länder som är ansvariga för nästan 50 procent av de globala utsläppen av växthusgaser.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Interimsbetänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar innehåller inga nya idéer, tankar eller rekommendationer som är användbara för EU-medborgarna på miljöskyddsområdet. EU:s välkända folkfientliga politik vidmakthålls, som går ut på att ge en "grön" ursäkt till överackumuleringen av kapital. Man begränsar sig till att upprepa slutsatserna från FN:s panel för klimatförändringar.

I betänkandet förklaras att taket på 2 °C för den globala uppvärmningen är att betrakta som ett "strategiskt mål" för EU, medan man godtar att en "sådan uppvärmningsnivå redan starkt skulle påverka vårt samhälle och våra individuella livsstilar". Det sägs ingenting om det ansvar som kapitalisterna har genom att överexploatera naturresurserna. I stället för att efterlysa åtgärder för att åtminstone göra monopolerna mer ansvarsskyldiga, tar man fullständigt till sig den multinationella propagandan om att vi alla bär skulden för försämringen av klimatförhållandena och betonar att "individuella förändringar i livsstilmönster är nödvändiga".

De avtal som har nåtts i Kyoto, Bali etc. har visat sig vara ineffektiva, och deras primära mål är inte miljöskyddet, utan att skydda kapitalet och dess vinster. De kommersialiserar miljön och utvecklar en ny lönsam sektor: den gröna ekonomin. Lösningen på miljöproblemen kommer inte att ges av de multinationella bolag och monopol som bär ansvaret för dagens situation, utan av folket, som drabbas av konsekvenserna.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Historien lär oss att nya vetenskapliga rön kan bevisa att de teorier som tidigare var allmänt vedertagna kan sakna faktamässig grund. Jag anser att vetenskapen om klimatförändringen, som bekräftar den globala uppvärmningen, fortfarande inte har visat sig vara tillräckligt välgrundad. Det har sannerligen inte bevisats i en sådan utsträckning att vi med gott samvete kan ta fram lagstiftning som innebär att man måste agera på ett särskilt sätt i EU:s medlemsstater.

Vi kan se ökningen av den genomsnittliga temperaturen i den globala atmosfären. Men vi har ännu inget svar på frågan om i vilken utsträckning detta beror på mänsklig verksamhet.

Forskarvärlden är splittrad i denna fråga. Vissa forskare anser att stora klimatförändringar är cykliska företeelser som har påverkat jorden i miljoner år. De hävdar att de forskare som varnar för människans inverkan på klimatet gör det för att locka till sig finansiering för forskning och sprida panik bland befolkningen.

Andra forskare förklarar att människans förmåga att förutsäga långsiktiga klimatförändringar är mycket begränsad. De hävdar att FN:s panel för klimatförändringar (IPCC) styrs av politik snarare än vetenskap. Påståendet att de flesta forskarna stöder uppfattningen att klimatförändringen beror på mänsklig verksamhet är dessutom tvivelaktigt.

De förutnämnda motargumenten är lätt tillgängliga. De är lika obestridliga, och ger upphov till tvivel och följande fråga: kan något slags samordnad politik grundas på osäkra vetenskapliga argument som läggs fram av lobbygrupper?

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag är för Karl-Heinz Florenz interimsbetänkande för det tillfälliga utskottet för klimatförändringar eftersom han analyserar omfattningen och effekterna av klimatförändringarna, i den mån som det finns vetenskapliga bevis för dem.

Påståendet att kostnaderna för klimatförändringarna skulle uppgå till 5–20 procent av BNP år 2050 om vi inte vidtar oerhört ambitiösa åtgärder bör alltså oroa oss.

Även om alla medlemsstater hittills har gjort goda framsteg måste vi ändå bli mycket mer ambitiösa i vårt arbete för att minska utsläppen.

Vi måste också vara vaksamma på de potentiellt skadliga effekterna av att främja biobränslen på det globala livsmedelsutbudet och avskogningen.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Vetenskapliga diskussioner får inte omfatta debatter om övertygelser, och tvivel om huruvida majoritetsåsikten stämmer får inte tolkas som negativism eller som ett politiskt val. Dessutom avslöjar händelser nyligen, som debatten om oönskade eller oväntade konsekvenser av incitamentet att öka biobränsleproduktionen, tydligt att konstant tvivel är den enda vetenskapliga säkerhet vi bör anamma utan att tveka.

Å andra sidan är vi, i diskussionerna om alternativen utifrån vetenskapliga fakta, tydligt inne på ett område av politiskt val. Jag anser mig inte vara vetenskapligt kompetent att uttala mig i den första frågan, men när det gäller den andra anser jag att jag har en skyldighet att göra det. Jag har talat för och jag vill betona att vi, inför den väntade konsumtionsökningen (särskilt av energi) bland vår enorma befolkning till följd av globaliseringens positiva effekter, måste hitta vetenskapliga svar och tekniska lösningar. En del förändringar i beteende, både individuellt och kollektivt, är synnerligen välkomna. Men det är inom vetenskapen som vi kommer att hitta de grundläggande lösningar vi behöver.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade emot detta interimsbetänkande i den slutliga omröstningen eftersom jag ser allvarligt på kampen mot klimatförändringar och inte kan gå med på dogmatiska och apokalyptiska formuleringar som skulle sprida oro bland EU:s invånare. I interimsbetänkandet presenteras vetenskapliga upptäckter med 60–70 procents sannolikhet som bevisade fakta.

Om jag vore en av apokalypsens fyra ryttare i Uppenbarelseboken, skulle jag hellre sitta på den vita hästen än på den bleka. Klimatförändring är en känslig fråga och får inte reduceras till slagord.

– Betänkande: Oomen-Ruijten (A6-0168/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag lade ned min röst i omröstningen om initiativbetänkandet av min holländska kollega, Ria Oomen-Ruijten, om 2007 års lägesrapport om Turkiet, även om jag, liksom utskottet för utrikesfrågor, ser positivt på premiärminister Tayyip Erdoğans åtagande att göra 2008 till ett år av reformer och omvandla Turkiet till en modern och välmående demokrati baserad på en sekulär stat och ett pluralistiskt samhälle.

Vi bör dock påminna om Turkiets åtagande att upprätthålla goda förbindelser med grannländerna Grekland och Bulgarien och behovet av att åstadkomma en omfattande lösning i Cypernfrågan baserad på de principer som ligger till grund för EU.

För övrigt svarar inte Turkiet på uppmaningen att häva den ekonomiska blockaden mot Armenien och inleda en försoningsprocess som ger utrymme för en ärlig och öppen diskussion om tidigare händelser. Dessa förhandlingar är viktiga för EU och Turkiet eftersom Turkiet ska anta gemenskapens regelverk. Men förhandlingarna får under inga omständigheter på förhand påverka det slutliga politiska beslutet om Turkiets anslutning till EU.

Colm Burke, Jim Higgins, Mairead McGuinness och Gay Mitchell (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Fine Gaels delegation i PPE-DE-gruppen röstade för Ria Oomen-Ruijten's betänkande om 2007 års lägesrapport om Turkiet som helhet. Vi stöder de reformer som Turkiet genomför för demokrati, goda styrelse reformer och rättsstatsprincipen. Dessa åtgärder är positiva både för Turkiet och EU, och vi stöder Turkiets insatser för reform.

Vi som står bakom denna förklaring röstade dock mot ändringsförslag 14 om stycke 16 i betänkandet som innehöll orden "rättigheter när det gäller sexualitet och reproduktion". Vi röstade mot detta avsnitt av ändringsförslaget av de skäl som anges i vår gemensamma förklaring till parlamentet vid sammanträdet den 13 mars 2008.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Ria Oomen-Ruijten's betänkande om 2007 års lägesrapport om Turkiet och dess framsteg inför en anslutning. Jag anser att Turkiet bör kunna gå med i EU. För närvarande finns det svårigheter i frågor om organisationsfrihet, mänskliga rättigheter och rättigheter hos minoriteter, som kurder och kristna. Men framsteg görs, om än långsamt, och dessa bör erkännas.

Jag stödde ändringsförslagen om folkmordet på armenierna. Jag vet att det var längesedan, men en nation måste acceptera sin historia, och hittills har Turkiet inte accepterat denna blodiga fläck i sitt förflutna. Det kanske inte är ett definitivt hinder för medlemskap i EU, men vi kan i ärlighetens namn inte bara svepa det under en alltför läglig turkisk matta.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Av Ria Oomen-Ruijten's kommentarer i betänkandet om 2007 års lägesrapport om Turkiet framgår, som om det behövdes ytterligare bevis, att Turkiet när det gäller civilisation, tankesätt, traditioner – alla fullt respektabla förstås – inte är ett europeiskt land. För övrigt behöver man inte leta någon annanstans för att avslöja orsakerna bakom de väldiga svårigheter som man stött på under anslutningsförhandlingarna.

Det franska ordförandeskapet, som inleds den 1 juli, kan vara en chans att ta upp denna väsentliga tvetydighet: uppdiaktandet av Turkiets roll i EU enligt fördraget från 1963. Tvärtemot sina vallöften säger Nicolas Sarkozy nu att han önskar fortsätta förhandlingarna och inleda nya förhandlingar på områden som "inte direkt rör anslutningen", enligt ett tillvägagångssätt som är både demagogiskt och hycklande och som inte löser några som helst problem. Vem kan övertygas om att diskussionerna bara rör en "kvasi-anslutning"?

Jag befarar att det enda syftet med att bibehålla den franska konstitutionens obligatoriska samråd med befolkningen om nya anslutningar till EU är att låta medborgarna och enbart medborgarna ta ansvar för 45 år av politisk och diplomatisk feghet som inte kan tillskrivas Turkiet i sig, utan bara regeringarna.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots vissa motsägelser är det ett faktum att Turkiet är strategiskt viktigt för EU:s mål, särskilt med hänsyn till den aktuella fördjupade krisen i det kapitalistiska systemet.

Även om Turkiets slutliga status är oklar – fullvärdig medlem i EU eller i en framtida Medelhavsunion – verkar det uppenbart att EU försöker hitta lösningar som bäst tillvaratar intressena hos stora ekonomiska och finansiella grupper i de stora länderna, framför allt Tyskland.

Turkiet erbjuder en enorm marknad som väcker många aptit. Det är ett oerhört stort land med en enorm och billig arbetskraft och en riklig tillgång på konsumenter, som dock inte får fira minnet av första maj, vilket vi nyligen kunde se i den brutalitet som turkiska säkerhetsstyrkor utsatte fackföreningsmedlemmar och demonstranter för. Det är ett vidsträckt område med ett viktigt geostrategiskt läge mellan Europa, Asien och Mellanöstern, som spelar en central roll i dispyten om äganderätt och tillgång till energiresurser i Centralasien (som Nabucco-projektet) och som har en nyckelroll i partnerskapet mellan Förenta staterna, Nato och EU.

Turkiet är också ett land vars myndigheter militärt och olagligt ockuperar en del av territoriet i en EU-medlemsstat, Cypern.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Trots att ett antal dokument citeras i förslaget till Europaparlamentets resolution, saknas den grundläggande informationen. Detta land har varit ett kandidatland sedan 1963. Villkoren för att inleda förhandlingar har ständigt diskuterats. De så kallade Köpenhamnskriterierna, som fastställdes 1993, finns inte med i textens inledning.

När man fördjupar sig i Europeiska kommissionens 2007 års lägesrapport om Turkiet får man reda på att den lagstiftning som antagits om nationella minoriteter ännu inte genomförts fullt ut, även om vissa framsteg har gjorts. Det faktum att runt 10 procent av Turkiets arbetsföra befolkning är anställda i länder i EU är en indikation på hur djupa de långvariga förbindelserna mellan Turkiet och EU är. Det som förvånar oss är läget när det gäller genomförandet av bestämmelser på ekonomiområdet, som hittills varit något diskutabelt. Trots att dessa bestämmelser formellt ingår i den turkiska lagstiftningen ser vi ofta ett mycket "oeuropeiskt" tillvägagångssätt i de enskilda fallen.

Man kan säga att även om Turkiet har uppnått avsevärd framgång, har skillnaderna mellan Turkiet och de flesta EU-länder (bland annat Balkanländerna) ännu inte minskat nämnvärt på många områden. Arméns inflytande på landets politiska system och Sunniislams mäktiga status är de mest uppenbara särdragen i det turkiska samhället, som skiljer det från EU-länderna. Rapporten ger en ganska rättvis bild av den aktuella samhällssituationen. Även om stycke 12 i resolutionen inte är balanserad kommer GUE/NGL-gruppen inte att rösta mot det.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Ria Oomen-Ruijters betänkande visar den autistiska sidan hos ledarna i Bryssels Europa när de förnekar bevisen: Turkiet är ett asiatiskt land.

Deras blindhet gör att de förnekar de förutsägbara konsekvenserna av Turkiets anslutning. Med en befolkning på över 100 miljoner år 2020 kommer Turkiet att ha EU:s största befolkning och kommer därför att vara den största staten i EU:s institutioner. Detta innebär att vårt parlament riskerar att domineras, inte av PPE-DE-gruppen eller den socialdemokratiska gruppen, utan av AKP-islamister. Turkiet kommer också att vara det land som får mest bistånd: turkiska regioner kommer att ta emot den största delen av strukturfonderna, och dess tio miljoner jordbrukare kommer att förstöra den gemensamma jordbrukspolitik.

Denna vägran att acceptera verkligheten gör också att våra regeringar ignorerar EU-medborgarnas önskemål. Efter att Frankrike påtvingats EU:s konstitutionsfördrag, som landet röstade nej till 2005, är Nicolas Sarkozy i färd med att ta bort artikel 88.5 i konstitutionen, vilket innebär att anslutningen av nya EU-medlemsstater ska bestämmas genom folkomröstning.

Om Bryssel hade lyckats med att tvinga fram Turkiets anslutning skulle vi bli tvungna att föreslå att våra nationer lämnade ett sådant arrangemang, som endast vore europeiskt till namnet, för att bygga upp ett annat Europa, ett europeiskt Europa – ett nationernas Europa.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet om 2007 års lägesrapport om Turkiet.

Jag måste dock uttrycka min bestörtning när jag läste i den tyska dagstidningen *Die Welt* att Turkiet, som vill framställas som ett moderat islamiskt land, har antagit en lag som förbjuder köp och servering till allmänheten av vin i glas.

Vin är en europeisk kulturtillgång som produceras lagligt i de flesta av EU:s medlemsstater och som får säljas och konsumeras i alla medlemsstater.

En sådan lag är oförenlig med ett fullvärdigt medlemskap i EU. Alla lagligt producerade produkter – däribland vin – är varor, och fri rörlighet för varor måste garanteras på den inre marknaden. Ett sådant förbud strider också mot EU:s lagstiftning mot diskriminering. Ett land som begränsar den fria rörligheten för en lagligt producerad vara från andra medlemsstater kan inte bli en fullvärdig medlem i EU.

Premiärminister Tayyip Erdoğan utlovade att 2008 skulle bli ett år av reform för att göra Turkiet till en modern demokrati baserad på en sekulär stat och ett pluralistiskt samhälle.

Med hänsyn till Turkiets förbud mot försäljning och konsumtion av vin i glas, undrar jag om detta löfte bara är tomt prat.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Ria Oomen-Ruijters betänkande om 2007 års lägesrapport om Turkiet är en omfattande och uppmuntrande analys av landets framsteg mot en anslutning. Turkiet verkar ha gjort framsteg på områden som yttrandefrihet och reform av rättsväsendet. Regeringens förslag om att reformera artikel 301, ett hinder för full demokratisk frihet i landet, är också positivt. Ytterligare insatser behövs förstås på områden som rör rättigheter hos minoritetsgrupper i landet, och det aktuella mål som behandlas i konstitutionsdomstolen är viktigt. Jag stöder betänkandets rekommendationer, och jag röstade för.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag ser positivt på min kollega Ria Oomen-Ruijters betänkande om 2007 års lägesrapport om Turkiet där den turkiska regeringen uppmanas att hålla sina löften om att genomföra reformer och modernisera landet. Jag vill även framföra den åsikt som jag länge haft, som delas av den breda majoriteten av européer, att EU inte bör erbjuda Turkiet möjlighet till ett fullvärdigt medlemskap. Geografiskt, kulturellt och religiöst står Turkiet utanför det europeiska identitetskonceptet. Dessutom kan EU:s budget inte hantera och kommer inte att kunna hantera den börda som Turkiets fullvärdiga medlemskap skulle medföra. Med det sagt stöder jag visionen om ett nära samarbete, ett strategiskt partnerskap mellan EU och Turkiet. Jag ser också betänkandets betydelse mot bakgrund av detta.

Jag ser positivt på att Turkiet har gjort en del framsteg på flera områden under 2007. Trots detta kvarstår den dystra situationen med de mänskliga rättigheterna. I samband med detta betänkande bör vi insistera på att förbättra de nationella minoriteternas situation (det vill säga den kurdiska minoriteten) och på att införa fullständig yttrande- och religionsfrihet. Jag stöder även kravet på att avskaffa artikel 301 i strafflagen och på att omedelbart öppna det grekisk-ortodoxa Halki-seminariet på nytt. Vi måste också kräva att Turkiet ser tillbaka på sitt förflutna och accepterar folkmordet på armenierna som ett faktum samt att landets militära inblandning i Cypern är olaglig.

Andreas Mølzer (NI), skriftlig. – (DE) Gång på gång visar Turkiet att det inte är redo för ett medlemskap i EU genom att förtrycka sina minoriteter, utföra luftangrepp mot ett grannland och nu senast genom att lägga in sitt veto mot utnämmandet av ledaren för den österrikiska arkeologiska utgrävningsgruppen i Efesos, vilket lär ha berott på antiturkiska kommentarer från en av hennes familjemedlemmar. De kosmetiska ändringsförslagen till den artikel i strafflagen som förbjuder nedsättande tal om Turkiet och turkiskhet avleder EU:s uppmärksamhet från användningen av brutalt våld mot demonstranter och militära våldshandlingar mot norra Irak.

Eftersom Turkiet inte är redo för ett medlemskap i EU är det enda alternativet att omedelbart stoppa anslutningsförhandlingarna. Samtal om ett privilegierat partnerskap kan föras som ett alternativ.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Varje betänkande om Turkiet är ett uttryck för EU:s imperialistiska konkurrensdrivna planer för detta land. I just detta betänkande har man valt att stödja den turkiska regeringen genom att lägga överdriven tonvikt på de framsteg som Turkiet gör på olika områden, vilket inte stämmer med verkligheten. Som vanligt lovsjungs demokratiska rättigheter i betänkandet, trots den turkiska regeringens välkända enväldiga förtryckarpolitik, vilket nyligen bevisades av det brutala våldet vid första maj-demonstrationerna. I betänkandet tolereras Turkiets antikurdiska politik.

Turkiets attacker på irakiskt territorium får indirekt stöd. De "våldshandlingar" som utförts av PKK och "andra terroristgrupper" fördöms, men man råder enbart den turkiska armén att inte genomföra några "oproportionerliga militära operationer".

Den fortsatta turkiska ockupationen av Cypern slätas över i betänkandet, och man undviker kategoriskt och villkorslöst att kräva ett tillbakadragande av Turkiets militära styrkor.

I betänkandet välkomnas Turkiets aktiva deltagande i EU:s och Natos imperialistiska uppdrag och insatser. Med hänsyn till Turkiets läge i det imperialistiska systemet och dess konkurrenskraft på den bredare arenan, avser EU utnyttja anslutningsprocessen för att få kontroll över energin och de geostrategiska resurserna i detta område.

Av dessa skäl röstar vi nej till betänkandet.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Ria Oomen-Ruijters betänkande är mycket välvägt. Man välkomnar den turkiska regeringens lagstiftningsinitiativ för att fortsätta reformprocessen men sätter samtidigt press på Turkiet att påskynda reformen för att se till att rättsstatsprincipen respekteras.

Kurdfrågan, bland annat de kulturella och ekonomiska aspekterna, måste också tas upp.

På samma sätt måste frågan om lika möjligheter för kvinnor ingå i det nya konstitutionsförslaget.

Turkiets regering uppmanas också att respektera pluralism och religiös mångfald i en sekulär och demokratisk stat.

Förhandlingarna kan enbart fortsätta om man håller fast vid EU:s principer och värderingar fullt ut.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De framsteg som gjorts på flera områden i samhället, ekonomin och politiken de senaste åren ger oss goda skäl att notera hur viljan att gå med i EU framgångsrikt kan leda till stora reformer i länder där denna möjlighet finns. Eftersom detta är fallet med Turkiet och eftersom dessa förhandlingar alltid har varit öppna, behöver vi inte längre betona vikten av att utnyttja denna möjlighet fullt ut för att, oavsett förhandlingarnas utgång, främja de mest omfattande och viktiga reformerna i Turkiet.

Vid sidan av erkännandet i detta betänkande – och också uttalandena av ledande EU-tjänstemän, särskilt kommissionens ordförande – kan vi inte undgå att vara bekymrade över de rättsliga åtgärderna mot AK-partiet. Även om det är fördelaktigt att det inte har skett något militärt ingripande, beklagar vi ändå detta försök att i domstol uppnå vad som avvisats i val. Å andra sidan är de ständiga tvivlen om AK-partiets verkliga avsikter också oroväckande. Skyddet av religionsfrihet, som vi förstår det i EU, är värt vår enighet. Ett vida utbrett påbud om en religiös tro i hela samhället vore oacceptabelt.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet och vill påminna er om att mitt första anförande i denna kammare, den 13 december 2004, rörde Turkiets framsteg mot en anslutning. Jag insisterade på att Turkiet först, innan vi ens övervägde ett medlemskap, skulle erkänna den legitima grek-cypriotiska regeringen, erkänna folkmordet på armenierna 1915 och förbättra situationen för världens största statslösa nation, kurderna.

På fyra år har ingen av dessa frågor lösts. Det har inte gjorts några anmärkningsvärda framsteg i Turkiets förbindelser med Cypern, och det finns inga tecken på villighet att erkänna gamla brott. I stället genomför den turkiska armén, med godkännande av det turkiska parlamentet, folkmord på kurderna. EU måste anta en strängare hållning mot Turkiet och stoppa förhandlingarna tills de ovannämnda frågorna har lösts.

Jacques Toubon (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Genom att rösta mot betänkandet från utskottet för utrikesfrågor om situationen i Turkiet vill den franska UMP-delegationen framföra att kommissionen, medlemsstaternas regeringar och Europaparlamentet gör fel i att fortsätta underblåsa illusionen om Turkiets anslutning.

UMP är inte mot Ria Oomen-Ruijters betänkande, som är ett utmärkt dokument, utan vägran att ta hänsyn till verkligheten i Turkiet och dess politik, som stämmer dåligt överens med vårt projekt för europeisk integration.

Dominique Vlasto (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot detta betänkande och den föreslagna resolutionen för att återigen visa mitt motstånd mot idén om Turkiets anslutning till EU. Europeiska kommissionen, medlemsstaternas regeringar och Europaparlamentet gör fel i att fortsätta att underblåsa denna illusion, som lurar både turkiska medborgare och EU:s medborgare. Jag vägrar att associera mig med en politisk ståndpunkt som inte tar någon hänsyn till verkligheten i Turkiet och dess politik, som stämmer dåligt överens med vårt projekt för europeisk integration.

Om Europa är en plats för gemensamma värderingar kan vi inte blunda för de turkiska myndigheternas oroväckande tendenser när det gäller rättsstatsprincipen, yttrande- och åsiktsfriheten eller respekt för minoriteters rättigheter. Att gå på den mjuka linjen med de turkiska myndigheterna när det gäller deras ansvar är ett strategiskt fel som distanserar dem från de framsteg som krävs, inte för en anslutning till EU, utan för att den turkiska befolkningen ska kunna utnyttja sina grundläggande rättigheter och den sociala och ekonomiska utvecklingen i Turkiet.

Ett privilegierat partnerskap med Turkiet kommer att bidra till att uppfylla dessa mål, samtidigt som båda partners integritet respekteras.

8. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.50 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. Den tragiska situationen i Burma (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om den tragiska situationen i Myanmar.

Janez Lenarčič, rådets ordförande. – (SL) Vi är fortfarande skakade av det mänskliga lidande som den förödande cyklonen Nargis har orsakat den fattiga och förtryckta befolkningen i Myanmar.

Vi uttryckte EU:s djupaste deltagande i flera uttalanden som offentliggjordes efter katastrofen. Dessutom lovade EU omedelbart akut bistånd till de humanitära behoven. Hittills har EU:s åtaganden överstigit en summa av 60 miljoner euro. Samtidigt bör man understryka att det belopp som har utlovats kompletteras EU:s redan befintliga bistånd, vilket inte är något litet belopp.

Trots detta fortsätter nyckelfrågan att vara tillträde till områden som har drabbats och hur man distribuerar hjälpen snabbt. I tisdags kallade ordförandeskapet, i samarbete med kommissionsledamot Louis Michel, till en extra session i Europeiska unionens råd. Vid detta tillfälle enades utvecklingsministrarna om att det var risk för en ännu större tragedi om myndigheterna i Myanmar inte var redo för ett bättre samarbete.

Situationen är fortfarande kritisk. Därför uppmanade Europeiska rådet myndigheterna i Myanmar att vidta omedelbara åtgärder för att underlätta tillgången till hjälp för människor i förfärliga trångmål. Rådet såg positivt på kommissionsledamot Louis Michels insatser för att övertyga myndigheterna i Myanmar om att den humanitära hjälpen brådskar och är neutral. Samtidigt beklagar vi att myndigheterna i Myanmar inte var beredda att utnyttja all hjälp som EU och det internationella samfundet är beredda att erbjuda.

Dessutom har rådet uttryckt sitt fulla stöd för FN:s generalsekreterare och alla initiativ som FN:s organ lagt fram som skulle kunna bidra till att tillgodose de humanitära behoven. Vi ser även positivt på FN:s generalsekreterare Ban Ki-moons besök i Myanmar, som är planerat för morgondagen.

Rådet har tagit upp frågan om situationen i Myanmar vid alla politiska möten som har hållits på senare tid med dess asiatiska partner. De asiatiska länderna har uppmanats att använda sitt inflytande för att övertyga myndigheterna i Myanmar om att det internationella humanitära biståndet är neutralt och opartiskt till sin karaktär.

Den 19 maj möttes Asean-staternas utrikesministrar i Singapore. EU hade tidigare lagt fram en démarche till denna grupp där man bad länderna i regionen att utöva påtryckningar på myndigheterna i Myanmar för att öppna gränserna för humanitärt bistånd och biståndsarbetare.

Den 26 maj kommer rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) att ha diskutera den humanitära situationen i Myanmar och det nekade tillträdet för biståndsexperten och biståndsleveranser till det drabbade området.

Myanmar är fortsatt ett prioriterat ämne i rådets diskussioner på grund av den politiska situationen i landet. Att militärjuntan, trots den humanitära katastrofens stora omfattning, inte har ställt in folkomröstningen är en orsak till oro. Vi anser att detta kan leda till oegentligheter i antagningsförfarandet för den nya konstitutionen.

Vi är också bekymrade över rapporter om eskalerande hotelser under förberedelseperioden inför folkomröstningen. Jag bör understryka att EU också är besviket på att myndigheterna inte har tagit hänsyn till FN:s uppmaningar om en mer integrerad och legitim övergång till demokrati. Jag vill bekräfta att EU kommer att fortsätta att stödja FN:s insatser.

Slutligen vill jag nämna att EU den 29 april granskade den gemensamma ståndpunkt som antogs i november 2007. Denna ståndpunkt, som var ett svar på undertryckandet av fredliga protester, kommer hädanefter att inbegripa strängare restriktiva åtgärder mot Myanmar.

Louis Michel, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka er för att ni satte Myanmar på dagordningen för detta sammanträde.

Med hänsyn till den stora omfattningen av katastrofen efter cyklonen Nargis den 2 maj föreslog vi att ordförandeskapet skulle sammankalla EU:s utrikesministrar till en extra session i rådet. Rådsmötet sammankallades så fort som möjligt av det slovenska ordförandeskapet, som jag vill tacka, och ägde rum den 12 maj.

Vid mötet uppmanade EU myndigheterna i Myanmar till ett ökat samarbete för att möjliggöra tillträde och utdelning av internationellt humanitärt bistånd. Jag bestämde mig för att följa upp denna uppmaning direkt genom att besöka Myanmar den 15–16 maj. Under detta uppdrag, som jag klargjorde var strikt humanitärt och icke-politiskt, fick jag träffa myndigheterna i Myanmar och företrädare för humanitära organisationer i Myanmar, och jag besökte de drabbade områdena runt Rangoon. Jag hade två och en halv timme av intensiva möten och diskussioner med ministern för fysisk planering – som uppenbarligen hade mest auktoritet och sannерligen var den mest auktoritära av de tre som jag träffade – ministern för social välfärd och hälsoministern.

Det som framkom mycket tydligt under mitt uppdrag var att myndigheterna i Myanmar fortfarande är mycket ovilliga att skapa de operativa förutsättningar som normalt krävs för en internationell humanitär insats för att tillgodose de lokala behoven. Det står också klart att ett tillvägagångssätt där man försöker påtvinga myndigheterna i Myanmar humanitärt bistånd, med tillbörlig hänsyn till våra nuvarande metoder, är dömt att misslyckas och skulle till och med kunna få motsatt effekt. Alla de humanitära organisationerna i Myanmar påpekade detta för mig och bekräftade att problemet uppenbarligen inte är en brist på organisationer på plats, eller ens en brist på medel, eftersom en brist på möjligheter också i hög grad beror på tillgång till internationella experter och yrkesmänniskor, utan på en brist på tillträde.

Mitt uppdrag var ett blygsamt bidrag till att skapa en liten möjlighet att gradvis åstadkomma ett minimalt humanitärt utrymme för internationellt humanitärt bistånd. Myndigheterna i Myanmar tillmötesgick delvis flera specifika krav. Till exempel förlängdes visumen för experter som arbetar för kommissionen med två veckor. De hade fått tredagarsvisum, som nu förlängdes med två veckor. Vi hade begärt en månad.

Vi redde också ut en situation som tycktes oerhört allvarlig. På vissa platser krävde de lokala myndigheterna ett tillstånd, och därmed skriftligt godkännande, även av lokala arbetare, det vill säga anställda inom våra byråer, FN eller frivilligorganisationer, och i de flesta fall var detta förstas omöjligt. Detta reddes ut, och givetvis krävs inget godkännande av lokala arbetare. Det krävs inte längre något godkännande för att komma in i katastrofområdena, särskilt Patheins flygplats. Jag begärde även att en andra flygplats skulle öppnas för flygplan som levererar utrustning, med andra ord Patheins flygplats som är en militärflygplats. Jag fick höra att detta inte var möjligt eftersom de tekniska standarder som användes av kontrolltornet skiljde sig från internationella standarder och att det i vilket fall som helst inte skulle underlätta arbetet eftersom vägarna mellan Rangoon och deltat, det värst drabbade området, var i mycket bättre skick och mycket lättare att använda. Dessvärre hade jag ingen tillåtelse att kontrollera denna typ av uppgifter själv.

Jag anser att det är viktigt att fortsätta med internationella påtryckningar, både från grannländer och det internationella samfundet som helhet. Jag bör nämna att jag vid mina diskussioner med myndigheterna också ställde ett specifikt krav – jag ställde faktiskt fem specifika krav som jag ska berätta om snart – att läkare och medicinsk personal från grannländerna skulle få placeras ut i de värst drabbade områdena, vilket godkändes samma dag som jag åkte. Detta innebär att 140 läkare utplaceras, liksom medicinsk personal från Laos, Kambodja, Indien, Bangladesh och Thailand. De kunde därmed besöka de värst drabbade områdena. Grannländerna har en avgörande roll, och jag fick också tillfälle att ha en ganska lång diskussion med generalsekreterare Ban Ki-moon medan jag väntade på att mitt flygplan skulle återvända till Bangkok. Jag delgav honom all denna information och berättade om mina åsikter i frågan samt hur uppdraget hade gått.

FN:s generalsekreterare instämde i denna analys men hade två egna specifika förslag: att utplacera en gemensam koordinator för humanitärt bistånd från FN/Asean och att snabbt anordna en konferens under ledning av FN och Asean den 24–25 maj i Bangkok. Som en uppföljning av FN:s koordinator för humanitärt bistånd John Holmes besök nyligen ska generalsekreterare Ban Ki-moon besöka Myanmar i morgon för att diskutera hur det internationella biståndet kan ledas in.

När det gäller behoven är den humanitära situationen i Myanmar fortfarande mycket allvarlig. Det finns risk för att den första katastrofen som orsakades av cyklonen förvärras av en andra humanitär katastrof: risken för svält eftersom skördar förstördes samt epidemier bland överlevande vars levnadsförhållanden är bedrövliga. Det finns risk för epidemier. När vi var där kunde Världshälsoorganisationen inte se någon risk för kolera,

men ett stort antal barn hade diarré och så vidare. Detta innebar att det fanns risk för en epidemi på grund av förorenat vatten. Det är också risk för svält. I regionen lagras stora mängder ris, och all mat i förråden har förstörts.

Det finns ett praktiskt problem, nämligen att denna mark bör besås för att säkerställa en skörd i oktober. Tidsfristen är därför högst tre till fyra veckor. Många personer i de tillfälliga lägren, som de kallas, vill inte återvända till sina egna områden av olika skäl, medan andra vill återvända men behöver särskild säd eftersom all jord har blivit saltskadad, och därför behöver de tåligare grödor och även gödsel. Jag försökte därför föra en konstruktiv, praktisk dialog med myndigheterna i denna fråga. Det var tänkt att systemet för mikrokrediter inom FN:s utvecklingsprogram skulle användas som finansieringsmekanism. Diskussionerna om detta pågår fortfarande. Jag måste säga att det inte är någon snabb process.

Kommissionen reagerade snabbt och vidtog en nödåtgärd på 2 miljoner euro den 5 maj. Som ni vet har jag befogenhet att dela ut 3 miljoner euro direkt utan officiella förfaranden. Självklart, eftersom vi inte hade någon identifiering, började vi med att dela ut 2 miljoner. Vi fattade sedan beslut om ett anslag på 5 miljoner euro i livsmedelsstöd och även ett ytterligare nödanslag på 10 miljoner euro. Vi är förstås beredda att göra mer på grundval av en behovsanalys och säkerhet när det gäller biståndskontroll.

Efter den två och en halv timme långa diskussionen med myndigheterna skickade jag en särskild skrivelse med de olika krav som jag hade ställt. Mitt första krav rörde förlängda visum för dem som arbetar tillfälligt inom uppdraget, nämligen kommissionens personal. Vi fick en två veckors förlängning.

Jag bad också om ett slutgiltigt förtydligande och att våra lokala myndigheter skulle informeras om att arbetare från Myanmar vid våra byråer och andra aktörer inte längre behöver något officiellt godkännande eller resetillstånd. Denna punkt har uppenbarligen retts ut.

Jag bad om visum för flera inresor under en sexmånadersperiod för att EU-finansierade frivilligorganisationer som arbetar där ska kunna tredubbla sin internationella personal. När jag lämnade Myanmar fanns det ett hundratal visumansökningar från FN:s organ under behandling, och drygt hundra ansökningar från frivilligorganisationer. Jag bad om att hållas underrättad regelbundet. Några har utfärdats sedan dess, men det är långt ifrån vad som begärdes.

Jag begärde även visum och resetillstånd för att besöka deltat och för att se till att tillräckligt med personal kunde mobiliseras. Som jag nämnde begärde jag sedan att tillstånd snabbt skulle utfärdas till läkare i området och lokal medicinsk personal. Det verkar som att de hade full förståelse för detta.

När det gäller Patheins flygplats, som hade kunnat fungera som ett sorts distributionsnav för produkter som anländer i flygplan från det internationella samfundet, var svaret blankt nej. Anledningen var, enligt dem, att kontrollutrustningen och metoderna inte var förenliga med internationella standarder och att det var mycket enklare att åka via Rangoon. Jag tvivlar på detta eftersom Rangoon när jag var där redan var överbelastat och hade ett antal problem som sedan korrigerades i viss mån. Jag är inte säker på att det var min förtjänst att dessa löstes. Det var helt enkelt så att de inte kunde hitta ett sätt att sköta Rangoons flygplats heller. Jag får också en känsla av att operationerna sköttes på detta sätt på grund av institutionell bekvämlighet.

På det hela taget var det ett oerhört frustrerande uppdrag, kan jag tala om. Jag upplever att de hyser en total misstro till det internationella samfundet. Det finns en del mycket djupt rotade angelägenheter sedan tidigare i landet. Man får ibland det bestämda intrycket att ingen lyssnar på någon. Det är oerhört svårt att nå samvetet och tankesättet hos den vi talar med. Samtalen gick bra eftersom vi hade en genuin diskussion i två och en halv timme, mycket artig men bestämd också, men en gnagande fråga kvarstår: varför säga nej till den internationella personal som krävs för att bistå med operationerna?

Jag nämde också ansvaret att skydda, särskilt på detta sätt, och även detta ledde till ett principproblem. Denna gång fick jag höra att vissa frågor inte krävde några svar. Så gick uppdraget. Naturligtvis var jag ledsen att jag inte hade säkrat något mer specifikt, men jag kan inte hymla med att jag var glad att återvända till Europa.

Hartmut Nassauer, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Kommissionsledamoten har gett oss en övertygande och grafisk skildring av hur den sittande militärregeringen i Myanmar cyniskt och brutalt sviker sitt eget folk.

Jag vill vända mig till Sammanslutningen av sydostasiatiska nationer och Asean-staterna. Europaparlamentet har i många år upprätthållit vänskapliga förbindelser med parlamentarikerna från Asean-staterna. För inte så länge sedan undertecknade dessa länder en ny Asean-stadga där de uttryckligen bekräftar sitt kvarhållande vid principen om att respektera och skydda de mänskliga rättigheterna. Det behöver knappast nämnas att

Asean har ett visst ansvar för Myanmar, som är ett av dess medlemsländer, och att Asean-staternas globala rykte kommer att påverkas om man fortsätter att låta militärjuntan i Myanmar agera som den gör för tillfället.

Jag vädjar till Asean-staterna att det är i deras eget bästa intresse och för deras goda och vänskapliga förbindelser med EU:s skull att de gör sitt yttersta för att övertala militärjuntan i Myanmar att den måste låta resten av världen hjälpa landets befolkning. Som jag har påpekat ligger detta inom Asean-staternas befogenheter och ansvarsområde. De kommer att tillfrågas hur de tar detta ansvar. Huruvida de utnyttjar sina möjligheter till åtgärder i denna fråga kommer att påverka våra förbindelser med Asean. De behöver inte agera genom upprop – det finns andra sätt – men EU förväntar sig att Myanmar grannar i synnerhet ska göra sitt yttersta för att förändra attityden hos den styrande regimen.

Jan Marinus Wiersma, för PSE-gruppen. – (NL) Jag vill börja med att berömma kommissionsledamoten på min grupps vägnar. I dag har han tydligt förklarat att han gör vad han kan under mycket svåra omständigheter. Han hänvisade själv till en dialog för döva öron. Vi måste lägga märke till att situationen i Myanmar tar bisarra former. Det är nästan tre veckor sedan cyklonen drabbade landet, och regeringen släpper fortfarande knappt in någon hjälp utifrån. Myndigheterna själva verkar förbli mer eller mindre passiva. Landet har varit stängt för biståndsarbetare, experter och medier i veckor. Det är något Kafkaliknande att juntan lät en folkomröstning för att stärka sin egen ställning genomföras för en och en halv vecka sedan.

Enligt ett antal källor är den officiella dödssiffran runt åttiotusen. Tiotusentals saknas fortfarande, och antalet människor på flykt är över två miljoner. Detta börjar gradvis anta Pol Pot-proportioner, eller det är vad vi tror för informationen som kommer ut ur landet är lika begränsad som biståndet som kommer in. Före detta FN-koordinator Jan Egeland sa i början av veckan att vägran att ta emot bistånd är mord. Myanmar regering gör sitt ansvar att skydda till rena farsen. Kontrasten mot Kina, som tragiskt drabbades av en kraftig jordbävning i förra veckan, är anmärkningsvärd. Den utbredda förödelsen doldes inte, utan kunde ses på tv överallt, även i Kina, och den kinesiska regeringen vädjade om internationell hjälp.

Myanmar regeringens image kan inte bli mycket sämre. Den har mer eller mindre nått bottenrekord. Med sin ställning kan Kina göra mycket mer för att uppmana regeringen att ta emot bistånd. Det kan även Ryssland och Indien som måste sätta press på juntan antingen inom ramen för FN eller Asean. Jag håller med Hartmut Nassauers kommentar på denna punkt.

I måndags nåddes en överenskommelse inom Asean om internationellt bistånd i Myanmar. Allt bistånd ska koordineras av Asean. Detta är ett steg framåt, men direkt bistånd från västvärlden är fortfarande uteslutet. En konferens för biståndsgivare ska hållas i nästa vecka. Jag vädjar till EU att bidra generöst och helhjärtat, men endast om det finns garantier för att vårt bidrag faktiskt kommer till rätt plats och att journalister också släpps in i landet, så att vi kan få en ordentlig bild av situationen där.

Jules Maaten, för ALDE-gruppen. – (NL) Hur många gånger har vi stått i denna kammare och talat om Myanmar? Flera gånger om året står vi här, och det är fortfarande ett hopplöst fall.

Situationen i Myanmar har dock förvärrats sedan förra gången vi talade om det. Antalet offer som fortfarande inte fått någon hjälp uppgår till 1,4 miljoner. Trettiotusen barn lider av akut undernäring. Hundratusentals är hemlösa och riskerar att drabbas av kolera, lunginflammation och smittsamma sjukdomar. Såvitt jag har förstått har så många som åtta utländska läkare från Läkare utan gränser under morgonen fått tillträde till katastrofområdet.

Jag vill i alla fall stödja den vädjan som Hartmut Nassauer gjorde till Asean. De måste nu till slut visa beslutsamhet, eftersom det är tydligt att juntan är mer intresserad av överlevnaden av sin egen regim genom folkomröstningen som inte är värd sitt namn – vilket Jan Marinus Wiersma kallar Kafkaliknande – än överlevnaden av sitt eget folk. Generalerna anser att utlänningar som kommer in i landet skulle vara ett hot mot militärregimens överlevnad.

Det står dock klart att Läkare utan gränser, Oxfam samt de brittiska, franska och amerikanska fartygen för med sig biståndsartiklar, inte någon regimförändring, hur mycket jag än hade önskat det själv. Men vi kan tydligen inte övertyga juntan om detta, så vi måste hitta alternativ. Jag anser att det bästa alternativet är säkerhetsrådet. Europa och Förenta staterna måste insistera på att situationen i Myanmar sätts upp på dagordningen. Alla FN:s medlemsstater har gett sitt samtycke till följande två principer: att ta på sig ansvaret för att skydda medborgarna och, om ett land inte längre kan eller vill göra det, att det internationella samfundet har rätt att ingripa vid katastrofer.

FN måste agera. Jag förstår problemen, och jag är stolt över kommissionsledamot Louis Michel som i stället för att vrida sina händer och sammankalla arbetsgrupper tog itu med saken under mottot "handlingar, inte ord". Det är imponerande. Jag anser också att det stöd som EU utlovar är exemplariskt. Jag anser att den franska ministern Bernard Kouchner har rätt när han säger att juntan har gjort sig skyldig till ett brott mot mänskligheten. Jag undrar varför vi, EU:s övriga 26 medlemsstater, inte lyssnar uppmärksam.

Herr talman! Bistånd måste ges till Myanmar:s befolkning, med eller utan juntans samtycke. Att undanhålla livsnödändigt stöd är ett brott mot mänskligheten. Jag vill se att EU tar initiativet för att få FN och säkerhetsrådet att hänvisa detta mål till åklagaren vid Internationella brottmålsdomstolen i Haag. Nu får det vara nog, tålmodet tryter. Jag säger: dra juntan inför Internationella brottmålsdomstolen. Det är vad vi vill. Såsom situationen ser ut nu är det de som hör hemma bakom lås och bom, inte dissidenterna i Myanmar!

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman! Jag anser att vi bör vara något mer precisa i hur vi talar om denna fråga, till exempel när det gäller begreppet neutralitet. Vi är inte neutrala. Om vi är för befolkningen i Myanmar betyder det att vi är mot militärjuntan. Eftersom militärjuntan inte tänker hjälpa människorna i Myanmar är vi mot militärjuntan. Vi kan inte stödja den, och det är exakt så vi uppfattas.

Louis Michel förde diskussioner i två och en halv timme. Hela historien har en surrealistisk ton. Han säger att han åkte dit, talade med dem i två och en halv timme, fick veta att en viss flygplats inte kunde mobiliseras på 24 timmar, medan man kunde skaffa tekniska resurser för att öppna en flygplats i Sarajevo. Detta är inte det egentliga problemet.

Det är därför uppenbart att detta är en oerhört avgörande tidpunkt, och jag håller med: ansvaret att skydda innebär att militärjuntan begår ett brott mot mänskligheten, mot sin egen befolkning. Detta är ett faktum. Vi kommer att se hur läget utvecklas i den offentliga debatt som följer. Det är dock sant att detta uppenbara fall måste överlämnas till Internationella brottmålsdomstolen. Det som är mest intressant är att vi genom att göra detta vänder oss till säkerhetsrådet, och Myanmar:s beskyddare, Kina, sänder faktiskt ett ganska obegripligt budskap.

Man skulle kunna säga att Kina kan ha gjort det rätta genom att öppna sina gränser, men samtidigt fortsätter landet att skydda Myanmar och fortsätter att skydda en regering som massakrerar sitt eget folk.

Därför anser jag att det i denna situation är självklart att ingen kan införa livsmedel. Vi måste ändå utöva påtryckningar, alla påtryckningar vi kan. Till och med en potentiell lösning som omfattar militär hjälp skulle ge oss och länderna i Asien en chans att sätta press på Myanmar. Jag tycker att Louis Michels anförande i dag var ganska tydligt: tala gärna med mig, jag lyssnar, men jag struntar i vilket. Det är vad han sa på sitt diplomatiska sätt, som jag har största respekt för.

I dag vänder myndigheterna i Myanmar dock dövröt till. De kommer inte att lyssna, de är inte intresserade av en folkomröstning om konstitutionen, som har nämnts. De skrattar åt oss alla. Därför måste påtryckningarna hädanefter ökas till det maximala, och vi måste be att följderna överlämnas till FN:s säkerhetsråd och Internationella brottmålsdomstolen i Haag.

Brian Crowley (UEN) – (EN) Herr talman! Nästan tre veckor har gått sedan cyklonen Nagris drabbade Myanmar och förstörde hamnar och deltaområdet kring Irrawaddy. Den förstörde hus och byar, dödade tusentals människor och gjorde återigen tusentals hemlösa.

– (EN) Historien har lärt oss att om vi inte reagerar omedelbart när människor lider, kommer deras lidande att multipliceras till ofattbara nivåer.

På många sätt är Myanmar-regimens underlåtenhet att agera en återspeglning av vad vi här i parlamentet de senaste åren har sagt om militärjuntan, som för närvarande styr i Myanmar. Men trots våra invändningar mot denna militärjunta måste vi hitta mekanismer – hur de än tas fram – för att leverera bistånd direkt till människor. Jag ser positivt på – och det trodde jag inte att jag skulle säga i dag – att militärjuntan nu har låtit fem FN-helikoptrar dela ut mat, trots att ett franskt örlogsfartyg och amerikanska örlogsfartyg finns i bukten redo att leverera livsmedel och medicinsk hjälp till människor.

Det åligger oss alla att se till att vi kan göra bästa möjliga insatser för att hjälpa människor i nöd. När det gäller Myanmar:s stora beskyddare, Kina, kan Myanmar ta lärdom av hur Kina reagerade på sin senaste naturkatastrof genom att vädja om internationellt bistånd och hjälp från Japan och andra länder. Förhoppningsvis kan vi bland dessa olika allianser skapa rätt förutsättningar för att kunna leverera bistånd och hjälp.

Frågan om Internationella brottmålsdomstolen bör tas upp en annan dag. Vårt främsta och mest omedelbara mål och uppdrag, i linje med vad Louis Michel redan har sagt, är att se till att vi har tagit fram rätt mekanismer för att leverera detta bistånd och återuppbygga infrastruktur och bostäder och framför allt sätta stopp för fortsatt lidande bland Myanmars befolkning.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! En regim som lättfärdigt låter sina egna medborgare lida i onödan medan den ägnar sig åt sin egen främlingsfientliga paranoia är inte bara omoralisk utan ondskefull, och tyvärr regerar en sådan junta i Myanmar. Med tanke på att regimen är oberörd av det egna folkets svåra situation är det osannolikt att den skulle påverkas av vad som sägs i Europaparlamentet, men vi måste tala ut för mänsklighetens skull.

Vi försöker inte kontrollera Myanmar. Vi försöker bara hjälpa dess befolkning, men sanningen är att utan ett regimskifte kommer inte mycket att förbättras på lång sikt för Myanmars befolkning. Ja, vi måste maximera det humanitära biståndet och betrakta luftlandsättning av livsmedel och resurser som en nödvändig taktik. Men i slutändan är återinförandet av demokrati det enda sättet för detta en gång så blomstrande land att återfå sin ställning och sätta människors behov före bevarandet av juntan.

Urszula Gacek (PPE-DE). - (EN) Fru talman! För det första vill jag uttrycka min innerliga sympati för alla i Myanmar som har mist någon eller drabbats av effekterna av cyklonen Nargis. Myanmars befolkning finns i många européers tankar och böner. Men våra sorgebetygelser räcker tyvärr inte. Vi måste diskutera praktiska åtgärder och se hur vi kan genomföra dem så att vi lindrar lidandet hos de överlevande.

Många länder och internationella organisationer är både villiga och kapabla att ge omedelbart humanitärt bistånd. Det har de varit i ett antal veckor nu. Tyvärr anser de styrande militära myndigheterna att bevarandet av sin egen makt är viktigast. Lidandet hos deras eget folk verkar ha föga betydelse. De är rädda för alla typer av utländsk inblandning i Myanmar, även om det handlar om biståndsarbetare. Kommissionsledamotens förstahandsrapport av diskussionerna med de militära myndigheterna var oroväckande att lyssna till, och det finns inte mycket hopp om att myndigheterna i Myanmar ska ändra sin hållning. Så medan vi talar och vrider våra händer i förtvivlan över det omöjliga i att få myndigheterna i Myanmar att ta emot hjälp och över Asean-ländernas kraftlöshet lider hundratusentals människor.

FN:s säkerhetsråd kan och bör återropa sin princip om ansvar att skydda och ge bistånd utan myndigheterna i Myanmars samtycke. Jag uppmanar starkt Storbritanniens regering – som för närvarande är tjänstgörande ordförande i säkerhetsrådet – att sanktionera omedelbara luftlandsättningar av bistånd. Myndigheterna i Myanmar har gjort sig skyldiga till brott mot mänskligheten, men vi kan inte sitta passivt och låta dem fortsätta med detta brott. Jag håller med om att luftlandsättningar inte är det bästa sättet att få bistånd till ett land – vi skulle hellre ha utbildade biståndsarbetare som delade ut biståndet – men det är bättre än inget, så låt oss få in lite hjälp och låt oss göra det nu.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill ansluta mig till dem som uttryckt sina innerliga sympatier för de familjer som har mist någon bland de tiotusentals offren för den dödliga cyklonen Nargis i Myanmar. Jag vill också uttrycka min fulla solidaritet med de hundratusentals människor som har förlorat sitt uppehälle och tak över huvudet till följd av denna naturkatastrof. Jag ser positivt på hur snabbt Europeiska kommissionens humanitära bistånd erbjöds, och jag uppskattar också kommissionsledamot Louis Michels snabba åtgärder. Tyvärr kan jag inte samtycka till agerandet hos regeringen och myndigheterna i Myanmar. Det var inhumant och grymt att de hindrade sitt eget folk, offer för denna fruktansvärda katastrof, från att ta emot humanitärt bistånd från utlandet. Följaktligen vill jag uppmana regeringen och de högre tjänstemännen i Myanmar att öppna gränserna helt för utländskt bistånd och släppa in varor och arbetare från utländska humanitära organisationer i landet. Jag uppmanar även Kina, Indien och Singapore och andra länder i regionen, bland annat Asean-länderna, att använda sitt inflytande för att övertala Myanmar att ta emot utländskt bistånd. Inget land i världen kan klara av en naturkatastrof av denna storlek på egen hand.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Fru talman! Situationen i Myanmar efter den katastrofala cyklonen nyligen är tragisk och blir värre för varje dag. De civila som överlevde när cyklonen drog fram riskerar nu att bli sjuka och dö till följd av svält, brist på boende och lämplig sjukvård. Ändå förblir de militära diktatorerna som styr Myanmar i stort sett apatiska inför det trängande behovet att låta ordentlig hjälp nå offren.

Dessa hjärtlösa militärgeneraler bryr sig mycket mer om att hålla fast vid makten och mycket mindre om ödet för de överlevande från katastrofen. Sättet som regimen i Myanmar har agerat på och fortsätter att agera på är oacceptabelt och brottsligt. Det internationella samfundet, och EU i synnerhet genom kommissionsledamot Louis Michel, har gjort sitt bästa för att övertyga juntan i Myanmar att ta reson, men tyvärr utan önskad effekt.

Jag tror att det nu inte finns något annat sätt än att gå vidare med någon form av påtvingad biståndslieferans till den drabbade regionen. En sådan operation kan inledas med omedelbart godkännande från FN och med nödvändig logistik från lämpliga militära försörjningssystem i nära samarbete med andra länder, som Förenta staterna.

Detta är verkligen en exceptionell åtgärd att ta till som en sista utväg, men jag anser att den är absolut nödvändig för att rädda livet på tusentals oskyldiga. Vi kan inte bara förbli passiva och se på när folkets lidande och död fortsätter längre.

Frithjof Schmidt (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Omfattningen av krisen i Myanmar är fasansfull: 100 000 döda, 200 000 saknade och två miljoner hemlösa i ett land med 54 miljoner invånare. Irrawaddy-deltat är Myanmars största risproducerande region och har en nyckelroll i livsmedelsproduktionen. Flodvägen svepte in över land i drygt 35 kilometer, översvämmande fält och lämnade många av dem kraftigt saltskadade. Med andra ord kommer den nuvarande humanitära katastrofen på medellång sikt att försvåras av en kris inom livsmedelsproduktionen i Irrawaddy-deltat.

Myanmars befolkning har ett trängande behov av både omedelbar och långsiktig hjälp från det internationella samfundet. Denna hjälp måste tyvärr påtvingas mot generalernas vilja, vad som än händer. En regering som blockerar nödhjälp är en skandal utan dess like i historien av internationella förbindelser. Cyklonens offer hålls som gisslan av en paranoid och mordisk grupp soldater som har styrt Myanmar i årtionden.

I september krossades brutalt den populära demokrativänliga rörelse som leddes av buddistiska munkar. Tusentals mördades eller kidnappades, och nu dör tiotusentals för att regeringen inte släpper in bistånd. Dess vägran att tillåta bistånd till folket dödar dem. Denna mordiska regim platsar längst upp på FN:s svarta lista, och juntans medlemmar hör hemma i Internationella brottsmålsdomstolens förhållningsbås.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Mänskligheten har ännu inte lärt sig hur man förhindrar tragiska konsekvenser av naturkatastrofer. Dessa konsekvenser är ännu mer dramatiska i länder som styrs av diktatorer. Den svåra situation som Myanmars befolkning befinner sig i är ett aktuellt exempel på detta. Människor i Myanmar har lidit både till följd av cyklonen och till följd av agerandet hos den makthavande militärregimen. Det blev tydligt hur hjärtlösa de styrande generalerna var när de vägrade ta emot internationellt bistånd för att rädda befolkningen, trots att generalerna själva inte kunde göra det. Detta beslut är ett överlagt brott mot hela nationen. Trots ett utbrett fördömande från omvärlden fortsätter generalerna med sitt brottsliga agerande. Det humanitära biståndet verkar hamna i händerna på militären och deras familjer, eller bli en bytesvara. Samtidigt behövs det mer än någonsin på grund av utbredningen av svält och sjukdomar.

Särskild uppmärksamhet bör fästas vid situationen hos Myanmars föräldralösa barn. Mer och mer tyder på att människosmugglare vänder sig till dessa föräldralösa barn i sitt sökande efter sexslavar till bordeller världen över.

Respekt för mänskliga rättigheter innebär inte bara att nationella myndigheter bör avstå från tortyr, mord och gripanden. Underlåtenhet att hjälpa katastroffer eller avsiktligt hindra hjälp är detsamma som att begå folkmord.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans arbete hittills i denna fråga. Det står nu klart att mer än 125 000 människor har dött till följd av den cyklon som drabbade de södra regionerna av Myanmar den 2 och 3 maj. Förenta nationerna beräknar att mer än 2,4 miljoner människor är direkt drabbade av denna tragedi. Många är allvarligt skadade och det är troligt att ett sjukdomsutbrott kommer att ske på grund av brist på mat och rent vatten. Det kan redan ha fått fäste i området.

Militärjuntans strävan att förhindra att humanitära biståndsarbetare får tillgång till de drabbade områdena är unik. Dessa biståndsarbetare och de myndigheter som de arbetar för har den expertis som behövs för att inleda en omfattande hjälpoperation som ger bistånd till ett stort antal personer på kort tid. Måste ytterligare lika många dö innan militärregimen släpper in biståndsorganen?

Ett gemensamt arbete av EU, Kina, Indien, alla länder i Sydostasien och FN har makten att tvinga myndigheterna i Myanmar att häva restriktionerna. Det är genom samarbete som vi kan ändra inställningen hos denna korrupta regering. Vi måste särskilt få med oss Kina och Indien för att tvinga fram förändringen.

Det har nu gått 18 dagar sedan cyklonen drabbade området. Det internationella samfundet måste fortsätta att arbeta så att varje person som påverkas av katastrofen får mat, rent vatten, nödvändig sjukvård och tak över huvudet. Låt oss fortsätta att lägga press på Myanmars ledare och tvinga dem att tillåta de internationella

biståndsorganen att utföra sitt arbete. Låt varje land inom EU, och EU självt, fortsätta att utöva diplomatiska påtryckningar. Det är här omedelbara åtgärder behövs. Vi får inte tillåta att ytterligare 18 dagar passerar innan åtgärder vidtas. Tiden för att häva restriktionerna är inne.

Thijs Berman (PSE). – (NL) Två veckor efter katastrofen har en del av Myanmars befolkning äntligen fått ris, bönor och läkemedel, men detta bistånd når fortfarande inte en fjärdedel av alla offer och det kommer fram kriminellt sent, vilket är juntans fel. FN:s världslivsmedelsprogramms företrädare säger att det kunde ge ris och bönor till 212 000 av de 750 000 personer som har drabbats hårdast. Därför behövs en särskild biståndsfond för FN, vilket socialdemokraterna också ber om. Jag är tacksam mot kommissionen för allt dess värdefulla arbete i Myanmar och även från Bryssel.

Miljontals människor lämnas dock i hunger, törst och sjukdom. Det är en form av tortyr, det är mord och ett totalt misslyckande för skyldigheten att skydda. Dessa åtgärder gränsar till folkmord. Därför är armén ansvarig för brott mot mänskligheten. För vår grupp, och i morgon för detta parlament, är det en fråga som vilar på Internationella brottmålsdomstolen. Säkerhetsrådet måste inleda en undersökningsperiod av regimens brott. Vad anser kommissionen om det?

Som föredragande om Myanmar frågar jag mig när man når gränsen för respekten för ett lands suveränitet. Gränsen var trots allt något närmare i Irak. När blir respekten för grundläggande mänskliga rättigheter okränkbar för samma internationella samfund? Nu har de mänskliga rättigheternas trovärdighet skamfilats över hela världen av vägran, framför allt av grannländerna, att ta itu med Myanmars regering, och oviljan att komma till människors hjälp utan generalernas samtycke. Suveränitet ger inte rätten att kväva sitt eget folk.

Av detta följer begäran till Europeiska unionens råd, och särskilt till Storbritannien som nuvarande ordförandeland i säkerhetsrådet, om att situationen i Myanmar på nytt ska diskuteras i säkerhetsrådet. Kina och Ryssland måste förstå att situationen där nu är ännu mer brottslig, ännu mer allvarlig, än den var kort efter cyklonen.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Fru talman! 1 30 000 döda och mer än två miljoner hemlösa – det är den bittra verkligheten i Myanmar. Dessutom hotar utbredd svält. Översvämningarna gör att diarrépatogener, exempelvis salmonella, sprids som en löpeld. Det finns hög risk för sjukdomar såsom tyfus, kolera, malaria och denguefeber. Barn, som också har svagare immunsystem och vars kroppar torkar ut snabbare, är särskilt hotade. De som har överlevt katastrofen behöver rent dricksvatten, vilket inte kan erbjudas på ett hållbart sätt utan goda reningsverk. De behöver nödbostäder, inte minst för att förhindra spridningen av sjukdomar i andningsvägarna.

Militärjuntan är fortfarande ovillig att släppa in biståndsarbetare från västvärlden, som kommissionsledamot Michel just bekräftade i sitt kraftfulla anförande. Den äventyrar därmed tiotusentals människors existens. Vilken strategi är den mest ansvarsfulla? Att utöva påtryckningar på brottmålsdomstolen i Haag? Absolut! Finns det dock inte även ett behov av att ändra folkrätten till att begränsa den nationella suveräniteten i händelse av en humanitär kris? Det skulle vara svårt att uppnå, och Kina skulle säkert lägga in sitt veto i FN:s säkerhetsråd.

Kina är en av Myanmars diktatorers få allierade. Kina måste dock göra allt man kan – och det måste även medlemsländerna i Asean, som Hartmut Nassauer sa – för att se till att de internationella expertteamet och biståndsmaterialen, som nu har funnits på plats en tid, tillåts komma in i landet. En av orsakerna till att Myanmar blockerar de många biståndsoperationer som har genomförts av det internationella samfundet är uppenbarligen en önskan att påverka givarkonferensen för att skaffa fram mångmiljonbelopp och kunna använda dem på ett sätt den finner lämpligt.

Precis som regimens hånfulla och brutala behandling av fredliga demonstranter under buddistmunkarnas revolt i september 2007 och dess senare införande av ett nyhetsembargo som varade i flera månader är detta en totalitär åtgärd som är direkt riktad mot folkets intressen. Detta påstådda utövande av nationell suveränitet är föga statsmannamässigt och fullständigt omänskligt.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Mer än 63 000 personer döda och saknade och två och en halv miljon hemlösa är nu slutresultatet av cyklonen och grymheten av juntan, som misshandlar och förtrycker Myanmar och som har förhindrat att internationellt bistånd har nått fram till de behövande. Vilken kontrast till Kinas öppenhet och skyndsamhet när man hjälpte de överlevande i Sichuan!

FN:s säkerhetsråd kan inte längre avstå från att hålla militärjuntan ansvarig för skyddet av sin befolkning, genom att tillåta internationella humanitära icke-statliga organisationer och organ att komma in i landet för att hjälpa den övergivna befolkningen i Irrawaddy-deltat. Det kan inte heller avstå från att föra militärjuntan i Myanmar till Internationella brottmålsdomstolen för brott mot mänskligheten.

Detta parlament hoppas att de europeiska regeringarna omedelbart kommer att sätta press på FN:s säkerhetsråd. Det är dags att alla medlemmar i rådet, inklusive Kina, som har gett sitt stöd åt diktaturen i Myanmar, tar sitt ansvar gentemot Myanmar:s offrade befolkning.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) I dag talar vi om den tragiska situationen i Myanmar i kölvattnet av den cyklon som svepte över landet i början av månaden. De katastrofala följderna av tragedin är att hundratusentals människor är döda, sjuka och saknade, och enormt många har förlorat sina hem och behöver mat och vatten. Varje dag ser vi på tv oföreglömliga scener från ett land som har ruinerats av denna cyklon, och det är omöjligt att förbli likgiltig.

Det stämmer att människan fortfarande är maktlös inför naturkatastrofer, särskilt när de sker utan förvarning. Situationen i Myanmar nyligen är dock annorlunda, eftersom vi vet att den indiska regeringen varnade Myanmar:s ledare för den annalkande cyklonen två dagar innan den nådde landet, så de hade blivit informerade.

Cyklonen drabbade dock landets folk med all sin kraft, eftersom generalerna med ansvar för landet inte orkade varna sitt folk om den katastrof som stod för dörren. En sådan regering förtjänar att fördömas, eftersom dess handlingar visar total ineffektivitet i förhållande till medborgarna, vilket är ett uppenbart brott mot de mänskliga rättigheterna. De ansvariga generalerna är skyldiga till att ha gett sin välsignelse till att denna naturkatastrof utvecklades till en katastrof av så stora proportioner.

På listan över de brottsliga handlingar som har begåtts av Myanmar:s ledare, som aldrig kommer att glömmas, finns att internationella biståndsarbetare förbjöds att komma in i landet, att de som sökte hjälp vägrades denna hjälp och en total likgiltighet inför det internationella samfundets strävan att hjälpa de nödlidande. Generalernas skamliga försök att hålla en folkomröstning om författningen under sådana omständigheter gör bara listan längre.

Jag anser verkligen att Europeiska unionen måste följa varje tänkbar väg – jag upprepar: varje tänkbar väg – för att samarbeta med regeringarna i Indien, Kina och andra asiatiska länder och utnyttja alla institutioner i Förenta nationernas nätverk för att se till att Myanmar:s folk får så mycket hjälp som möjligt.

Józef Pinior (PSE). – (EN) Fru talman! I dagens debatt vill jag ta upp tre frågor. För det första är det problemet med en ny författning. Juntan i Myanmar tillkännagav att en pro-militär författning har vunnit ett överväldigande stöd i den folkomröstning som hölls trots utbredd kritik och behoven på grund av den nationella tragedin. Människorättsgrupper har avfärdat omröstningen som ett hån. En folkomröstning som hålls under sådana omständigheter måste ha tvivelaktig trovärdighet. Det kommer troligen att bli omöjligt att hålla den andra röstomgången i de flesta områden i Irrawaddy-deltat den 24 maj.

För det andra finns ett mer allmänt problem med sanktioner, särskilt EU-sanktioner. Fungerar de verkligen? De personer som har drabbats hårdast är befolkningen som helhet. Vissa observatörer – härdade journalister, diplomater, före detta EU-ambassadörer i Sydostasien – säger att det inte hjälper att isolera Myanmar på det här sättet.

För det tredje, och sist men inte minst, är det dags för FN:s säkerhetsråd att agera. Förenta nationernas säkerhetsråd bör insistera på att biståndsleveranser och humanitära biståndsarbetare får fritt tillträde till Myanmar. De EU-länder som ger bistånd bör insistera på att kontrollera att biståndet når de offer för cyklonen vars behov är störst.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Under de få sekunder som står till mitt förfogande vill jag rikta parlamentets uppmärksamhet mot det nödrop som har nått mig från frivilliga som arbetar för den internationella organisationen Rädda barnen, vilka informerar oss om den överhängande risken för en tragedi mitt i tragedin.

Räddningsmanskap har rapporterat att över 30 000 barn i sumpmarken i Irrawaddy-deltat dör av nöd, barn som har överlevt cyklonen Nargis och, i många fall, sina egna föräldrar, som nu är offer för hunger och törst, sjuka i dysenteri och utmattade av regn och kyla.

Herr kommissionsledamot! I detta sammanhang är den politik om att vägra ta emot bistånd som har antagits av regimen under ledning av Than Shwe och hans militära medhjälpare galenskap. Det finns ingen tid att

förlora! Med den näringsbrist som redan råder, bristen på dricksvatten, spektret av sjukdomar och avsaknaden av hjälp kommer dessa barn inte att överleva särskilt länge – antingen ingriper vi genast, eller så kommer vi att ha det på vårt samvete att vi inte har gjort tillräckligt!

Neena Gill (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill tacka och berömma de åtgärder som har vidtagits av kommissionsledamot Michel. Vi har hört i dag att cyklonen Nargis har fört med sig förödelse till två och en halv miljon människor i Myanmar och, som kommissionsledamoten sa, situationen har förvärrats av regimen orubblighet i dess vägran att ta emot utländskt bistånd, så att bara en fjärdedel av dem som behöver brådsakande hjälp faktiskt har fått det. Detta är ofattbart och en hjärtskärande vägran av folkets mest grundläggande mänskliga rättighet. Det gränsar dock även till brottslig försumlighet

Vi har nyligen hört talas om en del begränsad flexibilitet av juntan, men jag uppmanar kommissionen och rådet att vara försiktiga när det gäller detta uppmjukande, eftersom det här är den regim som hänsynslöst har förtryckt sin egen demokratiörelse. Jag vill betona att det är mycket viktigt att behålla påtryckningarna på juntan så att alla FN-organ med den erfarenhet och de logistiska kunskaper som behövs för att hantera situationen släpps in. Jag är särskilt oroad över att det, som kommissionsledamoten betonade, är barnen som lider mest. Därför måste Unicef släppas in, för att mildra hotet om sjukdomar och näringsbrist.

Avslutningsvis uppmanar jag dem som har inflytande på Myanmar, det vill säga grannländerna och EU:s partner – Indien, Kina och Asean-länderna – att uppmantra juntan att ta emot hjälp från andra. Jag uppmanar även kommissionen och andra att vidta åtgärder för att klargöra för juntan att demokrati och engagemang i omvärlden är de enda fungerande vägarna ut ur krisen. Jag hoppas att kommissionsledamot Michel kommer att besvara frågorna "Vart ska vi gå härifrån?" och "Hur går vi vidare?".

Mario Mauro (PPE-DE). - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Själva misslyckandet för det uppdrag som beskrivs av kommissionsledamot Michel, som jag emellertid tackar för hans stora uppriktighet, ger oss en förstående av hur det vid denna tidpunkt är lämpligt att inrikta sig på doktrinen om humanitärt ingripande för att främja inte bara förbindelserna med myndigheterna i Myanmar, utan även med de kinesiska myndigheterna, som för närvarande visar en annorlunda typ av känslighet med tanke på de allvarliga störningar och katastrofer som även har ägt rum i deras eget land.

Att inrikta sig på förbindelserna med Kina kan öppna för humanitära insatser, som kan vara allt från inrättandet av en flygförbudszon för att släppa ner direkta förnödenheter till öppnandet av en genuin humanitär korridor.

Jag har även en fråga till rådet: Europeiska unionen utnämnde en representant till Myanmar. Jag tackar kommissionsledamot Michel för hans hängivelse och för att han besökte det som han har kallat ett område av frustration, men samtidigt undrar jag vad representantens syfte är. Vad ska han uppnå?

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Det finns en mänsklig prioritet – att få fram internationellt humanitärt bistånd till de miljontals människor som har pressats till gränsen för utrotning. Det är en militärjunta som bär ansvaret för att först inte varna befolkningen i tid om den kommande cyklonen och sedan för att ha vägrat att släppa in humanitärt bistånd i landet.

Jag anser att det nu är dags att föra detta gäng, som har begått brott mot mänskligheten, till Internationella brottsmålsdomstolen i Haag, men detta kräver en koncentrerad internationell insats. Under tiden bör alla upptänkliga påtryckningar utövas på Myanmars ledare och deras allierade, däribland Kina, så att de engagerar sig först i den humanitära hjälpfasen innan de inleder den självutnämnda återuppbyggnadsfasen.

Glyn Ford (PSE). - (EN) Fru talman! Tragedin i Myanmar har bara utvidgats av militärjuntas vägran att tillåta leveranser av bistånd och hjälp. De har vägrat mer än symbolisk hjälp från en amerikansk insatsstyrka, med hemmabas i Okinawa, som tillfälligtvis var placerad utanför Thailand. Samtidigt som hundratusentals människor har dött i den inledande katastrofen, kan det multipliceras flera gånger av vägran att ta emot bistånd och därigenom kontrollera utbrottet av sjukdomar. Oxfam har beräknat att upp till två tredjedelar av en miljon människor kan vara hotade under de rådande omständigheterna.

Vi måste uppmana alla – Kina, Europeiska unionen, andra grannar – att utöva så mycket påtryckningar som möjligt på regimen för att mildra dess inställning och öppna dess dörrar för bistånd och biståndsarbetare som för närvarande finns på plats i Bangkok och Thailand.

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. - (SL) Jag vill tacka alla deltagare i denna debatt, vilken får mig att tro att det i detta parlament finns en stor enighet när det gäller vissa grundläggande element, som även är de grundläggande beståndsdelarna i rådets strategi för situationen i Myanmar.

Vi är mycket oroad, för det första över den humanitära situationen i Myanmar, och för det andra över myndigheterna i Myanmars ansvar för att motverka effekterna av den katastrofala cyklonen, och i detta sammanhang över deras ansvar för att säkra tillträdet så att det humanitära biståndet kan nå dem som behöver det.

Jag vill betona att Europeiska rådet är fast beslutat att fortsätta sitt arbete för att säkerställa att det humanitära biståndet når dem som behöver det. I detta syfte kommer det att ta till alla medel, alla tänkbara mekanismer som står till dess förfogande. I första hand gäller det våra egna mekanismer och jag vill åter, på rådets vägnar, erkänna och ge vårt stöd åt kommissionsledamot Michels arbete.

Å andra sidan kommer Europeiska unionen att fortsätta sitt arbete inom Förenta nationerna och de regionala organisationerna, exempelvis Asean. Jag vill betona att före mötet med utrikesministrarna i Aseans medlemsländer, som hölls i förrgår, överlämnade Europeiska unionen en demarsch till Asean-länderna, där unionen angav sina förväntningar och förslag när det gäller situationen i Myanmar. Den 19 maj, efter Asean-mötet i Singapore, togs sedan ett uttalande emot, vilket innehöll vissa uppmuntrande delar. Jag ska ange några av dem.

För det första har utrikesministrarna i Asean enats om att inrätta en humanitär samordningsmekanism under Aseans beskydd. För det andra har myndigheterna i Myanmar enats om att erbjuda hjälp i form av medicinska team från andra Asean-länder. För det tredje har Myanmars myndigheter uttryckt sin villighet att acceptera experthjälp från de internationella och regionala myndigheterna för att motverka effekterna av denna katastrof.

Jag vill också nämna det gemensamma beslutet av Asean-länderna och Förenta nationerna att utfärda en inbjudan till givarkonferens, vilken ska hållas söndagen den 25 maj i Rangoon.

Jag vill avsluta genom att uttrycka min tacksamhet för de åsikter som jag har hört under denna debatt. Jag försäkrar att de kommer att vara mycket användbara i våra förberedelser inför debatten, som förväntas äga rum under mötet i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) på måndag.

Tack.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag förstår och delar naturligtvis till fullo den allmänna känsla som har uttryckts i parlamentet – en självklar känsla av kritik och frustration.

Nästan alla talare nämnde säkerhetsrådet, begreppet ansvar att skydda, rätten att ingripa i viss utsträckning, gränserna för den nationella suveräniteten och sanktioner i allmänhet. Det är faktiskt det här vi har att göra med. Jag vill dock tala om de medel som står till det internationella samfundets förfogande för att vidta alla åtgärder som ni nämner och säkerställa respekten för alla dessa principer. Denna fråga är något svårare eftersom den i princip väcker den allvarliga frågan om respekt för den internationella humanitära rätten, ett ämne som Europeiska kommissionen och parlamentet redan har beslutat att diskutera avseende särskilda fall i september. Det finns därför en bred enighet när det gäller analysen – vi är alla överens om att det är oacceptabelt, och vi är alla överens om att tillträdet måste bli större och så vidare.

Det jag vill föreslå – och detta är naturligtvis en personlig åsikt – är att vi på kort sikt ska sträva efter att utnyttja eller åtminstone dra största möjliga fördel av det som framkommer vid den givarkonferens som arrangeras på initiativ av generalsekreterare Ban Ki-moon, där givarna är Europeiska unionen och Asean, och att inom ramen för detta initiativ eller förslag utse en gemensam samordnare för EU och Asean. Detta gäller på mycket kort sikt.

Det kommer naturligtvis att bli en mycket svår uppgift. Om det internationella samfundet vill säkerställa en viss grad av sammanhållning, om inga resultat kommer av de två initiativen, blir det svårt att agera som om det inte fanns något annat att göra, och då bör det internationella samfundet, oavsett om det handlar om FN eller andra institutioner, inrikta sig på lite andra metoder.

Jag säger detta eftersom – och nu ska jag avsluta – det som naturligtvis till viss del är mest frustrerande av allt, som misskrediterar eller i alla händelser försvagar den moraliska skyldigheten att ingripa och själva konceptet eller tillämpningen av konceptet ansvar att skydda är att utöver de principförklaringar som vi alla leds att göra, eftersom det är så här vi känner, det här är vår kultur, det här är vår syn på demokrati och mänskliga rättigheter och så vidare, så har vi medel till vårt förfogande, eller medel som vi har politisk förmåga att genomföra.

Det här är sanningen. Det är detta politiska mod som måste eftersträvas. Det är nämligen alltför enkelt att säga "vi måste göra något, vi måste skicka denna, vi måste tvinga dem, vi måste göra ditt eller datt". OK, men var finns medlen? Är våra länder kapabla och politiskt villiga att acceptera de slutliga konsekvenserna – att använda tvång om det blir nödvändigt – och har vi förmågan att agera så här? Det är den verkliga frågan.

Jag håller med om allt som har sagts här, men man måste dra slutsatser av vår generösa inställning. Jag vill förklara varför vi känner att den här debatten har två delar. Det finns en allmän debatt om hur väl vi alla är överens, och det finns den omedelbara sakfrågan. Jag anser att den sistnämnda består av att ge fullt stöd och placera en generalsekreterare på den bästa platsen för att dialogen ska bli vettig, och tillåta honom att dra största möjliga nytta av sina två initiativ. Det är mer eller mindre detta som jag skulle föreslå.

Jag tvivlar på att uttalanden, hot eller hårda ord, här och nu – även om de är nödvändiga – kan förändra situationen. Tyvärr tror jag inte det. Jag känner därför att vi bör gå med på generalsekreterare Ban Ki-moons två initiativ, och stödja dem till fullo.

ORDFÖRANDESKAP: LUISA MORGANTINI

Vice talman

Talmannen. – Jag har tagit emot sex förslag till resolutioner⁽¹⁾ som har lagts fram i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag är chockerad av den förskräckliga tragedi som har drabbat Myanmar's befolkning. Det är föraktligt att generaler som har ett fast grepp om landet inte vacklar av det enorma antalet offer för den destruktiva cyklonen Nargis, vars antal fortfarande kan öka på grund av bristen på dricksvatten, mat och medicinsk hjälp. Jag förstår inte den typ av människor som struntar i sitt lands olycka och håller Myanmar helt isolerat, trots att det är uppenbart att landet inte kan hantera detta på egen hand. Maktens arrogans har förmodligen inga gränser. I en så extraordinär krissituation är frågan om stater's suveränitet ett helt omänskligt koncept.

Den humanitära organisationen Oxfam har varnat för att antalet offer, om inte hjälpen snabbt når fram till de drabbade, kan bli så högt som 1,5 miljoner. Enligt FN har katastrofen drabbat upp till 2 miljoner hjälpbehövande människor. Detta är alarmerande röster och vi måste snabbt inta en tydlig ståndpunkt. Vi kan inte fortsätta att vänta och hjälplöst titta på när hungern skördar fler offer.

Jag kommer att rösta för Europaparlamentets resolution om den tragiska situationen i Myanmar. Jag är övertygad om att EU inte får vara likgiltigt. Unionen måste använda alla tillgängliga medel för att hjälpa befolkningen. Med tanke på katastrofens enorma omfattning måste EU också använda verkställighetsåtgärder eftersom "de nationella myndigheterna uppenbarligen misslyckas med att skydda sin befolkning från folkmord, krigsförbrytelser, etnisk rensning och brott mot mänskligheten".

11. Naturkatastrof i Kina (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är uttalandena av rådet och kommissionen om naturkatastrofen i Kina.

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Vi följer med stor oro utvecklingen i Kina efter den katastrofala jordbävningen, som förstörde en stor del av landet, och särskilt provinsen Sichuan.

Enligt vissa bedömningar påverkade jordbävningen cirka 10 miljoner människor. Dödssiffran stiger för varje timme, medan hoppet om att rädda överlevande under spillrorna försvinner. Den aktuella uppskattningen av antalet omkomna har stigit till nästan 50 000 personer. Detta är verkligen en katastrof. Kanske vore det möjligt att rädda fler liv om räddningsarbetarna kunde nå det drabbade området, men de förhindras av objektiva svårigheter, samt av en brist på tillfredsställande utrustning.

(1) Se protokollet.

En annan svårighet är den skada som jordbävningen har orsakat på ett antal dammar. På grund av detta står de överlevande i Sichuan-provinsen under ett kraftigt hot om översvämning. Den kinesiska regeringen har bett om den basutrustning som de behöver under räddningsoperationerna.

Det kinesiska hälsoministeriet förväntar sig även ett större behov av läkemedel och aktuell medicinsk utrustning, eftersom de överlevande måste få den nödvändiga behandlingen för sina skador.

Omfattningen av den biståndsverksamhet som för närvarande pågår är exceptionellt stor. Tolv ton varor har redan släppts från luften för att avhjälpa svårigheterna i det drabbade området. Många helikoptrar flyger in i räddningsarbetare och hjälp. Representanter för de lokala myndigheterna uppgav att det de just nu behöver mest är filter, tält, mat och mobiltelefoner.

Som ni vet, och som redan har nämnts här tidigare i dag, samlade rådet förra tisdagen ett extraordinärt rådsmöte. Vi har riktat våra djupaste kondoleanser till det kinesiska folket för det förfärliga antalet omkomna och förstörelsen i detta område. I vårt meddelande uttryckte vi även vår djupaste medkänsla med dem som har förlorat sina närmaste anhöriga i denna katastrof, dem som har skadats och dem som har drabbats av allvarliga egendomsskador.

Det internationella samfundet har svarat snabbt och erbjudit Kina hjälp. Kina har officiellt välkomnat detta i brev som har skickats av ministeriet för utrikeshandel. Många utländska team, bland annat från Japan, Taiwan, Sydkorea och Australien, är redan där, eller på väg att resa till Kina.

Europeiska unionen vill ge den drabbade befolkningen hjälp. Europeiska kommissionen har, liksom de flesta medlemsstater, gett sitt massiva stöd till den drabbade befolkningens behov, och är beredda att erbjuda hjälp även i framtiden.

Tack.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman! Jag vill också tacka er för att ha fört upp en debatt på föredragningslistan om den humanitära situationen i den kinesiska provinsen Sichuan efter jordbävningen den 12 maj. Kommissionens ordförande José Manuel Barroso, Benita Ferrero-Waldner och jag har uttryckt våra kondoleanser och framfört önskan hos EU-medborgarna att hjälpa Kinas befolkning.

De kinesiska myndigheternas och särskilt arméns mobilisering var snabb och storskalig. Det måste sägas att krishanteringen var effektiv, och myndigheterna förtjänar våra gratulationer. På grund av skadornas omfattning och de stora behoven vädjade den kinesiska regeringen om internationell hjälp den 13 maj och EU svarade snabbt på denna vädjan. Kommissionen skickade en expert på humanitärt bistånd från Echo på ett veckolångt uppdrag till det drabbade området. Efter en rapport från experten den 16 maj antog kommissionen ett beslut om nödhjälp för att betala ut 2 miljoner euro. Med hjälp av dessa pengar kan Röda korset dela ut tält, filter, dricksvatten och förnödenheter.

Samordnings- och analysteamet från kommissionens mekanism för skydd av civila finns också i Chengdu. Det står i kontakt med de lokala myndigheterna för att snabbare få in EU-biståndet till de nödställda personerna. Medlemsstaterna svarade också snabbt på nödanropet från Rödakorsfederationen genom att skicka nödutrustning och tillhandahålla söknings- och räddningsteam. EU:s totala bidrag är redan mer än tio miljoner euro. Europeiska kommissionen, övervaknings- och informationscentrumet och krisplattformen samarbetar och håller medlemsstaterna och Kina informerade om EU:s bistånd. Det bör noteras att de kinesiska myndigheterna utövar sträng kontroll över de lokala inresetillstånden för de internationella teamen.

På grundval av våra värderingar är de främsta behoven vatten och sanitet, tillfälligt tak över huvudet, basförnödenheter, läkemedel och medicinsk utrustning. Många kraftiga efterskalv hämmar dock tyvärr räddningsoperationerna. Den största oron är att viktig infrastruktur som dammar, diken eller kraftstationer ska haverera eller kollapsa, och därigenom skapa en ny humanitär katastrof.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Min grupp ställer sig bakom de uttryck för sorg och medkänsla till det kinesiska folket som har gjorts av rådet och kommissionen efter den förfärliga jordbävningen den 12 maj. Vi erbjuder våra uppriktiga kondoleanser till alla dem som har efterlämnats eller skadats till följd av jordbävningen.

Vi välkomnar även att de kinesiska myndigheterna har inlett snabba räddningsåtgärder, och vi välkomnar den kinesiska regeringens villighet att acceptera utländsk hjälp. Låt mig även ge uttryck för vår förhoppning att den kommer att fortsätta att göra det i framtiden, så att bistånd kan ges på ett effektivt sätt där det behövs.

Vi är dessutom glada över att den kinesiska regeringen i detta fall även har tillåtit utländska medier att i detalj rapportera om jordbävningen, och vi hoppas att den även kommer att tillåta utländsk rapportering om återuppbyggnadsarbetet i de drabbade områdena.

Vi beklagar särskilt att så många skolelever dog när statliga skolbyggnader rasade, och vi stöder de kinesiska myndigheternas uttalade avsikt att utreda orsakerna till att skolor kanske inte har byggts för att stå emot jordbävningar och ställa de ansvariga till svars.

Framför allt är vi villiga att ge invånare i Kina den hjälp de behöver. De behöver inte få stora summor pengar, för de har världens största valutareserver. Det de behöver är praktisk hjälp, och vi européer och våra medlemsstater kan erbjuda denna hjälp, och vi tackar kommissionsledamoten för de biståndsåtgärder han redan har inlett.

Vi ska stödja varje åtgärd som syftar till att hjälpa människor i katastrofområdena och hjälpa dem att återuppbygga sina byar. En del av dem måste kanske flytta till andra områden. Vi ska ge dem den hjälp som behövs för detta. Det är verkligen en stor mänsklig tragedi, och vi sympatiserar med befolkningen i de drabbade områdena och med hela Kina.

Libor Rouček, för PSE-gruppen. – (CS) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Lenarčič, mina damer och herrar! För det första vill jag på socialistgruppens vägnar ansluta mig till alla dem som har uttryckt sin djupaste medkänsla med de efterlämnade familjerna till de tiotusentals offren för den förfärliga jordbävning som har drabbat Sichuanprovinsen. Jag vill även uttrycka min fulla solidaritet med de hundratusentals människor som har förlorat sitt tak över huvudet eller tvingats att lämna sina hem på grund av denna katastrof.

För en kort tid sedan debatterade vi situationen i Myanmar och kritiserade juntans helt oacceptabla beteende. Kina måste, helt tvärtemot Myanmar, lovordas. Kina bad omedelbart det internationella samfundet om hjälp och öppnade sina gränser för utländskt bistånd. Jag uppskattar även, precis som min kollega, de kinesiska myndigheternas öppenhet, både på nationell nivå och i Sichuanprovinsen. Jag välkomnar deras sätt att organisera räddningsarbetet och informera allmänheten, både hemma och utomlands, om händelserna kring katastrofen. Denna uppriktiga information innehöll exempelvis även ett erkännande om att utöver tiotusentals offer begravdes även 32 källor till radioaktiva utsläpp i spillrorna.

Både kommissionsledamoten och Janez Lenarčič upplyste oss om omfattningen av det humanitära bistånd som Europeiska unionen har erbjudit och gett till Kina. Jag tackar dem båda för att både kommissionen och rådet har agerat så snabbt, och jag uppmanar dem även att se till att Europeiska unionen är beredd att svara snabbt på eventuella begäranden om ytterligare hjälp av våra kinesiska partner, inte bara när det gäller humanitärt bistånd utan även med återuppbyggnaden av de drabbade områdena, om de ber om sådan hjälp.

Dirk Sterckx, för ALDE-gruppen. – (NL) Jag vill först och främst som företrädare för Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa uttrycka min medkänsla med alla offren. Jag stöder även den sorgeperiod som den kinesiska regeringen har utlyst. I måndags, innan jag kom till Strasbourg, gick jag för att skriva in mig i kondoleansboken vid EU:s representation i Bryssel, för delegationen för förbindelserna med Kina och, förmodar jag, även för parlamentet som helhet. Förra veckan träffade delegationen den kinesiske ambassadören och han berättade för mig hur mycket han uppskattade Europaparlamentets stöd.

Vi står inför en enorm och allvarlig katastrof. Tiotusentals människor är döda eller saknade, miljontals hemlösa, egendomsskadorna har en storlek som knappt kan beräknas för närvarande. Vi har inte sett i Kina det vi såg i Myanmar, vilket diskuterades i den föregående debatten. Här ser vi ett land där alla, från högsta till lägsta nivå, gör allt i sin makt för att hjälpa till och se till att allt som fortfarande kan räddas blir räddat. Jag ser även ett land som mycket öppet har kommunicerat, och fortsätter att kommunicera, smärtan och desperationen hos folket i Sichuan och de problem som räddningsteamet står inför, räddningsteam som till och med har förlorat några liv. Jag ser ett land som till och med är öppet för den kritik som katastrofens offer har riktat mot hjälparbetet, en bild som vi även är mycket bekanta med så snart något liknande händer här.

Fru talman! Jag anser att vi måste blicka mot framtiden. Jag anser att Kina har bett oss om mycket specifika former av hjälp. Jag ser att vi visar solidaritet och jag är tacksam mot kommissionen och rådet för vad de har gjort. Jag uppmanar dem att erbjuda ytterligare hjälp när Kina ber om det.

När räddningsarbetet är över måste återuppbyggnaden börja, och då måste vi åter kunna hjälpa så mycket som möjligt. På längre sikt vill jag be om att vi ser över hur vi kan ge teknisk hjälp, genom att bygga upp regler och tekniker som gör byggnaderna mer motståndskraftiga mot denna typ av händelse. Det kan även bli det internationella samfundets uppgift att se över vad vi kan göra för att inrätta en typ av tidigt

varningssystem, ett system som varnar människor innan dessa katastrofer sker. Vi måste åtminstone försöka utveckla detta. Jag anser att det finns ett stort antal regioner i världen som kan gynnas av detta. Jag anser i alla händelser att det är viktigt att vi i Europaparlamentet har visat vår solidaritet med Kinas befolkning i denna debatt.

Hélène Flautre, för *Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Fru talman! Efter denna förfärliga jordbävning som har försatt Kina och hela världen i sorg har myndigheterna spelat ett öppet spel för första gången och svarat på dramatiken med storskalig nödhjälp, vilket EU och hela det internationella samfundet gör sitt bästa för att stödja.

Vi har dock alla hört skarp kritik i Kina mot den dåliga kvaliteten på byggnader, särskilt de senaste strukturerna och offentliga lokalerna, till exempel skolor, vilket har lett till att tusentals skolbarn har försvunnit, och mycket få har räddats. Denna katastrof visar den dåliga kvaliteten på byggnadsarbetet i landet, en känslig fråga i Kina där miljontals människor har kallats in i de större städerna i upptakten till avgörande händelser som Olympiska spelen.

Andra oroande frågor, som redan har nämnts, framträder i samband med detta drama – styrkan hos vattenkraftsanläggningar som betongdammen i Zipingpu gör att vi fruktar det värsta för de 600 000 personer som bor nedströms. Jordbävningen orsakade även skada på 391 reservoarer. Hittills finns det inte mycket information tillgänglig om plutoniumanrikningsanläggningarna i nordöstra Sichuanprovinsen, trots närheten till epicentrum, och det är också mycket oroande.

Skulle det inte vara en god idé att genomföra en oberoende internationell analys av sådana viktiga frågor, eftersom Kinas företrädare fortfarande visar en viss tröghet och alla officiella uttalanden är lugnande?

Konrad Szymański, för *UEN-gruppen*. – (PL) EU bör erbjuda Kina så mycket stöd som möjligt, av både humanitära och politiska skäl. Jag är en av de många ledamöter i detta parlament som starkt motsätter sig Kinas barbariska politik gentemot Tibet och kristna. Jag anser att vi bör reagera mycket kraftfullt mot alla aggressioner mot Taiwan.

Å andra sidan måste vi utnyttja varje tillfälle att visa det kinesiska folket att de krav som vi ställer på deras ledare inte motiveras av någon fientlig inställning mot deras land och dess traditioner. Vi måste visa att ett vänskapligt partnerskap är möjligt, och en utmärkt möjlighet att göra detta har nu uppstått. Vi bör erbjuda omfattande hjälp till offren och helhjärtat förbinda oss att bidra till återuppbyggnadsarbetet efter katastrofen nyligen. Det skulle vara ett stort misstag att inte ta detta tillfälle i akt att bygga upp förtroendet mellan EU och Kina.

Patrick Louis, för *IND/DEM-gruppen*. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Naturkatastrofer gör oss ännu mer sorgsna eftersom de leder till så många offer, som nyligen i Kina eller Myanmar. De påminner oss om varje människolivs värde, och även om att vi inte kan styra naturen. Vi vill sända vår medkänsla till dem som har drabbats av naturliga och politiska katastrofer.

Ett av politikernas mål är att förhindra att stora motgångar drabbar deras folk. Om de inte kan förhindra naturkatastrofer kan de därmed försöka att förutse dem och varna folket, och framför allt måste de minimera risken genom en ansvarsfull förebyggande politik. Som exempel har Kinas prometeiska infrastruktur, exempelvis dess enorma dammar och kärnkraftverk, stått emot naturkrafterna. Men hur länge kan de stå emot dem? Är det inte bättre att använda ett större antal mindre strukturer för att sprida ut risken, och öka informationen till allmänheten om de inblandade riskerna?

Den mest tragiska situationen för Kinas folk ligger dock i förhållandet till politiska katastrofer. Trots att vi erkänner den beundransvärda karaktären hos detta hårt arbetande kunniga folk och dess känsliga kultur kan vi bedöma politiska handlingar utan att gräva för djupt i den nationella politiken. Dess olyckliga ettbarnspolitik är en stor katastrof. Den drabbar barnen, de stora antalen jordbrukarfamiljer som måste göra sig av med sina döttrar, en dålig intäktskälla som inte bidrar till att garantera kontinuiteten för gårdar och pensionen, eller det andra barnet som inte har någon existensrätt på Kreons order. Sådant är föraktet för de mänskliga rättigheterna när ett politiskt beslut innebär att föräldrar inte kan ha så många barn de vill. Här har livet inte sitt rätta värde, utan betraktas som en ren nyttofunktion. Naturkatastrofer och politiska katastrofer smälter dock samman när ett skoltak rasar in och krossar det enda barnet och lämnar föräldrarna i förtvivlan.

När de 30 000 journalister som förväntas i Peking till Olympiska spelen kommer dit bör de ta sig tid att undersöka, bortom det första intrycket, verkligheten i detta land, som genom dominerande makt och effektivitet riskerar att förlora all respekt för människor, vilka utgör den verkliga grunden för den politiska ordningen.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under de allmänna tysta minuter som utlystes av de kinesiska myndigheterna stod människor stilla – människor på gator, bussar och i butiker – och deras ansiktsuttryck visade ingen tvekan över uppriktigheten i deras känslor. Det skilde sig ganska mycket från de normala obligatoriska kollektiva demonstrationerna av solidaritet. Varför var det så? På grund av att den statliga televisionen kunde rapportera dygnet runt, och framkalla en genomgripande känsla av chock över det ofattbara lidandet hos människor i de drabbade områdena. Det inspirerade till en ny känsla av solidaritet i Kina. Respekten för individen har blivit tydlig igen, även bland politiska ledare.

De enda stora nationella prioriteringarna hade hittills varit Kinas ekonomiska tillväxt och, mer nyligen, Olympiska spelen, men med tanke på denna katastrof är det många människor som knappt registrerar dessa saker. Vad bör det internationella samfundet göra? Denna fråga har i viss mån redan besvarats – utöver att skicka biståndsmateriel, katastrofplaner och naturligtvis teknisk utrustning måste man samla erfarenheten i kölvattnet av de stora jordbävningarna i Armenien, där mer än 100 000 liv gick till spillo och ett kärnkraftverk skadades, i Turkiet, där tiotusentals personer miste livet och i Kina 1976, där hundratusentals människor dog, och använda denna kollektiva erfarenhet för att utveckla principer om goda seder för det internationella samfundet och tillämpa dem till förmån för Kina.

Jag vet att det har nämnts att det som kan hända med dammar i synnerhet bör få oss att undersöka motståndskraften mot jordbävningar i offentliga byggnader, sjukhus och skolor. Det finns mycket som kan göras i detta avseende, och lämpliga indikationer kan lämnas på vilka regler som ska tillämpas när man bygger jordbävningssäkra strukturer.

Som ledamot i delegationen för förbindelserna med Kina stöder jag naturligtvis de kondoleanser som har förmedlats av de föregående talarna.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vi beklagar alla den katastrof som har ödelagt södra Kina. Mer än 50 000 människor har dött och 4,8 miljoner har blivit hemlösa. Vi ställer oss alla bakom de drabbade familjerna.

Europeiska unionen har agerat som den bör – den har aktiverat den civila skyddsmekanismen och gett sitt stöd åt de kinesiska myndigheterna. Det internationella samfundet som helhet har också gett sitt stöd. Aldrig förr har Kina tagit emot så många uttryck av solidaritet och erbjudanden om påtagligt stöd, för den här gången har de kinesiska myndigheterna inte försökt dölja tragedins omfattning. De har tvärtom lämnat den nödvändiga informationen, tillåtit internationella medier att komma in i landet och generellt agerat öppet och effektivt, till skillnad från det som hände i Myanmar.

Klimatförändringarna är roten till ökningen av naturkatastroferna. Att förhindra att planeten överhettas är allas vårt ansvar. Kina måste därför också bidra till att minska koldioxidutsläppen genom att stödja Europeiska unionens arbete för att nå en internationell överenskommelse i tid till Köpenhamnskonferensen i december 2009.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Med aldrig tidigare skådad öppenhet har kinesiska medier rapporterat om de förfärliga konsekvenserna av den allvarliga jordbävning som drabbade Sichuanprovinsen för en dryg vecka sedan. Inom landet ledde denna öppenhet från myndigheternas sida till en exempellös solidaritet med offren. Det harmoniska samhället kom i förgrunden. Tiotusentals frivilliga ställde upp. Räddningsteam strömmade till katastrofområdena från alla provinser. Den praktiska hjälpen har nått rekordnivåer i Kina. I korthet lönar sig myndigheternas öppenhet.

EU-institutionerna måste därför även förvänta sig denna exempellösa öppenhet av de kinesiska myndigheterna i framtiden. Det är definitivt fallet med den kritiska fråga som redan har ställts i Kina om varför så många skolbyggnader rasade samman. Kina har varit lika öppet gentemot resten av världen. Den kinesiska regeringen accepterade exempelvis det japanska erbjudandet om att skicka ett räddningsteam. Under tiden har Taiwan utlovat 42 miljoner euro till stöd för jordbävningens offer. Jag hoppas verkligen att denna medkänsla kommer att leda till den normalisering som behövs i förbindelserna mellan Kina och Taiwan.

Jag kan helhjärtat ansluta mig till de ledamöter som har uttryckt sin djupa medkänsla med det kinesiska folkets onämnbare lidande och jag uppskattar särskilt att Dirk Sterckx undertecknade kondoleansboken hos den kinesiska representationen i Bryssel på allas våra vägnar. Jag skriver helt under på detta.

Cornelis Visser (PPE-DE). – (NL) För det första vill jag uttrycka min medkänsla med de anhöriga till de många offren för naturkatastrofen i Sichuanprovinsen den 12 maj. Lyckligtvis agerade de kinesiska

myndigheterna snabbt efter katastrofen. Jag välkomnar även Europeiska unionens reaktion. Jag vill därför stödja EU-institutionerna, kommissionen och rådet i den strategi som de har valt hittills. Efter att först ha vägrat att ta emot utländsk hjälp har Kina öppnat sina gränser. De kinesiska myndigheterna har själva sagt att de kan behöva all tänkbar hjälp för att hantera denna utbredda katastrof. Japanska, sydkoreanska och ryska räddningsteam finns redan i det drabbade området. Jag anser att detta och det faktum att grannländerna Singapore och Taiwan ger bistånd är mycket uppmuntrande. De politiska förbindelserna med grannländerna är inte alltid bra, och detta kan förbättra dem.

Stor uppmärksamhet har lagts på katastrofen i nationella och internationella medier. Jag är glad över att pressen tillåts komma in i det drabbade områdena och får möjlighet att skriva det den vill och informera resten av landet och världen. Öppenhet är viktigt för att få en tydlig bild över katastrofen och även för att se till att rätt bistånd ges på plats. Det ger möjlighet till större engagemang av den övriga befolkningen. En fri press och god förvaltning går vanligen hand i hand. En fri press kan rapportera politiska brister i god tid och politiken kan ändras.

Byggandet och den statliga tillsynen i detta område måste också diskuteras. Slutsatser kan dras för framtida byggprojekt och rekommendationer kan lämnas för en bättre ledning och en bättre officiell organisation.

Förebyggande av och förberedelser inför naturkatastrofer är främst statliga ansvarsområden. Det är först på senare år som dessa aktiviteter har organiserats på rätt sätt även i många europeiska länder. Avslutningsvis vill jag be Europeiska kommissionen och rådet att erbjuda Kina hjälp om det behövs för att utbilda myndigheterna och de civila tjänsterna för att upprätta planer för att hantera kriser och katastrofer.

Alexandra Dobolyi (PSE). - (HU) Tack så mycket, fru talman. Varje anständig person chockades av naturkatastrofen förra veckan i Fjärran Östern. Det är naturligt att världens uppmärksamhet ligger på dessa länder.

Kina är verkligen uppmärksammat just nu – Olympiska spelen i sommar, den kinesiska premiärministerns besök i Taiwan, händelser i Tibet, Dalai Lamas Europaturné och hur den togs emot, Europeiska kommissionens besök i Kina – allt detta har bidragit till att rikta uppmärksamheten mot Kina. Det är dock inte rätt tid att tala om bojkotter eller om Tibet.

Jordbävningen med magnituden 8,0, som lämnade Sichuanplatån i ruiner, kostade 50 000 människor livet och gjorde miljontals överlevande hemlösa, för att inte nämna den ekonomiska skadan. Det är därför jag vill be varje EU-institution att se till att vi ger all mänsklig hjälp vi kan och ställer humanitärt bistånd till förfogande för dem som har drabbats av katastrofen så länge det behövs.

Låt oss tacka räddningsteamerna och biståndsorganisationerna för deras hjälp – de har arbetat dygnet runt för att förbättra situationen för de människor som bor i regionen, och låt oss försäkra Kinas befolkning om vår ovillkorliga solidaritet och medkänsla. Tack så mycket.

Glyn Ford (PSE). - (EN) Fru talman! En jordbävning med magnituden 7,8 och epicentrum nära Chengdu i Sichuan dödade mer än 100 000 människor den 12 maj. Vi kan bara uttrycka våra kondoleanser till alla dem som har förlorat familjemedlemmar, och särskilt föräldrar som har förlorat sina barn. Till skillnad från den parallella tragedin i Myanmar, där en del personer har föreslagit att ansvaret att skydda bör leda till ett direkt internationellt ingripande, har man i Kina dock använt enastående beredskapsresurser, tillsammans med soldater och medicinsk personal. Kina har välkomnat utländsk hjälp, däribland japanska räddningsarbetare som för närvarande arbetar i området, samt tillåtit kinesiska och utländska massmedier att följa katastrofen i dess kölvatten.

Europeiska unionen har redan bidragit med 10 miljoner euro i bistånd, som kommissionsledamot Michel har sagt. Vi uppmanar rådet och kommissionen att lämna ytterligare nödhjälp, teknisk hjälp och hjälp till återuppbyggnaden till den berörda regionen under de kommande månaderna och åren.

Józef Pinior (PSE). - (EN) Fru talman! Det är nu vi visar vår solidaritet och medkänsla med Kina. Under dessa tragiska dagar har vi sett offer, vi har sett en stor tragedi för det kinesiska samhället.

Jag har imponerats av hur de kinesiska myndigheterna har uppfört sig – statliga ledare, administrativa ledare, provins- och partiledare – den kinesiska statens uppförande har varit rationellt, vilket är bra i denna tid.

Samtidigt måste jag dock, som människorättspolitiker, rapportera till parlamentet att enligt det tibetanska centret för mänskliga rättigheter och demokrati greps 55 nunnor den 14 maj. Det är också en verklighet under dessa dagar i Kina. Jordbävningen får inte bli en förevändning för brott mot de mänskliga rättigheterna.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Fru talman! De förfärliga tragedierna med den kinesiska jordbävningen och den cyklon som föregick den i Myanmar chockade allmänheten världen över. Reaktionen från länder jorden runt var exemplarisk, då länder från Japan till Förenta staterna, från Ryssland till Jordanien har lämnat bistånd i storleksordningen mer än 2 miljarder US-dollar.

Europeiska unionen och dess medlemsstater reagerade direkt, och kommissionen vidtog beslutsamma åtgärder, och skickade 2 miljoner euro i bistånd till Kina och bidrog till räddningsarbetet genom att skicka mobila sjukhus, läkemedel, räddningsutrustning och utrustning för att röja bland spillrorna. Det var särskilt lovligt att den tibetanska exilregeringen i Indien bad sina anhängare att tillfälligt stoppa sina demonstrationer mot Kina och lämna donationer för att hjälpa jordbävningens offer.

Biståndsmedel från Ungern som ursprungligen var avsedda för Myanmar dirigerades om till Kina på grund av den militärdiktaturens isolationistiska inställning. Den kinesiska ledningen var, till skillnad från Myanmars regim, klok nog att ta emot utländsk hjälp. Kinas ansvarsfulla sätt att hantera publiciteten var också mycket positivt, och det visar att det har skett stora framsteg i utvecklingen av demokratin. Tack för er uppmärksamhet.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Naturen har ännu en gång visat hur försvarslös mänskligheten är mot större naturkatastrofer och olyckor. Kina är världens folkrikaste land, dess ekonomi blomstrar och det förbereder sig entusiastiskt för Olympiska spelen. Det förkrossades emellertid av den tragiska jordbävningen.

Kinas folk liknar denna katastrof vid tidigare kataklysmor som har följt med större historiska förändringar i detta land. Jag är inte säker på att det är rätt sätt att tolka denna förfärliga händelse. Jag är dock övertygad om att vi i en sådan tid måste uttrycka vår solidaritet med de tiotusentals vanliga män, kvinnor och barn som heroiskt genomlider denna personliga och nationella tragedi. Det är därför som det är rätt av Europaparlamentet att sända en tydlig signal till det kinesiska folket i dag, där man säger att ledamöterna i detta parlament står skuldra vid skuldra med dem, att vi förstår deras lidande och vill hjälpa dem. Solidaritetsprincipen är trots allt en av unionens mest grundläggande värden.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Kina måste gratuleras för sitt sätt att reagera på denna katastrof. Jag vill även tacka Europeiska kommissionen och rådet för deras sätt att agera i hanteringen av denna tragedi. Det är en välkommen utveckling i Kina att de har öppnat upp området för alla dem som kan ge sin hjälp. Förhoppningsvis är det något som de kommer att göra i framtiden i förhållande till andra områden. Att släppa ut den nödvändiga informationen till världens medier är rätt väg att gå. Jag vill även gratulera medierna för att de har belyst storleken på katastrofen och den hjälp som behövs.

Det kanske även kan bli en läxa för Kina att se hur de kan använda sin makt för att utöva påtryckningar på andra regimer, särskilt i Myanmar, för att försöka få dem att se att de även behöver hjälp från världssamfundet. Att rädda liv är prioriterat i Kina. Låt andra, till exempel juntan i Myanmar, lära sig av denna erfarenhet.

Bogdan Golik (PSE). - (PL) Fru talman! Jag vill uttrycka mina mycket uppriktiga kondoleanser till alla dem som har drabbats och förlorat sina kära i Kina. Jag vill uttrycka min innerliga medkänsla med alla dem som har förlorat sina barn, fruar eller män. Jag var själv i Kina förra veckan när denna förfärliga katastrof ägde rum. Jag var i Peking och Shanghai, och jag representerade parlamentet vid invigningen av Shanghai Food Fair. Katastrofen inträffade på måndagen, precis när jag anlände. Jag skickade omedelbart kondoleansbrev till de kinesiska ambassadörerna i Polen och Bryssel. Jag kunde själv följa rapporterna om tragedin på tv, och förstod vidden av det mänskliga lidande som den hade orsakat. Jag såg även den omedelbara och omfattande hjälp som gavs till offren av vanliga människor, regeringen och armén. Arbetets omfattning var exempellös.

Jag vill även utnyttja detta tillfälle att tacka unionen och alla medlemsstater för den hjälp de har lämnat. Jag vill också tacka parlamentet för att det har visat sin solidaritet genom att hålla denna debatt i dag. Jag är säker på att hjälp kommer att behövas även i fortsättningen.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Jag anser att det finns två olika sätt att se på Kina. Ett är att erbjuda hjälp efter den olycka som nyligen har drabbat landet. Vi kan inte reagera på något annat sätt. Det är vår moraliska skyldighet att hjälpa till. Det faktum att vi har en bättre ekonomisk situation är ännu ett skäl att erbjuda hjälp. Vi måste helt enkelt göra det.

Den andra strategin innebär att fortsätta att vara konstant medvetna om att vi under normala tider bör hjälpa Kina. Jag menar att vi när landet inte har drabbats av en katastrof bör hjälpa Kinas befolkning genom att påminna ledarna om deras medborgares rättigheter. Vi bör göra detta med största eftertryck. Vi måste reagera på rätt sätt på båda situationerna. Det kommer att göra saker och ting mycket tydliga. Jag tror att Kinas befolkning kommer att se vårt arbete och tacka oss för det.

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Jag anser att det är mycket viktigt att Europaparlamentet har beslutat att ägna dagens debatt åt naturkatastrofen i Kina, främst för att kunna sända ett budskap till Kina, där vi å ena sidan uttrycker Europeiska unionens kondoleanser och, som Genowefa Grabowska uttryckte saken, förmedlar Europeiska unionens solidaritet med Kina och dess invånare.

Skillnaden är också tydlig i tonen i den debatt som har hållits om denna punkt, och den omedelbart föregående punkten. Naturligtvis är en del av orsaken till detta också de kinesiska ledarnas sätt att agera, och vi kan verkligen säga att deras reaktion på denna förfärliga katastrof var snabb och effektiv, att den har använt betydande nationella resurser, att den har utsett eller utnämnt premiärministern personligen till biståndssamordnare. För att lyckas klara av så stora svårigheter måste man ha en god samordning, och det hade man uppenbarligen.

Media höll också allmänheten regelbundet informerad, både nationellt och internationellt, om utvecklingen. Utländska journalister tilläts komma till de drabbade områdena, liksom vissa utländska experter, enligt vår information, bland annat från Japan.

Jag anser därför att vi kan vara förvissade om att inför denna enorma katastrof och i lämnandet av bistånd till dess befolkning har de kinesiska myndigheterna varit välorganiserade och framför allt villiga att ta emot utländskt bistånd, bland annat från oss. Och jag kan försäkra er att rådet kommer att fortsätta att vara redo att erbjuda hjälp.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Mycket kort, fru talman, kan jag försäkra er att jag noterar era anmärkningar, och jag vill svara genom att säga att vi naturligtvis fortfarande kommer att vara villiga att öka det bistånd som vi redan har utlovat, bistånd baserat på en behovsanalys.

Vidare känner jag att alla välkomnar Kinas reaktion, och myndigheternas sätt att vara öppna när det gäller tillträde och öppenhet. Jag menar detta med särskild hänvisning till pressens tillträde.

Jag vill ta upp en idé från Hélène Flautre – förslaget om att tillhandahålla ett team av internationella experter för att bedöma de underordnade riskerna och skadorna, särskilt när det gäller kärnkraftverken. Jag anser att det vore en god idé att inleda diskussioner med de kinesiska myndigheterna i detta syfte.

Talmannen. – Jag har tagit emot sex förslag till resolutioner⁽²⁾ som har lagts fram i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

12. Globalt fördrag om förbud mot uranvapen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är debatten om

den muntliga frågan (O-0029/2008/rev) från Elly de Groen-Kouwenhoven, Angelika Beer och Carolina Lucas, för Verts/ALE-gruppen, Luisa Morgantini, för GUE/NGL-gruppen, Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen, Ana Maria Gomes, för PSE-gruppen, Ģirts Valdis Kristovskis, för UEN-gruppen, Karl von Wogau och Stefano Zappalà, för PPE-DE-gruppen, till rådet: Globalt fördrag om förbud mot uranvapen (B6-0153/2008),

och

den muntliga frågan (O-0030/2008/rev) från Elly de Groen-Kouwenhoven, Angelika Beer och Carolina Lucas, för Verts/ALE-gruppen, Luisa Morgantini, för GUE/NGL-gruppen, Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen, Ana Maria Gomes, för PSE-gruppen, Ģirts Valdis Kristovskis, för UEN-gruppen, Karl von Wogau och Stefano Zappalà, för PPE-DE-gruppen, till kommissionen: Globalt fördrag om förbud mot uranvapen (B6-0154/2008).

Elly de Groen-Kouwenhoven, författare. – (EN) Fru talman! I december 2007 antog FN:s generalförsamling med överväldigande majoritet en resolution om ett krav på utredningar av hälsoeffekterna av uranvapen på civila och militär personal.

(2) Se protokollet.

Vi gratulerar Tyskland, Irland och Italien, som var de enda Nato-länder som stödde FN-resolutionen. Orsaken till detta stöd kan vara att många av deras soldater återvände med dödliga sjukdomar och/eller senare fick barn med grava missbildningar. Vi väddar därför till andra EU-länder att följa deras exempel och lämna in hälsorapporter i enlighet med FN:s begäran.

Utarmat uran användes i Balkan, Irak och Afghanistan. Utarmat uran är avfall, och det är ett mycket billigt material för att tillverka vapen. Det beräknade globala lagret är 1,3 miljoner ton. Långt under 1 mikrogram i kroppen kan vara dödligt. Utöver strålningen är utarmat uran en giftig kemisk förening. Ingen informerar trupperna, eller befolkningen i de länder där vapen med utarmat uran används. De senaste rönen av Världshälsoorganisationens experter avseende de skadliga effekterna av utarmat uran har censurerats.

Vi uppmanar EU att informera sina medborgare och befolkningen i mälländerna. Vi uppmanar kommissionen och rådet att se till att ett internationellt fördrag upprättas så snart som möjligt.

För att få detaljerade insikter i frågan är det hög tid att kommissionen och rådet ger tillgång till alla befintliga rapporter och inleder vidare utredningar, vilket parlamentet har krävt sedan 2001. Under tiden upprepar vi vårt krav på ett förbud mot utarmat uran på grundval av försiktighetsprincipen.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, författare. – (NL) Kampen för ett globalt förbud mot utarmat uran i vapen och ammunition är en del av vår allmänna kamp för vapenkontroll och nedrustning. Vi lägger särskild vikt vid vapen och ammunition som är mycket farliga och skadliga för civila och fortfarande är farliga under en lång tid efter konflikten, exempelvis landminor, klusterbomber och vapen som innehåller utarmat uran. Jag vet att det är smått ironiskt att tala om vapen som är farligare och skadligare än andra, men det är så det är. Det är därför vi koncentrerar oss på dem som kan få störst effekter för den oskyldiga civilbefolkningen.

I november 2006 krävde detta parlament ett moratorium på denna typ av vapen som innehåller utarmat uran. Förra året antog mitt land, Belgien, en lag inte bara om ett moratorium, utan om ett faktiskt förbud mot all användning av uranvapen, och jag tycker att jag kan känna mig lite stolt över det. Nu vill jag fråga kommissionen och rådet vilka åtgärder de kommer att vidta för att göra detta moratorium lite mer allmänt och stödja ett allmänt förbud.

Som föregående talare redan har förklarat ingående förefaller uranvapen vidare ha skadliga effekter på soldater som använder dem eller exponeras för deras användning. Även om detta inte är helt säkert är det ändå tillrådligt att rådet ser till att soldater och annan personal som deltar i operationer under den europeiska säkerhets- och försvarspolitik inte exponeras för denna typ av risker. Jag vill därför fråga rådet vilka konkreta åtgärder som vidtas för att se till att soldater och personal som deltar i sådana operationer inte exponeras för dessa risker och att befolkningen i de områden där sådana operationer äger rum inte heller exponeras. Jag vore tacksam för ert svar.

Ana Maria Gomes, författare. – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! I ett brev nyligen till *The Times* i London uppmanade nio före detta brittiska militära befälhavare Förenade kungarikets regering att ansluta sig till dem som kämpar för ett förbud mot klustervapen. Deras argument var detsamma som det som har framförts i samband med truppminor – hur användbart ett vapen än kan vara på kort sikt räcker det enligt den militära logiken att det orsakar urskillningslös skada på lång sikt för att motivera ansvarstagande väpnade styrkor att sluta att använda det.

Samma logik gäller för vapen med utarmat uran. Euromil, Europeiska organisationen av militära sammanslutningar, övervakar denna fråga noga, baserat på information från militär personal i hela Europa, och dess inställning är kategorisk: vapen med utarmat uran måste överges så snart som möjligt.

Europaparlamentet har redan uttalat sig till förmån för ett totalförbud mot dessa vapen och i FN:s generalförsamlings resolution som antogs i december förra året, då bland annat frågan om krigsmateriel och vapen som innehåller utarmat uran fanns på dagordningen för generalförsamlingens 63:e sammanträde, bekräftades att det är rätt av Europaparlamentet att ta tåten och be rådet att också ta tåten i denna debatt om nedrustning och humanitär rätt.

”Motargumenten” från skeptikerna bland oss håller inte. Den mest grundläggande försiktighetsprincipen kräver en stigmatisering av dessa vapen redan innan de omfattande indicierna på deras urskillningslösa och cancerframkallande effekt ersätts med obestridliga vetenskapliga bevis.

Vad kommer folk, och till och med dagens skeptiker, att säga om oss politiker om tio år, när de skadliga effekterna av dessa vapen har blivit tydliga och odiskutabla, om vi fram till dess inte har gjort något för att få bort dem? Kommer de att säga samma sak som de säger nu om truppminor – hur kunde de dröja så länge?

Girts Valdis Kristovskis, författare. – (LV) Mina damer och herrar! För det första vill jag betona att jag uppmanar mitt land – Lettland – att skriva under FN:s resolution från december 2007. För det andra uppmanar jag den höge representanten att lämna ett motiverat yttrande om initiativet i denna resolution. För det tredje uppmanar jag Europeiska unionen att se till att information sprids mellan medlemsstaterna avseende de typer av vapen som kan förväntas användas i operationer. I samband med utarmat uran har jag särskild personlig erfarenhet. Jag var Lettlands försvarsminister i fem och ett halvt år. Det var just under min ansvarsperiod som Lettland anslöt sig till den USA-ledda koalitionen i kriget i Irak. Det internationella samfundet reagerade starkt på denna fråga. Lettiska trupper använde inte vapen med utarmat uran. I Lettland ombads jag dock i flera månader att ta det politiska ansvaret för dessa händelser som minister i koalitionsregeringen. Jag fick ingen information om användningen av utarmat uran. Det är oacceptabelt. EU:s medlemsstater måste inte bara allvarligt utvärdera behovet av krigsmateriel av denna typ i deras vapenarsenal, utan Europeiska unionen måste också se till att det blir obligatoriskt för medlemsstaterna att utbyta information om eventuell användning av utarmat uran i operationer. Tack för er uppmärksamhet.

Talmannen. – Herr Kristovskis! Jag avbröt er inte eftersom er redogörelse som minister i Lettland var mycket viktig, men jag vill påpeka att ni överskred er tidsgräns med stor marginal.

Stefano Zappalà, författare. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Mycket har sagts i detta ämne tidigare, och jag anser dessvärre att det återstår mycket att säga innan vi hittar en definitiv lösning. Mina kolleger sa detta tidigare och förklarade det mycket väl.

Åtgärder har införts av vissa medlemsstater för att förbjuda produktion och användning av denna typ av krigsmateriel i kommersiella eller militära syften. Det har kommit flera förfrågningar av detta parlament, det finns dokument i form av fotografier och vittnesmål och det finns skälig grund att överväga att italiensk militär personal kan ha dött till följd av exponeringen för denna typ av vapen.

Det finns en FN-resolution som uttrycker utbredd oro och det har kommit olika förfrågningar om djupgående studier av frågan. Det finns en försiktighetsprincip som enligt EU-rätten bör diktera ett allmänt moratorium åtminstone tills definitiva vetenskapliga uppgifter framställs.

Inget av detta har dock hittills lett till det förväntade resultatet. Utarmat uran fortsätter att användas på krigsskådeplatser, såväl på landsbygden som i städer. Det råder ingen tvekan om att partiklar av utarmat uran som har kontakt med jorden sprids i de undre jordlagren, förorenar vatten under mark och jordbruksproduktion, vilket uppenbarligen leder till spridning av sjukdomar bland exponerade befolkningar och, i mindre utsträckning, världen över genom vattencykeln och elementcykeln, särskilt i ett ständigt större globalt marknadssystem.

Det finns visserligen inga definitiva studier ännu som bevisar faran, men man kan inte förneka att de parametrar som vi känner till i dag inte utesluter att det kan finnas en risk. Detta hänsyn måste i sig tvinga avancerade demokratier att studera frågan i större detalj och fatta ett beslut.

Jag anser särskilt att Europeiska unionen inte kan fortsätta att inte göra någonting. Unionen har tydliga skyldigheter gentemot sina medlemsstater, tydliga skyldigheter gentemot övriga världen och tydliga skyldigheter gentemot sina medborgare. Unionen har ekonomiska resurser som den kan använda och inga restriktioner när det gäller forskning och tillgängliga laboratorier. Att inte göra något är utan tvekan resultatet av ett val, inte av en brist på tillgängliga resurser och medel.

Med tanke på allt detta är det uppenbart att rådet och kommissionen inte kan undvika sina medborgare, oavsett om de är civila eller militär personal, från att stationeras i områden i världen där denna typ av krigsmateriel används och har använts, men de kan inte heller undvika att ta varje tänkbart initiativ i ett tidigt skede för att anpassa tillverkningen och användningen av det och, mot bakgrund av vetenskapliga uppgifter, förbereda sig för ett verkligt förbud och ett definitivt förstörande.

Det är detta vi eftersträvar i förhoppningen att rådet och kommissionen i praktiken kommer att visa sin ansvarskänsla, med tanke på att detta inte är en dunkel politisk fråga, utan en fråga om folkhälsa.

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Fru talman! Tack så mycket. I rådets namn vill jag även tacka parlamentsledamoten för att ha ställt frågan om det globala förbudet, eller det globala fördraget om förbud mot uranvapen.

Ledamöterna är naturligtvis säkert medvetna om att ett sådant avtal ännu inte finns. Det finns inget avtal som skulle kunna reglera vapen med utarmat uran på multilateral nivå. Det är också känt att det inte finns någon enhällighet inom rådet.

En debatt om effekterna av de vapen som innehåller utarmat uran har nyligen hållits i Förenta nationerna där FN:s första kommitté i slutet av förra året antog resolutionen "Effekter av användningen av krigsmateriel och ammunition som innehåller utarmat uran". Såsom redan har nämnts röstade alla EU:s medlemsstater olika om denna resolution. Jag skulle vilja säga att de röstade mycket olika – fem röstade för, fyra röstade mot och alla andra avstod från att rösta. Jag vill påstå att detta är en ganska god illustration av den rådande situationen i världen.

Med ert tillstånd vill jag nu kort försöka besvara de specifika frågor som har ställts.

När det gäller den första frågan i samband med Europaparlamentets resolution om biologiska vapen och vissa typer av konventionella vapen vill jag påpeka att Europeiska unionen har varit, fortfarande är och kommer att fortsätta att vara mycket aktiv i sin internationella strävan att genomföra konventionen om biologiska och giftiga vapen. EU spelade bland annat en viktig roll i den andra undersökningskonferensen 2006 och kommer även att vara aktiv under hela expertprogrammet fram till nästa undersökningskonferens, som planeras till 2011.

När det gäller konventionen om konventionella vapen deltar både Europeiska unionen och dess medlemsstater aktivt i de pågående förhandlingarna, vilka innefattar en debatt om de humanitära konsekvenserna av klusterbomber. Medlemsstaterna har åtagit sig att till slutet av det här året genom förhandlingar uppnå ett juridiskt bindande instrument som kommer att ta hänsyn till alla aspekter på klusterbomber.

När det gäller den andra frågan vill jag förklara att vapen som innehåller utarmat uran hittills inte har ingått i Europeiska unionens strategi för massförstörelsevapen. En debatt pågår fortfarande om huruvida det alls är möjligt att räkna sådan ammunition till massförstörelsevapen. Det finns faktiskt en del personer som anser att utarmat uran redan täcks av konventionen om konventionella vapen. Andra anser att protokoll nr 3, som är en del av denna konvention, bör utvidgas till att även omfatta frågan om projektiler och stridsspetsar som innehåller utarmat uran. I korthet pågår debatterna fortfarande.

När det gäller den tredje frågan bör jag klargöra att valet av militär utrustning, inklusive den ammunition som används i operationer av Europeiska unionen, ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde, och med tanke på att vi inte har något multilateralt avtal i denna fråga kan jag inte erbjuda någon mer information om användningen av utarmat uran.

Den fjärde frågan rör säkerhetsbestämmelser för de soldater och civila som är involverade i Europeiska unionens operationer. Jag bör påpeka att det är befälhavaren för operationen, inom den operativa plan som har godkänts av Europeiska rådet, som bär ansvaret för säkerhetsbestämmelser, och som måste vidta de åtgärder som han anser är nödvändiga. Samtidigt måste han naturligtvis ta hänsyn till operativa begränsningar.

I alla Europeiska unionens civila uppdrag vilar detta ansvar på chefen för uppdraget under den civila operativa befälhavarens ledning.

När det gäller den sista frågan, om dialogen mellan Europeiska rådet och Förenta staterna, icke-statliga organisationer och enskilda personer, kan jag bara säga att hittills har denna fråga inte tagits upp i dialogen med Förenta staterna – och den har inte heller tagits upp med de andra parter som nämns i frågan. I alla händelser kommer jag att följa debatten om denna fråga med intresse.

Tack.

Louis Michel, kommissionsledamot. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! I parlamentets resolution som antogs i november 2006 uppmanas Europeiska unionen och medlemsstaterna att åta sig att utvidga räckvidden för protokoll III i konventionen om vissa konventionella vapen för att begränsa användningen av vapen med utarmat uran. Jag vill påminna om att parlamentet kräver åtgärder som, som ni vet, sträcker sig utanför kommissionens befogenheter, med tanke på att kommissionen inte är undertecknande part i konventionen. Enligt fördragen har gemenskapens institutioner vidare inga befogenheter i militära frågor. Jag har dock ingen önskan att förmedla intrycket att kommissionen är likgiltig för problem i samband med produktion, lagring och användning av vapen som omfattas av konventionen om vissa konventionella vapen (CCW) eller frågan om inhumana vapen i allmänhet. Dess inställning är faktiskt den motsatta.

Kommissionen är fullt engagerad i att genomföra en gemensam handlingsväg, som antogs av rådet förra året, till förmån för den allmänna karaktären hos CCW och dess protokoll. Tre seminarier har hållits i år, ett för Latinamerika och Västindien i Santo Domingo i mars, och ytterligare två för de afrikanska länderna i Lomé förra månaden. Efter dessa seminarier har Dominikanska republiken redan meddelat sin villighet att

ratificera konventionen snart, och Surinam har sagt sig vara redo att vidta de nödvändiga åtgärderna mot ratificering. Kommissionen stöder även genomförandet av konventionen om biologiska vapen och följer upp initiativ för att skapa ett nytt instrument som svar på humanitär oro kring klusterbomber, inom ramen för CCW och fredsprocessen från Oslo.

Kommissionen har även vidtagit åtgärder som svar på de problem som orsakas av explosiv ammunition. År 2006 delades exempelvis 5 miljoner euro ut för att hjälpa till att röja explosivt kvarlämnat krigsmateriel i Libanon.

När det gäller den andra frågan kan de vetenskapliga resultat som står till vårt förfogande inte bekräfta att krigsmateriel med utarmat uran medför en betydande risk för hälsan för civilbefolkningen i de berörda stridsområdena, eller för militär personal som tjänstgör eller har tjänstgjort i dessa områden. Det är denna åsikt som har angetts i undersökningar av FN, WHO och IAEA (Internationella atomenergimyndigheten) och även en expertgrupp som har inrättats av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 31 i Euratomfördraget, där följande deklarerar: "På grundval av den tillgängliga informationen dras slutsatsen att exponeringen för utarmat uran inte kan producera några spårbara hälsoeffekter under realistiska antaganden om de doser som skulle tas emot." Kommissionen är villig att se över frågan på nytt. Den kommer även att fortsätta att garantera hälsan för sin personal och styras av WHO-direktiv i händelse av användning under omständigheter som medför en potentiell exponering för utarmat uran.

När det gäller dialogen med Euromil är kommissionen naturligtvis villig att tala med företrädare för det civila samhället.

När det gäller de sista tre frågorna har kommissionen för närvarande inte för avsikt att göra några ekonomiska åtaganden inom dessa områden.

ORDFÖRANDESKAP: ADAM BIELAN

Vice talman

Jana Hybášková, för PPE-DE-gruppen. – (CS) Vapen som innehåller utarmat uran utgör en enormt stor börda för miljön. Argumentet att deras skadliga effekter inte har bevisats låter helt absurt för den som någon gång har sett konsekvenserna av deras användning. Smutsiga bomber spränger de flera centimeter tjocka pansarplåtarna på de flesta moderna stridsvagnar i bitar. Deras destruktiva kraft är enorm. De påverkar människors hälsa. De dödar utan nåd. Det råder ingen tvekan om behovet av att sluta handla med dem och att sluta att producera, använda och lagra dem. Parlamentet och unionen bygger steg för steg upp europeiska väpnade styrkor och ett europeiskt försvar. Vi kommer att vara framtida partner för både Nato och USA. Vi måste därför bli en trovärdig partner. Att ställa sig upp och ropa "jag kräver ett moratorium om utarmat uran" är komiskt. Det är lika komiskt att kräva att rådet framställer en konsekvensanalys. Den första nödvändigheten är att nå politisk enighet mellan medlemsstaterna, exempelvis Frankrike, Storbritannien och kanske Tjeckien. Därefter måste vi börja samarbeta med FN för att lägga grunden till det globala fördraget om ett förbud mot utarmat uran. Det innefattar framställningen av en plan i flera steg för ett tillverkningsförbud, som är godtagbart för alla medlemsstater, och för att lagra och handla med uran, samt ett angivande av ett datum då användningen slutligen förbjuds. Därefter måste vi ha en konferens som antar denna plan och inleda den process som leder fram till ett slutgiltigt förbud mot dessa vapen.

Vi behöver en korrekt analytisk studie med en bedömning av sidoeffekterna. Det vi behöver i första skedet är dock ett politiskt samarbete som börjar med en gradvis process för att hitta den politiska viljan och uppnå erkännande, enighet och beslut på internationell nivå. Denna process kommer att ta flera år. Det vore fantastiskt om Europeiska unionen var part i det nya fördraget om förbudet mot all militär användning av utarmat uran. Vi måste därför uppträda på ett ansvarsfullt sätt. Låt oss inte tillåta att löjliga rop, professionell okunnighet och ofärdigt arbete försämrar EU:s trovärdighet. Vi måste fortsätta att delta i detta viktiga spel.

Elizabeth Lynne, för ALDE-gruppen. – (EN) I Storbritannien tror hundratals veteraner att exponeringen för utarmat uran i det första Gulfkriget har gett dem kroniska sjukdomar och funktionshinder, och i Irak finns det bevis för att användningen av utarmat uran har orsakat en ökning av antalet barn som föds med bara ett öga eller som saknar båda ögonen. Sju av de åtta barn som saknade båda ögonen hade fäder som exponerades för utarmat uran under kriget i Irak 1991.

Minst 17 länder har fortfarande vapen med utarmat uran i sina militära arsenaler, däribland tre EU-medlemmar – Frankrike, Grekland och Storbritannien. Vi behöver nu snarast ett internationellt fördrag om upprättande av ett omedelbart moratorium om användning, utveckling, produktion, lagring, transport och tester av

vapen med utarmat uran samt återvinning eller förstörelse av de befintliga lagren. Jag hoppas att alla kommer att stödja denna resolution.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Försiktighetsskäl är i sig en tillräcklig anledning för att arbeta för en effektiv eliminering av vapen som använder utarmat uran. Arbeta med expertstudier av effekterna av användningen av sådana vapen på människor och på den naturliga miljön bör verkligen påskyndas. Ett moratorium om användning av vapen av denna typ kan dock införas omedelbart, och frågan kan tas upp i den nya europeiska säkerhetsstrategin. Den utmaning som nu ligger framför oss är att börja arbeta med ett internationellt fördrag baserat på FN-systemet. Ett sådant system skulle reglera användning, produktion, lagring och tester av denna typ av vapen.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Denna debatt borde ha ägt rum för länge sedan. Jag är glad över att vi håller den i dag. Utarmat uran används av många länder, särskilt västländer, som ammunition i deras krig, på grund av dess höga genomträngande kraft, särskilt mot pansarfordon. Krigsmateriel med utarmat uran innehåller dock mycket giftiga kemiska ämnen – de är med andra ord toxiska – och de är även radioaktiva. Utarmat uran är en biprodukt från kärnindustrin, som är ett resultat av anrikning av uran eller produktion av kärnvapen. Användningen av kärnenergi är i korthet också en del av problemet.

Krigsmateriel med utarmat uran har långsiktiga effekter. När ett hårt mål träffas frigörs utarmat uran vid höga temperaturer och förbränns till oxider av utarmat uran, vilka antar formen av fint alfa-radioaktivt giftigt damm som lätt inandas och kan spridas med vind och vatten. Detta damm är svårt att avlägsna från miljön och det hamnar i lungorna vid inandning. Vi känner till Gulftkrigssyndromet och Balkansyndromet – gång på gång har samma företeelse observerats, där soldaterna uppenbarligen drabbas av cancer, exempelvis lungcancer, på grund av sin exponering för oxider av utarmat uran. Det har även skett en ökning av antalet cancerfall bland befolkningen i de områden där detta krigsmateriel har använts.

Det intressanta är att den militära effektiviteten av krigsmateriel med utarmat uran faktiskt är mycket begränsad, samtidigt som dess användning medför många risker som inte kan beräknas. Nato använde krigsmateriel med utarmat uran i sitt anfällskrig mot Jugoslavien. I Irak har de amerikanska styrkorna använt totalt 300 ton krigsmateriel med utarmat uran. Det finns en ökande andel missbildade barn i detta land, särskilt i Bagdad. Afghanistans regering har nu begärt en undersökning av användningen av krigsmateriel med utarmat uran i Afghanistan och säger att den amerikanska militären inte informerade landet om att denna typ av krigsmateriel användes, särskilt i landets östra del. Krigsmateriel med utarmat uran användes i kriget i Libanon, främst av Israel, och det användes också i mycket stor utsträckning i det första Gulftkriget. Siffran över kontaminerade soldater har angetts till 66 000.

Problemet är lätt att se. De första krigspensionerna för effekterna av utarmat uran har tilldelats veteraner som Kenny Duncan från Storbritannien. Om damm av utarmat uran exempelvis vore en kosmetisk produkt eller ett ämne som används i livsmedelsproduktion skulle det ha förbjudits för länge sedan. Trupper instrueras att bära skyddskläder när de hanterar krigsmateriel med utarmat uran. Euromil, Europeiska organisationen av militära sammanslutningar, har krävt ett förbud mot vapen som använder denna typ av ammunition. Belgien har förbjudits krigsmateriel med utarmat uran, och vi gratulerar detta land för det. FN:s utskott för nedrustning och internationell säkerhet röstade med siffrorna 122 mot 6, med 35 nedlagda röster, om att begära en rapport om de skadliga effekterna om användning av krigsmateriel och ammunition som innehåller utarmat uran. Bland de sex rösterna mot fanns Tjeckien, Frankrike, Nederländerna och Storbritannien. Det vi behöver är ett förbud mot produktion och användning av krigsmateriel med utarmat uran.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Användningen av utarmat uran för krigssyften strider mot folkrätten, och det finns obestridliga bevis för dess verkliga giftighet för både människa och miljö. Jag håller med om att som en del av den europeiska säkerhetsstrategin bör frågan diskuteras till fullo och jag anser att förbudet mot dessa vapen i unionens medlemsstater måste vara fullständigt och absolut.

Båda frågorna innehåller bedömningar och tar upp skäliga gemensamma frågor som har dokumenterats i stor omfattning. Jag ska här ta tillfället i akt att notera exemplet med de italienska soldater som var posterade på Balkan och som fortfarande väntar på en skälig ersättning, vilket jag är rädd att de aldrig kommer att få. Eftersom unionen inte verkar kunna avhjälpa den skada som har orsakats tidigare bör den sända en beslutsam, stark signal åtminstone inför framtiden genom att förbjuda tillverkning, lagring och placering på marknaden av denna typ av vapen inom unionens medlemsstater.

Luisa Morgantini, författare. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att Jana Hybášková's krav på *real politik* är malplacerat och fullständigt cyniskt. Slöhet och försumlighet är precis som statshemligheter oacceptabelt när det gäller människors hälsa.

Användningen av uranvapen har förödande och irreparabla konsekvenser. När de exploderar utstrålar uranprojektiler ett fint kontaminerande damm. De kontaminerar luften, marken och vattnet, tränger in i andningssystemet och ökar sannolikheten för tumörer, leukemi och missbildningar. Den som använder dem agerar uppenbarligen i strid mot folkrätten. Sedan Gulfkriget 1991 har föreningen för anhöriga för militära offer beräknat att det har skett 50 dödsfall bara i Italien. Nyligen sa försvarsministern att det hade skett 77 dödsfall och att antalet människor som har drabbats av sjukdomar låg mellan flera hundra och cirka två tusen.

Mer än 2 000 ton utarmat uran användes mellan 1991 och 2003. Omkring 70 procent av territoriet i Irak är kontaminerat, och vi är fortfarande inte säkra på hur omfattande den förfärliga mänskliga kostnaden för utarmat uran är. På sjukhuset i Basra i Irak har jag sett missbildade barns kroppar. Jag har sett den förfärliga skada som har tillfogats deras små kroppar. Det finns tusentals ansiktslösa civila som fortfarande lever och dör på mark som har kontaminerats av strålning – i Irak, i Afghanistan, i Kosovo, i Bosnien och i Somalia, omedvetna om sitt öde.

Sedan 2001 har Europaparlamentet strävat efter införandet av ett moratorium. Vi bekräftade detta 2006 genom att anta en resolution om kemiska vapen och omänskliga konventionella vapen. I den resolution som antogs av en överväldigande majoritet i FN 2007 uppmanas medlemsstaterna i Förenta nationerna att undersöka skadan på hälsan. Sex länder röstade emot – USA och Israel och dessvärre flera medlemsstater i Europeiska unionen, nämligen Frankrike, Storbritannien, Tjeckien och Nederländerna. De borde i stället ha följt Belgiens exempel, när det som första land i mars 2007 beslutade att förbjuda utarmat uran helt och hållet på grund av dess giftighet.

Tillsammans med kollegor, och det är en glädje att säga det, av alla politiska övertygelser argumenterade jag starkt för denna debatt eftersom det är nödvändigt att agera mot överträdelser av folkrätten, den humanitära rätten och miljörätten och att agera för att se till att militära hierarkier, stater och krigsindustrin tar hela sitt ansvar. Underlåtenhet och militära hemligheter, underlåtenhet att genomföra regler avseende skydd och försiktighetsprincipen kan sopa risken med uran under mattan tillsammans med möjligheten att förhindra ett stort antal dödsfall.

Av dessa skäl upprepar jag de krav som ställs i vår resolution, särskilt att säkerställa största möjliga öppenhet genom att märka ut kontaminerade områden och framför allt arbeta för tanken på ett omedelbart moratorium för att snart uppnå ett fullständigt förbud mot vapen med utarmat uran och klusterbomber, som fortfarande kräver offer. I Libanon avfyrade den israeliska armén exempelvis mer än en miljon klusterbomber mot byar och bostäder de sista timmarna innan den drog sig tillbaka.

Agera. Jag säger tack till rådet och kommissionen för deras svar men också för det som de kommer att göra, trots de begränsningar som nämndes av kommissionsledamot Michel, för att uppnå frihet från uranvapen och klusterbomber.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Utarmat uran är 70 procent tyngre än bly. På grund av sin rörelseenergi kan även en missil av mycket liten kaliber därifrån tränga igenom en stridsvagns pansarplåt. Det är därför som utarmat uran har använts av militären. Det finns omkring ett och ett halvt ton utarmat uran i världen. Man kan lätt förstå frestelsen att använda det. Det visar sig dock att vapen av denna typ inte har haft i närheten av sin förväntade effektivitet. 70 procent av de skadade irakiska stridsvagnarna skadades av vapen av andra typer.

Frågan om konsekvenserna av att använda sådana vapen kvarstår naturligtvis. Det bör sägas tydligt att inget definitivt svar ännu finns. Trots allt har tusentals personer arbetat i urangruvor i många år, utan uppenbara skadliga effekter. Det finns dock fortfarande tvivel kring frågan och ett moratorium bör därför deklarerars, för att frågan ska kunna lösas slutgiltigt.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Naturen och omfattningen av den skada som följer av användningen av utarmat uran är sådan att det förefaller olämpligt att beskriva den som "underordnad". Skadan tillfogas i successiva vågor mot fiendens personal och mot den personal som använder vapnen. Exempel på detta är Gulfkrigssyndromet och Balkansyndromet.

De människor som sedan betalar i årtionden därefter är de civilbefolkningar som bor på krigsskådeplatser, som andas in och intar det utarmade uranet, eftersom det kontaminerar vattenreservoarer och livsmedelskedjan, som drabbas av effekterna av strålningen. Det högsta priset för den typiska skada som orsakas av tungmetallstrålning betalas, som vi alla vet, av barnen, växande kroppar, särskilt ofödda barn.

Den exponentiella tillväxten av genetiska missbildningar och spädbarnstumörer i områden där uran har använts är bevis på detta.

En färsk studie av brittiska BBC visade att 24 timmar efter den massiva bombningen av Balkan var registreringen av den atmosfäriska radioaktiviteten i norra England rekordhög. Vi föreslår därför inte bara ett förbud mot utarmat uran utan även åtal för krigsförbrytelser mot den som använder det i full vetskap om dess följder och av dem som gör det när det finns ett förbud.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Herr talman! När vi ändå är inne på ämnet radioaktiva vapen har detta parlament varit anmärkningsvärt tyst när det gäller en brittisk medborgare – tyvärr därmed även en EU-medborgare – som dödades av ett radioaktivt vapen i London i december 2006. Jag talar förstås om Alexander Litvinenko, som mördades genom statligt sponsrad terrorism med hjälp av polonium-210.

Den huvudmisstänkte för brottet är Andrej Lugovoj, som nu är ledamot i det ryska parlamentet och inte kan utlämnas enligt den ryska författningen. Under tiden nekas Alexander Litvinenkos änka en undersökning av hennes mans död i de brittiska domstolarna, som skulle kunna granska bevisen för hans mord i brist på rättegång mot dem som misstänks för brottet.

Detta mord var en krigshandling av Ryssland mot Storbritannien. Den brittiska regeringen vill inte konfrontera detta faktum. Men om man vill diskutera radioaktiva vapen, varför inte hålla en debatt om mordet på Alexander Litvinenko och dess långtgående konsekvenser?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. - (SL) Jag vill mycket kort uttrycka mitt stora tack för denna debatt. Jag vill upprepa att rådet arbetar mycket aktivt med yttre säkerhetsfrågor i linje med EU:s strategi mot spridning av massförstörelsevapen. Inom dessa strategier uppdateras rådets prioriterade mål hela tiden, och ny utveckling inom detta område beaktas hela tiden, och inkluderas därefter också i de uppdaterade dokumenten.

Ett exempel på detta är den åtgärd som har vidtagits av rådet, till stöd för det globala antagandet av konventionen om förbud mot och begränsning av vissa typer av konventionellt krigsmateriel.

Det är intressant att syftet med det femte protokollet i denna konvention är att i så stor utsträckning som möjligt reducera skapandet av explosivt militärt avfall, när de militära konflikterna är över. Det är också intressant att de största producenterna och användarna av krigsmateriel som innehåller utarmat uran redan har undertecknat den ovan nämnda konventionen.

Det är ännu för tidigt att göra några prognoser. Jag har nämnt situationen i rådet, vilket framgår tydligt av röstresultaten om resolutionen från generalförsamlingens första kommitté, som har nämnts flera gånger i dag. Vi får hoppas att debatter som denna i Europaparlamentet kommer att bidra till att uppnå enighet i rådet. Det kommer dock mer i denna fråga inom en nära framtid.

Tack.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. - (FR) Mycket kort, herr talman, noterar jag naturligtvis de utmärkta anmärkningar och specifika förslag som har lagts fram här, och har all avsikt att vidarebefordra dem till min kollega Benita Ferrero-Waldner och kommissionen.

Jag måste dock påminna parlamentet om att kommissionens utrymme för åtgärder är mycket begränsat. Det har naturligtvis deklamatoriska befogenheter, det kan lämna in förslag, men det har inga befogenheter utöver det. Jag vill klargöra detta.

Med detta sagt noterar jag dock det mycket tydliga budskapet att det måste finnas en garanti för öppenheten, som Luisa Morgantini sa. Jag är helt för denna punkt. Hon föreslår ett moratorium, och jag kommer att vidarebefordra detta förslag. Jag tror mig även ha uppfattat ett behov av att på nytt uppdatera de undersökningar som har gjorts hittills, eller möjligheten att göra det. Det finns ingen anledning till varför dessa undersökningar inte skulle uppdateras igen.

Ni bör alla veta att jag i alla händelser kommer att rapportera till kommissionen om alla de goda anföranden och argument som jag har hört här, och jag tvivlar inte på att initiativ kommer att tas så småningom. I alla händelser kommer idéerna att föras vidare och den frivilliga andan kommer att utgöra en del av processen, tro mig, för det är uppenbart att vi måste hoppas att alla EU-länder kommer att kunna göra det som Belgien har gjort. Jag säger inte detta bara för att det är Belgien, men jag är naturligtvis glad över att det var mitt land som gjorde det. Det är kanske detta ni söker. Det har utan tvekan funnits en del användbara och intressanta

inspirationskällor, men jag vill att ni ska veta att jag kommer att föra vidare alla förslag, kommentarer och förfrågningar som har framförts här med all övertygelse och uppriktighet.

President. – Jag har tagit emot sex förslag till resolution⁽³⁾ i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

(*Sammanträdet ajournerades kl. 17.35 och återupptogs kl. 18.00.*)

ORDFÖRANDESKAP: MANUEL ANTÓNIO DOS SANTOS

Vice talman

13. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är frågestunden (B6-0156/2008).

Följande frågor ställs till rådet.

Fråga nr 1 från **Manuel Medina Ortega** (H-0267/08)

Angående: Passdiskriminering i EU

I vissa EU-länder utfärdas pass och andra handlingar för att korsa gränser inte bara till medborgare i dessa länder, utan även till statslösa personer med permanent uppehållstillstånd i de berörda länderna. Med tanke på att de flesta av dessa personer tillhör etniska minoriteter har rådet för avsikt att anta eller föreslå format för pass och andra liknande handlingar som inte längre innehåller negativa detaljer såsom "främling", och därmed på ett slut på diskrimineringen på grund av etniskt ursprung?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Jag har ett ganska kort svar, nämligen att frågan om utfärdande av pass eller resehandlingar till statslösa personer med permanent uppehållstillstånd i en medlemsstat inte omfattas av gemenskapens behörighet.

Därför har varken kommissionen eller rådet behörighet att föreslå några förändringar i samband med denna typ av pass eller andra resehandlingar.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr talman! Svaret från rådets tjänstgörande ordförande är verkligen mycket tydligt – det får inte förekomma någon diskussion om denna typ av fråga. Jag kanske borde ställa frågan i lite annorlunda ordalag. Kan rådet förutse någon typ av EU-harmonisering avseende pass och identifieringen av pass, eller anser det att denna fråga permanent kommer att ligga utanför medlemsstaternas jurisdiktion?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Herr Medina Ortega! Tack så mycket för er följdfråga.

För närvarande är de enda gemensamma normer eller jämförelsepunkter som har antagits de som gäller inom sfären för säkerhetselement, pass eller andra resehandlingar.

Jag skulle personligen kunna förutse ytterligare åtgärder inom dessa sfärer, och när det gäller andra kan jag inte spekulera i om det kommer att ske någon behörighetsövergång.

Detta är inte en fråga om huruvida denna fråga är viktig eller ej, det är en fråga om behörighet. För närvarande vilar behörigheten att utfärda identitetshandlingar till personer utan medborgarskap exklusivt hos medlemsstaterna, och rådet och kommissionen saknar befogenhet.

Tack.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Jag vill ställa en fråga om en annan typ av diskriminering. I juli planerar ert land, Slovenien, att införa klistermärken för motorvägsavgifter, och man vill utfärda två varianter – ett årsmärke och ett halvårsmärke. Det utgör diskriminering mot tiotals miljoner personer bosatta i EU som

(3) Se protokollet.

reser till Medelhavet på sommarsemester. Vad har ordförandeskapet för avsikt att föreslå den slovenska regeringen för att lösa detta problem?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Tack för er fråga, herr Rack. Notera dock att denna fråga bör ställas till den specifika medlemsstaten och inte till rådet, som inte representerar den i denna fråga.

Eftersom jag har förmånen att känna till denna medlemsstat väl vill jag dock tillägga att detta är en tillfällig åtgärd tills den satellitbaserade avgiften införs, och att de relevanta institutionerna i Europeiska unionen har fått information eller meddelande om denna åtgärd, och att de inte har tolkat den som diskriminerande.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Avril Doyle** (H-0270/08)

Angående: Ratificering av Lissabonfördraget

Kan det slovenska ordförandeskapet kommentera den rådande situationen för ratificeringsprocessen av Lissabonfördraget? Vilka åtgärder har rådet tagit hittills för att säkerställa ett positivt resultat av ratificeringsprocessen?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Jag vill informera Avril Doyle om att fram till i dag, den 21 maj 2008, har tretton medlemsstater ratificerat Lissabonfördraget.

Jag kanske ska säga vilka de är. Ungern undertecknade det först, redan förra året, följt av Slovenien och Malta, Rumänien, Frankrike, Bulgarien, Polen, Slovakien, Danmark, Österrike, Lettland, Litauen och Portugal – vilket blir 13 länder, eller knappt hälften.

Redan under sitt halvår med ordförandeskapet har Slovenien bekräftat sin önskan att ratificeringsförfarandet ska gå enkelt under vårt ordförandeskap och sedan fortsätta lika effektivt under det följande franska ordförandeskapet, med målet att Lissabonfördraget ska träda i kraft den 1 januari 2009, som planerat.

Jag måste dock betona att ratificeringen inte ligger inom vare sig ordförandeskapets eller rådets område, utan det ligger inom medlemsstaternas behörighet, för det är de som undertecknar fördraget, alltid i enlighet med landets författning.

Tack.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Jag tackar ordförandeskapet. Jag välkomnar att 13 medlemsstater hittills har ratificerat Lissabonfördraget. Ni känner säkert till att Irland är det enda land som kommer att ratificera det genom folkomröstning.

Vi har för närvarande stora svårigheter därhemma med att försöka motverka de olika grupperna på "nejsidan". Dessa grupper sprider rädsla och förvirring när det gäller Lissabonfördraget, avsiktligt eller ej, ofta i frågor som är mycket viktiga men som inte har något med fördraget att göra. Kan ni då bekräfta för mig, herr rådsordförande, att Irlands rätt att lägga in sitt veto mot framtida förslag om direktbeskattning inte kommer att påverkas på något sätt av ratificeringen av Lissabonfördraget, och att det inte finns något samband alls mellan WTO-förhandlingarna och ratificeringen av Lissabonfördraget?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Fru Doyle! Tack för de två följdfrågorna.

Jag kan för det första bekräfta att alla beslut på skatteområdet även fortsättningsvis kommer att fattas enhälligt. Med andra ord kommer Irland och alla andra medlemsstater, även efter att Lissabonfördraget träder i kraft, förutsatt att det ratificeras av alla medlemsstaterna, fortfarande att ha rätt att lägga in sitt veto i skattefrågor.

När det gäller er andra fråga, det vill säga om de förhandlingar som för närvarande hålls inom Världshandelsorganisationen, kan jag också bekräfta att dessa förhandlingar inte har något direkt samband med ratificeringen av Lissabonfördraget.

Därför är svaret på båda era följdfrågor ja.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill också ställa en fråga till ministern som rör fördragen och ratificeringsprocessen i Irland just nu.

Ett av de argument som sprids just nu är att länder efter att ha ratificerat Lissabonfördraget kan förlora sitt veto vid ratificeringen av internationella handelsavtal – exempelvis WTO-avtal.

Som läget är nu finns det ett veto, och "nejsidan" hävdar att det kommer att förändras efter Lissabon. Jag skulle vilja ha en bekräftelse av det slovenska ordförandeskapet om huruvida detta är fallet eller ej.

Jim Allister (NI). - (EN) Med irländarnas tur ska de irländska väljarna ensam tillåtas besluta om ett fördrag som påverkar allas framtid fundamentalt. Kan ni, på rådets vägnar, lova att acceptera deras demokratiska dom eller kommer de, precis som väljarna i Frankrike och Nederländerna, att behandlas med förakt om de vågar rösta "nej", vilket ligger i samma vanhedrande tradition som "ligg, Croppy!" och Nice II?

Talmannen. - Mina damer och herrar! Jag kan tyvärr inte ge ordet åt fler talare eftersom arbetsordningen inte tillåter det. Jag tror att alla är medvetna om att vi studerar en förändring av denna frågestund för att göra den mer flexibel och även mer användbar. Jag assisterar själv arbetsgruppen och vi kommer utan tvekan att ha positiva nyheter så småningom. För närvarande ser arbetsordningen ut som den gör, och jag kan inte ge ordet till Jim Higgins, trots att det har begärts, eftersom han var den tredje personen som begärde det.

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. - (SL) Först vill jag besvara frågan från Marian Harkin.

Det kommer att ske förändringar när det gäller ingåendet av avtal med tredjeländer och internationella organisationer. Det nämns i artikel 207 i det framtida Lissabonfördraget. I just denna artikel som samtidigt innehåller en mycket tydlig lista över många områden där medlemsstaterna kommer att behålla sitt veto, eftersom denna artikel innehåller en förteckning över ett stort antal områden för vilka rådet kommer att fortsätta att tillämpa principen om enhällighet när det fattar sina beslut.

Det är fjärde punkten i artikel 207. Jag bör nämna att det finns ett ganska stort antal sådana områden. Det handlar om tjänsteområdet, de handelsrelaterade aspekterna av immateriella rättigheter, området för utländska direktinvesteringar, området för kulturella och audiovisuella tjänster, området för sociala tjänster, utbildning, hälso- och sjukvård med flera områden. För alla dessa områden ska principen om enhällighet gälla även efter att Lissabonfördraget träder i kraft, när rådet fattar beslut, vilket innebär med godkännande av varje medlemsstat.

När det gäller Jim Allisters fråga vill jag säga följande. Som jag redan har nämnt i mitt första svar på den relevanta frågan ligger ratificeringen av fördraget om Europeiska unionen inom medlemsstaternas domän. Genom att underteckna detta fördrag i december förra året förpliktade sig medlemsstaterna att göra allt i sin makt för att den text som de undertecknade också kommer att ratificeras i enlighet med deras inhemska regler, författningar och andra lagbestämmelser.

Det är här som ordförandeskapet inte har någon roll. Det är exempelvis på grund av ordförandeskapet som Slovenien, som för närvarande innehar ordförandeskapet i Europeiska unionen, har varit bland de första att uppfylla denna uppgift. Om ratificeringen misslyckas, vilket är något som förhoppningsvis inte kommer att ske, kommer det helt att vila på ansvaret hos den stat där detta har skett, och det kommer inte att vara rådets, eller någon annans, ansvar.

Tack.

Talmannen. - Fråga nr 3 från **Colm Burke** (H-0272/08)

Angående: Förhandlingar med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien mot EU-medborgarskap

Kan rådet kommentera den rådande situationen i förhandlingarna med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien?

Inom vilka områden känner rådet att det har skett störst framsteg? Vilka områden visar sig just nu vara de svåraste områdena att föra fram i diskussioner?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. - (SL) Eftersom frågan är ganska omfattande kommer mitt svar att bli något längre.

Förhandlingarna med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien om dess EU-medlemskap har ännu inte inletts. Tills landet ansluter sig till Europeiska unionen är stabiliserings- och associeringsavtalet för närvarande den viktigaste ramen för f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens förbindelser med EU.

I linje med de prioriterade uppgifter som definieras i associeringspartnerskapet har landets framsteg mot att vinna medlemskap i Europeiska unionen bedömts i kommissionens framstegsrapport. Som regel publiceras rapporten i slutet av oktober eller början av november. Rådet ser fram emot att kommissionen framställer sin nästa bedömning i höst.

I sina slutsatser av den 10 december 2007 noterade Europeiska rådet de framsteg som f.d. jugoslaviska republiken Makedonien hade gjort, och beklagade att genomförandet av dess reformer hade försenats. Förseningarna berodde på inre politiska spänningar, och på grund av dem hade uppmärksamheten hos landets politiska institutioner riktats bort från de prioriterade uppgifterna för den europeiska integreringen.

Vi kan för närvarande nämna några positiva exempel, som tyder på att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien strävar efter att undvika sådana förseningar. Av de politiska kriterierna har landet gjort framsteg inom områdena decentralisering, antikorrupsionspolitik, samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, samt i de mellanetniska förbindelserna, och genomförandet av Ohridavtalet.

Efter offentliggörandet av kommissionens framstegsrapport i november antog landet lagen om allmänna åklagare, lagen om det allmänna åklagarrådet och lagstiftning om nämnden för mellanetniska frågor, och den tomma stolen i det rättsliga rådet har också tillsatts. Framsteg har även gjorts på området för säkerhet för dokument, gränskontroller och migration.

Rådet kommer att fortsätta uppmuntra alla politiska partier att öka dialogen och samarbetet med olika etniska grupper, så att landet kan göra framsteg med integrationsprocessen.

Rådet kommer även att fortsätta uppmuntra båda sidor att förnya sitt arbete på ett konstruktivt sätt, så att en ömsesidigt acceptabel lösning av namnfrågan kan nås under FN:s beskydd. Det skulle förbättra det regionala samarbetet och bidra till goda förbindelser med grannländerna.

De viktigaste reformer som landet fortfarande måste genomföra i linje med rekommendationerna från associeringspartnerskapet är följande:

– I enlighet med Ohridavtalet måste de fortsätta med decentraliseringen – två tredjedelar av kommunerna är redan i andra stadiet av skattedecentraliseringen.

– De måste förbättra lika representation av etniska minoriteter i den offentliga administrationen, och området för inre frågor är ett bra exempel på det.

De reformer som behövs närmast är polisreformen, reformen av rättssystemet och de två stora olösta frågorna från det så kallade majavtalet som kräver en större politisk enhällighet, nämligen lagen om språk och avtalet om reglering av status för offren för konflikterna 2001.

Den 18 februari 2008 antog rådet ett beslut om principerna, huvuduppgifterna och villkoren från EU:s associeringspartnerskap med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Rådet har uppdaterat det nuvarande partnerskapet genom att definiera de uppdaterade huvuduppgifterna för det vidare arbetet på grundval av rönen i kommissionens framstegsrapport för 2007.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Tack så mycket för ert svar. Jag undrar bara om ni är nöjd med att spänningarna nu har lättat så pass mycket så att framsteg kan göras? Och om spänningarna har lättat i tillräcklig grad, hur ser då tidsplanen ut för de nödvändiga reformer som måste genomföras för att den kompletta förhandlingsprocessen ska kunna återupptas?

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Som vi vet har val utlysts till den 1 juni i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Vi hoppas av valkampanjperioden inte kommer att försena de nödvändiga reformerna. Förhoppningsvis kommer man att fortsätta genomföra reformerna både före och efter valperioden.

Ordförandeskapet arbetar särskilt hårt för att uppnå framsteg i integrationen av länderna på västra Balkan, inklusive f.d. jugoslaviska republiken Makedonien på vägen mot ett medlemskap i EU.

Vi hoppas att framstegen kommer att kunna uppnås så snart som möjligt, och att landet bland annat kommer att få ett datum då medlemskapsförhandlingar kan inledas.

Det beror förstås i första hand på landet självt och på hastigheten och kvaliteten på landets reformer, som alljämt måste fullbordas och som jag nämnde i mitt svar.

Talmannen. – Fråga nr 4 utgår, eftersom författaren inte är närvarande.

Fråga nr 5 från **Gay Mitchell** (H-0276/08)

Angående: Klimatförändringar och internationell säkerhet

I Javier Solanas senaste skrift om klimatförändringen och internationell säkerhet uppmärksammas rådet på några stora klimatförändringsfrågor, särskilt konsekvenserna när det gäller territoriella anspråk, exklusiva

ekonomiska zoner och tillgång till nya handelsvägar till följd av klimatförändringen. Tonvikten på säkerhet och geopolitiska maktfaktorer är ett avsteg från EU:s hittillsvarande linje i klimatförändringsfrågan som har syftat till att minska utsläppen och öka EU:s och världens beredskap. Håller rådet på att utarbeta en ståndpunkt och en strategi i dessa viktiga frågor?

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Som ni alla vet bjöd Europeiska rådet i juni 2007 in generalsekreteraren, den höge representanten Javier Solana, och Europeiska kommissionen för att presentera ett gemensamt dokument om hur klimatförändringarna påverkar den internationella säkerheten.

Den gemensamma rapporten presenterades på Europeiska rådets möte i mars i år. I rapporten fastställs möjliga hot och konfliktformer som skulle kunna uppstå på olika platser i världen som en följd av klimatförändringarna.

Jag vill räkna upp några av dem: konflikter på grund av resursbrist, i synnerhet när åtkomsten till resurserna används i politiska syften, ökad migration som ökar trycket på transit- och mälländerna och som kan orsaka politiska och etniska spänningar samt sannolika politiska spänningar på grund av förändringar i kustområden, öar som försvinner och problem med tillträde till nya trafikvägar och resurser.

Bortsett från detta innehåller den rapport jag nämnde flera rekommendationer som måste utredas närmare. Genomförandet av rekommendationerna måste sedan följas upp genom EU:s handlingsplaner.

Europeiska rådet har därför bjudit in rådet att granska det gemensamma dokumentet och senast i december i år föreslå sina egna rekommendationer om ytterligare nödvändiga åtgärder. Syftet med åtgärderna ska bland annat vara att stärka samarbetet med tredjeländer och regioner mot bakgrund av klimatförändringarna och den internationella säkerheten.

Jag borde nämna att Europeiska unionen inte distanserar sig från den redan kända gemensamma strategin för klimatförändringarna. Tvärtom betonar man med det här dokumentet en ny och mycket viktig aspekt med klimatförändringarna, som vi inte ska kunna undvika i framtida debatter på olika nivåer.

Gay Mitchell är förmodligen medveten om att Europeiska rådet under sitt möte våren 2007 godkände EU:s mål om att minska utsläppen av växthusgaser fram till år 2020. Detta skulle ha varit unionens bidrag till det globala och integrerade avtalet för perioden efter 2012.

Europeiska rådet har även betonat att Europeiska unionen har förbundit sig att omvandla Europa till en energisnål ekonomi med låga utsläpp av växthusgaser. Europeiska rådet har antagit ett beslut om att fram till dess att ett globalt och integrerat avtal för perioden efter 2012 har ingåtts, ska Europeiska unionen sträva efter att unilateralt minska sina egna utsläpp av växthusgaser med inte mindre än 20 procent fram till år 2020, jämfört med 1990 års nivåer.

Inom klimat- och energipaketet diskuterar Europaparlamentet och rådet för närvarande vad varje medlemsstat ska bidra med för att gemenskapens ovannämnda mål ska kunna uppnås. Bortsett från att lindra följderna av klimatförändringarna, kommer man under de internationella förhandlingarna om klimatförändringarna även att lägga särskild vikt vid nya tekniker och att säkra finansieringen.

I juni 2007 publicerade Europeiska kommissionen sin grönbok "Anpassning till klimatförändringar i Europa – tänkbara EU-åtgärder". Efter intensiva samråd med alla berörda grupper kommer kommissionen i år även att publicera en vitbok om anpassningen som kommer att ligga till grund för vidare diskussioner om EU:s politik på det här området.

Tack.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag tackar ministern för hans svar, men jag undrar om institutionerna i viss mån talar förbi varandra i den här frågan.

Å ena sidan står vi inför en miljökatastrof samtidigt som Europa och världen lever vidare som vanligt. Å andra sidan försöker vi hantera klimatförändringsproblemet genom att anta stränga beslut som framtida generationer är hänvisade till.

Precis som ministern sa försökte rådet i sina vårbeslut hantera det allvarliga klimatförändringsproblemet och anta de stränga beslut som är nödvändiga.

Men talar Javier Solana om samma sak? Han har hävdad olika saker. Han har talat om behovet av utforskningsrätter för fossila bränslen på en av jordens mest ofördärvade platser och kallar det en möjlighet. Går detta inte stick i stäv mot Europeiska rådets uttalanden? Skulle vi inte kunna samordna våra uttalanden?

Avril Doyle, som är vår föredragande på klimatområdet, är här och hon kommer att lyssna på allt detta.

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Jag kan försäkra er att rådets generalsekreterare – den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken – otvivelaktigt har samma ståndpunkt som Europeiska rådet. Han har utarbetat sin rekommendation på uppdrag av rådet. Rådet har välkomnat rapporten och har inte funnit några motsägelser eller motstridigheter i förhållande till rådets övriga beslut, inklusive besluten för det integrerade klimatskyddet och energipolitiken.

Jag delar alltså inte uppfattningen om att det förekommer motsägelser mellan den höge representantens verksamhet och rådets beslut eller intentioner.

Carlos Carnero González (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill följa upp rådets svar på vår kollegas relevanta fråga genom att föreslå att även vi bör diskutera klimatförändringsproblemet, i synnerhet i medlemsstaterna kring Medelhavet.

Ett av förslagen i kommissionens meddelande handlar om att förbättra Horisont 2020-initiativet om föroreningarna i Medelhavsområdet som både är ett offer och en orsak till klimatförändringarna. Det råder ingen tvekan om att man kan vidta mycket pragmatiska åtgärder med hjälp av det här förslaget. Anser inte rådet att detta är en regional prioritet i kampen mot klimatförändringarna inom ramen för EU:s globala agenda?

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Tack, Carlos Carnero González, för er nya fråga. Vi samtycker till det här initiativet. En av de regioner som Javier Solana har pekat ut särskilt i sin rapport är faktiskt Medelhavet, en region som skulle kunna bli allt mer problematisk på grund av klimatförändringarna, men även på grund av migration och liknande svårigheter.

Vi kan med all sannolikhet förvänta att klimat- och miljöskyddet i allmänhet kommer att bli ett av huvudämnena i Barcelonaprocessen, som snart ska uppdateras med förslag om att etablera en union för Medelhavsområdet. Jag upprepar att detta handlar om en uppdatering av den befintliga Barcelonaprocessen.

Som ni vet innehåller de dokument som Europeiska kommissionen presenterade nyligen kring dessa frågor ett nytt tillvägagångssätt precis som ledamoten var inne på, även om dokumenten för närvarande ännu inte nämner några specifika projekt. Vi kan dock räkna med att detta kommer att vara ett av huvudämnena i vår utökade dialog med länderna kring Medelhavet.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Jim Higgins** (H-0278/08)

Angående: Effektivt skydd av EU:s yttre gränser

Kan rådet redogöra för de framsteg som har gjorts med att stärka skyddet av EU:s yttre gränser under det innevarande ordförandeskapet? Har problemet med narkotikasmuggling i kustområden diskuterats på rådsnivå?

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Jag tror att Jim Higgins är medveten om att rådet lägger stor vikt vid den effektiva hanteringen av de yttre gränserna. Den fria rörligheten för personer inom EU gör att rätt skydd och hantering av de yttre gränserna är av största vikt för att ge medlemsstaterna inre säkerhet och för att effektivt bekämpa terrorism, illegal invandring och människosmuggling.

I detta syfte har Europeiska rådet så här långt vidtagit ett antal viktiga åtgärder. Det har bland annat antagit rättsliga instrument, t.ex. kodex om Schengengränserna, fonden för de yttre gränserna, Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser – Frontex i kortform. Det har även vidtagit åtgärder i samband med bildandet av grupper för snabba ingripanden vid gränserna.

Jag vill även uppmärksamma er på tre meddelanden som kommissionen offentliggjorde den 13 februari i år. Dessa meddelanden innehåller förslag och rekommendationer om eventuella sätt att hantera gränserna på EU-nivå, om framtida utveckling av Frontex, om en eventuell utformning av ett europeiskt gränsövervakningssystem kallat Eurosur och om ett system för in- och utresa vid de yttre gränserna.

Debatten om kommissionens förslag och rekommendationer i dessa meddelanden ägde rum den 12 mars på ministerkonferensen i Slovenien. Man räknar med att rådet för rättsliga och inrikes frågor i juni kommer att anta rådets beslut om hanteringen av EU-medlemsstaternas yttre gränser. Dessa beslut bör innehålla kortsiktiga och långsiktiga prioriteringar för Frontex framtida utveckling, ytterligare rekommendationer om Europeiska kommissionens arbete om användningen av toppmodern säkerhetsteknik, bättre hantering av yttre gränser och riktlinjer om fortsatt arbete för att etablera Eurosur.

Bortsett från detta har vi noga övervakat Frontex verksamhet, framför allt när det gäller genomförande av gemensamma operationer, det europeiska nätverket med kustpatruller, fortsatt uppgradering och användning av utrustning som registreras centralt, s.k. Crate, samt möjlig utplacering av grupper för snabba ingripanden vid gränserna.

Etableringen av MAOC-N (Maritime Analysis and Operations Centre – Narcotics) i september förra året var ett viktigt steg framåt för gränsskyddet. Detta är ett center för åtal med militärt stöd och har etablerats av sju medlemsstater: Storbritannien, Frankrike, Spanien, Irland, Nederländerna, Italien och Portugal. Centret är tillgängligt även för de övriga medlemsstaterna.

Centrets mål är att utrota illegal handel av förbjudna ämnen med fartyg eller flyg över Atlanten till Europa och Västafrika.

Målet ska uppnås genom ökad insamling, utväxling och analys av information, och genom optimalt utnyttjande av medlemsstaternas havs- och flygresurser.

Till rådets prioriterade uppgifter hör även stärkt gränskontroll samt insamling och utväxling av hemligstämplad information om narkotikahandelns vägar.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Herr talman! I takt med att användningen av narkotika ökar och att allt mer narkotika blir tillgänglig, är det uppenbart att säkerhetsmyndigheterna inte kan stoppa narkotikan från att komma hit framför allt från Sydamerika.

Herr rådsordförande, ni nämnde kustpatrull. Visste ni och rådet att det bara finns en inspektör i sporadisk tjänst vid hamnarna och flygplatserna längs Atlantkusten i västra Irland. Det finns endast en båt. Och det är väl allt för uppenbart att Irland används som inkörsport för att exportera narkotika till andra medlemsstater – till ert eget land och till andra länder inom EU. Är ni och rådet oroade över den här situationen?

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Jag är tacksam för Jim Higgins nya fråga. Jag vill betona att Europeiska rådet verkligen är oroat över detta, och kommer att förbli oroat så länge narkotikahandeln fortsätter att existera.

När det gäller Irland vill jag framhäva det som jag nämnde tidigare, nämligen att Irland är ett av de länder som i september förra året etablerade MAOC-N (Maritime Analysis and Operation Centre – Narcotics). Centrets uppgift är just att utrota illegal handel av förbjudna ämnen som äger rum längs denna rutt, antingen med fartyg eller flyg över Atlanten till Europa eller Västafrika.

Med tanke på att det inte var så länge sedan centret etablerades, räknar jag med att det kommer att bli mer aktivt i framtiden. Ordförandeskapet kommer att stödja centrets utveckling och tillhandahålla stöd allt efter det inflytande som står till ordförandeskapets förfogande.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr minister! Utvidgningen av det område som omfattas av Schengenöverenskommelsen i december förra året har gjort många EU-medborgare oroade över att de inte längre har samma säkerhetsnivå som de hade tidigare. Har samarbetet mellan medlemsstaternas polismyndigheter i det utökade området uppnått önskade resultat efter utvidgningen av Schengenområdet?

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Tack, Reinhard Rack, för er nya fråga.

Det är viktigt att inse att Schengenområdet inte har utvidgats automatiskt eller impulsivt eller av sig självt. Det har utvidgats efter omfattande förberedelser i alla de medlemsstater som ville vara en del av Schengenområdet. Det har utvidgats efter att de ansvariga EU-organen och -institutionerna hade analyserat förberedelserna noga.

Och först när man kunde konstatera att man hade uppnått en lämplig kontroll för de framtida yttre gränserna i det utvidgade Schengenområdet kunde utvidgningen äga rum.

Vi tar människors oro på allvar och jag vill särskilt betona att det självklart är nödvändigt att informera dem om att det inte finns några sakliga skäl för dem att vara oroad.

Jag upprepar att Schengenområdet inte utvidgades över en natt. Det utvidgades efter noggranna förberedelser och efter noggranna kontroller som säkerställde att alla tekniska och säkerhetsmässiga förhållanden var uppfyllda. Eftersom de var uppfyllda kan vi i dag försäkra att säkerheten längs alla yttre gränser i det utvidgade Schengenområdet är tillfredsställande.

Talmannen. – Fråga nr 7 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0281/08)

Angående: Fattigdomsbekämpning

Hur ser rådet på utvecklingen när det gäller att säkerställa minimivillkor för ett anständigt liv och arbete, med full och produktiv sysselsättning för EU-medborgare och andra personer som bor i EU, som ett led i kampen mot fattigdom och särskilt barnfattigdom?

Janez Lenarčič, rådsordförande. – (SL) Tack för frågan från Marie Panayotopoulos-Cassiotou.

Sysselsättning, fattigdomsbekämpning och social utslagning utgör de största utmaningarna för EU och dess medlemsstater. Men jag vill påpeka att både sysselsättningspolitiken och socialpolitiken ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde, och att Europeiska unionen stöder och kompletterar deras verksamhet.

Därför måste medlemsstaterna utveckla den lämpligaste politiska kombinationen med hänsyn till landets ekonomiska och sociala situation samt sysselsättningssituation.

Tillåt mig att nämna några av de EU-åtgärder som har vidtagits på det här området i syfte att, som jag redan har nämnt, stödja och komplettera den politik som ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde.

Det första är EU-lagstiftningen som reglerar ett stort antal ärenden som rör sysselsättning, bland annat fri rörlighet för arbetskraft, information och samråd, arbetsförhållanden och åtgärder för att motverka diskriminering.

Det andra är instrument som sysselsättningsriktlinjer, integrerade rekommendationer och gemensamma principer om *flexicurity* samt politisk rådgivning när medlemsstaterna ska införliva och genomföra denna politik.

Det tredje handlar om att medlemsstaterna i denna öppna form av samordning har visat starkt politiskt engagemang för att utbyta information och lära av varandra. Denna öppna samordningsmetod har bidragit till att etablera gemensamma indikatorer genom uppmuntrande undersökningar och ömsesidiga rapporter och genom ett starkare samarbete på EU-nivå.

I samband med arbetstagares rättigheter och förbättringen av arbetsvillkor reglerar EU-lagstiftningen bland annat den fria rörligheten för arbetskraft, informations- och samrådsfrihet, arbetsvillkor, inklusive arbetstid, hälsovård och säkerhet på arbetet liksom åtgärder mot diskriminering, som även omfattar jämställdhet mellan kvinnor och män.

Låt mig påpeka att artikel 137 i avtalet handlar om att bestämmelserna i denna artikel inte ska tillämpas på löner. Det innebär att Europeiska unionen inte är behörigt att fastställa minimilöner och inte heller är behörigt att reglera minimilöner mellan medlemsstaterna.

Inom denna öppna samordningsmetod, som jag redan har nämnt, uppmanas medlemsstaterna faktiskt att fastställa lämpliga minimistandarder. Beslutet om standarder – typ och nivå för berättiganden – ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde.

Eftersom situationen varierar i varje medlemsstat, anser vi inte att det finns någon anledning att införa en gemensam standard. Vi måste tänka på att många medlemsstater i EU arbetar med problem som tillgång till medel, skulder samt socialförsäkringssystemens hållbarhet. Det vore därför problematiskt att fastställa eller införa gemensamma standarder på de här områdena.

Allt detta visar att medlemsstaterna både borde planera noga och diskutera frågan om minimistandarder, för att på så sätt bidra till att bekämpa fattigdomen.

I sin fråga hänvisade Marie Panayotopoulos-Cassiotou särskilt till barnfattigdom. Barn utsätts för fattigdom i hushåll där föräldrarna saknar arbete, i hushåll där sysselsättningsnivån är låg och familjeinkomsten är otillräcklig eller i fall där socialbidraget inte räcker för att bekämpa fattigdomen.

Därför kan man genom att genomföra väl avvägda och integrerade strategier samt strategier som omfattar aktiv integration åtminstone i viss utsträckning bidra till att främja barns och ungdomars välfärd.

Tack.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag tackar rådets företrädare för hans svar på min fråga om att genom acceptabla standarder se till att arbets- och levnadsvillkoren är anständiga. Anständigt arbete är ett mål både för den globala FN-gemenskapen, under Internationella arbetsorganisationens (ILO) beskydd, och för EU. Vi har i alla fall antagit en resolution om detta.

Hur tänker rådet genomföra dessa anständiga arbets- och levnadsvillkor för medborgarna, i synnerhet för barnen?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Tack så mycket för tillägsfrågan.

Även när det gäller denna förordning måste man ha i åtanke att ämnet ligger inom medlemsstaternas befogenhet. Rådet kan bara uttala sig generellt. Givetvis uppmuntrar vi medlemsstaterna att följa de allmänna bestämmelserna i den citerade förordningen, eller Internationella arbetsorganisationens standarder. Alla EU-medlemsstater är medlemmar i Internationella arbetsorganisationen.

Tack.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Vi håller med om målen för alternativa energikällor, men det är uppenbart att livsmedelsproblemet och hungern, som tycks öka, får många människor att undra om biobränsle är det rätta steget. Jag håller med om att vi måste fortsätta utvecklingen av alternativa energikällor. Samtidigt undrar jag om ni öppet kan försäkra våra medborgare om att livsmedelskostnaderna och världshungern inte kommer att öka.

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Tack för er tillägsfråga.

Högre matpriser är givetvis ett stort problem, och därför har även detta högnivåforum organiserat en debatt om ämnet. Europeiska rådet är redo att göra allt för att effektivt ta itu med problemet med högre matpriser. För att göra det måste vi dock först finna orsakerna till varför matpriserna går upp – och det finns säkert många orsaker.

Orsakerna till högre matpriser är många och av varierande natur. Därför tar rådet itu med dem genom olika organ. Detta debatterades nyligen i jordbruks- och fiskerådet, som antog vissa riktlinjer som bör kunna bidra till att sakta ner ökningen av matpriserna.

För en tid sedan, i denna sal, nämndes biobränslen som en av de faktorer som antas bidra till högre matpriser. Det finns en allmän kännedom om biobränslets potentiella påverkan, och därför har vi en intensiv utveckling av så kallade hållbarhetskriterier för bränsleproduktionen. I dessa kriterier ingår givetvis också den sociala effekten, som vi ska försöka bedöma.

Arbetet är inte färdigt, men man fortsätter i hög grad med det. Jag vill dock betona att biobränslets påverkan på matpriserna säkerligen tillhör de mindre viktiga faktorerna. Det finns ett antal andra faktorer som är mycket viktigare och de ses noga över av rådet på samma gång.

Tack.

Talmannen. – Fråga nr 8 av **Robert Evans** (H-0283/08)

Angående: Mänskliga rättigheter på Kuba

I februari 2008 undertecknade den kubanska regeringen två rättsliga konventioner från FN:s universella deklaration om de mänskliga rättigheterna vid FN i New York. Genom dessa två rättsligt bindande konventioner förbinder sig Kuba att ge folket yttrande- och mötesfrihet samt rätt att resa.

Mot bakgrund av detta positiva steg från Kubas sida och kommissionär Louis Michels konstruktiva besök på Kuba i mars undra jag följande. Vilka åtgärder vidtar rådet för att normalisera förbindelserna med den kubanska regeringen? Vilka påtryckningar utövar rådet för att få Kuba att respektera sina internationella åtaganden?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. – (SL) Angående frågan från Robert Evans vill jag säga följande.

EU välkomnar att Kuba har undertecknat FN:s internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter (ICPPR) och den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter (ICESCR).

I sitt uttalande av den 4 mars i år bedömde ordförandeskapet det som positivt att Kuba har undertecknat de två pakterna. Eftersom Kuba har undertecknat de rättsligt bindande internationella verktygen har landet, givetvis, accepterat de krav som följer med dem.

Ordförandeskapet har uppmuntrat Kuba att fortsätta med sådana positiva åtgärder och att ytterligare öka sitt samarbete med internationella organ om skyddet av mänskliga rättigheter. EU kommer noggrant att följa införlivandet av de rättsligt bindande åtaganden för mänskliga rättigheter som Kuba har accepterat.

I sina slutsatser om Kuba 2007 uppmuntrade Europeiska rådet den kubanska regeringen att genomföra de politiska och ekonomiska reformer som krävs för att förbättra det dagliga livet för Kubas befolkning. EU erkänner kubanernas rättigheter att bestämma själva över sin framtid. EU är redo att tillhandahålla ytterligare konstruktivt stöd för framtida utveckling inom alla områden av det kubanska samhället, inklusive åtgärder inom framtida utvecklingssamarbete.

EU fortsätter dock att påminna de kubanska myndigheterna om att de måste uppmuntra och respektera mänskliga rättigheter samt medborgarnas friheter.

Europeiska rådet diskuterar ännu möjligheterna att återetablera en allmän och öppen dialog med Kuba i linje med slutsatserna i juni förra året. Om det verkligen kommer att ske beror dock även på Kuba och om landet är redo att acceptera förslaget om en politisk dialog.

Ordförandeskapet ber Kuba att göra ytterligare ett viktigt drag och ratificera båda FN-pakterna utan några reservationer som skulle kunna undergräva deras karaktär och effektivitet.

Tack.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Tack till rådets ordförande för hans extra samtal i kväll. Med tanke på förändringarna i den kubanska regeringen undrar jag om han och rådet har sett någon förändring och ökning av kubanernas vilja att inleda den politiska dialog han nämnde. Jag undrar också om han skulle kunna reflektera över den aktuella debatt som äger rum i USA samt debatten om våra transatlantiska relationer, som säkerligen sker mellan rådet och USA. Ser han någon politisk förändring som kan ge ytterligare incitament till att förbättra de mänskliga rättigheterna på Kuba?

Janez Lenarčič, rådets tjänstgörande ordförande. - (SL) Tack så mycket herr Howitt för tillägsfrågan.

Jag kan inte säga att vi har märkt några större förändringar, även om vi är medvetna om att det finns potential till förändring och till ett nytt kapitel i förhållandet mellan EU och Kuba. Detta kommer också att diskuteras på de kommande sammanträdena i rådet för allmänna frågor och yttre förbindelser.

Vi hoppas att man kommer att dra nytta av potentialen och att detta kan bli verklighet. Jag upprepar att detta dock främst är upp till Kuba.

Tack.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Frigivningen av de fyra kubanska samvetsfångarna är ett stort framsteg, liksom Kubas undertecknande av två rättsligt bindande konventioner från den universella deklARATIONEN om mänskliga rättigheter hos FN den 28 februari 2008. Åtminstone 58 personer är dock fortfarande inlåsta i kubanska fängelser enbart på grund av att de insisterat på sina grundläggande rättigheter. Inom ramen för de två FN-konventionerna om mänskliga rättigheter, vad kan rådet göra för de 75 samvetsfångarna från "March group"? Jag litar på att rådet kommer att uppmana högt uppsatta kubanska officerare att undersöka alla fall som rör kubanska dissidenter genom opartiska rättegångar samt försöka få dem frigivna.

David Martin (PSE). - (EN) Jag var något besviken över ert svar eftersom jag anser att kubanerna visar att de verkligen är villiga att handla och att förändringen i regeringen är en förändring av emfas i termer av det kubanska förhållningssättet till världen utanför. Det skulle verkligen vara synd om EU inte använde möjligheten och tog chansen att ha en allvarlig/seriös dialog med Kuba. Så låt oss inte utöva mer påtryckningar mot Kuba att göra eftergifter, låt oss börja med att EU uppmuntrar Kuba.

Janez Lenarčič, Rådets tjänstgörande ordförande. - (SL) För det första, med tanke på Zita Pleštinskás fråga:

Faktum är att antalet politiska fångar har minskat, och EU välkomnar detta. Vi kommer dock att fortsätta att kräva att de kubanska myndigheterna friger alla politiska fångar, framför allt på grund av att Kuba är medlem av FN:s råd för mänskliga rättigheter vilket givetvis innebär att landet har vissa förpliktelser. Det är ingen tvekan om att människorättsfrågan kommer att vara en av de grundläggande frågorna i vår dialog med Kuba.

Nu skulle jag vilja återvända till David Martins kommentar. Jag kan återigen försäkra honom om att ordförandeskapet, eller rådet, inte kommer att missa något tillfälle att återuppta dialogen, om ett sådant tillfälle uppstår. Självfallet måste dialogen även handla om människorättsituationen, och vi hoppas att Kuba kommer att acceptera ett sådant förslag till att återupprätta en dialog.

Tack.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det förbryllar mig hur rådet bara kan gå i väg utan att blinka. Jag har varit parlamentsledamot under lång tid. Frågestunden med rådet brukade börja kl. 21.00 och rådet var med oss ända till 22.30. Sedan bad rådet att frågestunden skulle flyttas fram till 18.00 eller 19.00, och vi böjde oss för denna önskan. Det var vårt första misstag. Efter detta har frågestunden alltid börjat sent, och rådets företrädare har varit tvungna att gå prick klockan 19.00. Det är inte det slovenska ordförandeskapets fel, utan det är ett allmänt problem som vi måste diskutera med rådet. Under halva året kan rådets företrädare säkerligen stanna till torsdag i den vackra staden Strasbourg och därmed vara tillgängliga för oss även på onsdagskvällar.

Talmannen. – Er kommentar är noterad. I dag började vi faktiskt i tid kl. 18.00. Därmed började inte sammanträdet sent. Hur som helst har rådet begärt ordet och kan tala.

Janez Lenarčič, Rådets tjänstgörande ordförande – (SL) Tack herr talman för att ni gav mig ordet.

Jag vill bara säga till Berndt Posselt att rådet respekterar och har anpassat sig till de beslut som Europaparlamentet har antagit, givetvis i samråd med rådet. Det har dock bestämts att frågestunden ska vara en timme – frågestunden som i dag började i tid. Det är också bestämt att som regel ska frågestunden äga rum på onsdagar mellan 18.00 och 19.00. Rådet har anpassat sig för att tillmötesgå detta. Vi respekterar detta och kommer att fortsätta att göra det i framtiden.

Tack.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Tillåt mig att informera rådet om att frågestunden normalt varar 1,5 timme. När vi klagat hos presidiet får vi alltid höra att de frågestunder som bara varar en timme är ett undantag. Detta undantag tillämpas varje gång nuförtiden.

Talmannen. – Herr Posselt! Det är en fråga som talmanskonferensen beslutar om. Det är inte frågan om huruvida jag håller med eller inte. Jag skulle vilja att vi hade mer tid, men vi måste rätta oss efter talmanskonferensens beslut. Hur som helst har er kritik noterats och kommer att vidarebefordras till talmanskonferensen.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.05 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MAREK SIWIEC

Vice talman

14. Valprovning: se protokollet

15. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

16. Översyn av industripolitiken efter halva tiden – Ett bidrag till EU:s tillväxt- och sysselsättningsstrategi (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är Romana Jordan Cizeljs betänkande (A6-0167/2008), för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om översyn av industripolitiken efter halva tiden – Ett bidrag till EU:s tillväxt- och sysselsättningsstrategi (2007/2257(INI)).

Romana Jordan Cizelj, föredragande. – (SL) Nyheterna angående formuleringen av Lissabonstrategin har fått stor respons bland EU:s medborgare.

Vi insåg snabbt att de uppsatta målen var för ambitiösa med tanke på tidsaspekten, men idén offentliggjordes och presenterades för Europa och världen. Vi finslipade den något 2005 när den nya Lissabonstrategin förbereddes. Den var fortfarande ambitiös, men ändå mycket mer jordnära. Samtidigt utarbetade kommissionen en samordnad strategi för industripolitiken.

I nuläget bedömer vi vad som har uppnåtts och hur vi ska fortsätta. Även om industripolitiken fortfarande tillhör medlemsstaternas befogenhet påverkas den starkt av europeiska åtgärder, uppmuntran till utveckling och ekonomisk tillväxt. Industrin stimulerar till att ett kunskapssamhälle bildas. Den stimulerar till forskning, utveckling och innovation och på samma gång är den även konsument inom dessa verksamheter.

När vi beslutar om initiativ på gemenskapsnivå ska vi bara överväga vad som ska prioriteras inom våra gemensamma verksamheter. Vad är verkligen viktigt? Vilka områden anser Europaparlamentet är prioriterade?

Jag vill ta upp att vi välkomnar kommissionens rapport om det arbete som har genomförts, och vi vill betona prioriteringarna för vår framtida verksamhet.

De första områdena är utan tvekan klimatförändringar och hållbar utveckling. Det är inte bara inom energin och trafiken man måste minska utsläppen av växthusgaser. Industrin spelar också en stor roll, och om inte industrins utsläpp minskar går det inte att utveckla ett samhälle med låga koldioxidutsläpp. Hållbar industriell utveckling kräver därför samordning, överensstämmelse och anpassning.

Vi måste fråga oss hur vi kan uppmuntra industrin att utveckla renare teknik. Hur kan vi uppmuntra den att använda mer effektiv teknik? Hur kan vi undvika att konkurrenskraften eller konsumenternas valmöjligheter påverkas? Hur ska vi agera utanför EU:s gränser?

Vår vision är att minska den globala uppvärmningen. Därför är det inte acceptabelt att man bara flyttar högutsläppstekniker till tredjeländer. Klimatförändring är en möjlighet och inte ett hot för EU.

En annan prioritering bör vara att säkerställa tillgången på naturliga råvaror och se till att naturresurserna hanteras klokt. Om inte en av medlemsstaternas verksamheter har samordnats kan det leda till rivalitet och på lång sikt kan de nationella ekonomierna försvagas. Därför förväntar jag mig en gemensam europeisk verksamhet med en stark internationell bas.

Vi har fortfarande mycket arbete framför oss om vi ska kunna utforma en bättre miljö för små och medelstora företag. Om de ska kunna nå ut på den europeiska marknaden får de inte mötas av nya, varierade och komplicerade förfaranden och hinder i varje medlemsstat.

Därför förväntar jag mig mer enhetlighet och samordning samt en minskning av administrativa bördor, både på EU-nivå och på nationell nivå. Jag förväntar mig åtgärder som ger ännu större incitament till personliga initiativ. På samma gång förväntar jag mig att det europeiska värdesystemet förändras så att det europeiska samhället uppmuntras att acceptera större risker.

Det europeiska samhället uppskattar att ny kunskap, forskning och innovation förvärvas och genereras. Den rättsliga ramen måste följa med i denna utveckling. Vi måste inrätta adekvata förfaranden så att de immateriella rättigheterna skyddas. Dessa förfaranden måste vara på gemenskapsnivå och de måste inrättas tillräckligt snabbt. Brist på ekonomiska medel får inte vara ett hinder för handling – jag talar om det så kallade gemenskapspatentet.

Jag har bara tagit upp några prioriteringar, som också har lagts fram i vårt betänkande. Jag ser nu fram mot er fortsatta debatt, som jag vet kommer att vara produktiv. Jag uppmanar er att lägga fram era bidrag som, liksom era ändringsförslag, kommer att göra betänkandet ännu bättre.

Tack.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För tre år sedan moderniserade vi EU:s industripolitik och lät den bli en hörnsten i hela vår ekonomiska strategi.

I dag kan vi säga att det var rätt beslut. Den europeiska industrin kan nu i större utsträckning försvara sina marknadsandelar. Den positiva utvecklingen av den europeiska industrins export bidrar till makroekonomisk stabilitet, även i kristider.

Mot bakgrund av halvtidsöversynen har vi lagt fram ett tidsschema och en arbetsplan för de kommande åren för er. Jag ber er att stödja planen. Jag vill tacka Romana Jordan Cizelj för att ha utarbetat betänkandet. Ni kommer att förstå varför jag verkligen är nöjd och lättad över att betänkandet är så fördelaktigt samt ger oss så stark uppbackning. I likhet med mig är föredraganden medveten om industripolitikens huvudfunktioner när det gäller att utforma de rätta villkoren för företag, att göra EU till en hållbar, attraktiv plats för industrier och att stärka vår industriella bas så att vi också har tillräckligt bra och säkra jobb inom tillverkningsindustrin i framtiden. 2000-talets industripolitik liknar inte alls det som brukade kallas industripolitik. Låt mig återupprepa tydligt att vår industripolitik baseras på att våra företag måste klara konkurrens samt att vi inte varken kan eller vill skydda dem från konkurrensen.

Vår uppgift är inte att skydda industrierna. Vårt jobb är att skapa förutsättningar för dem så att de helt och hållet kan utveckla sin potential. Jag är nöjd över att parlamentet i sitt betänkande inte bara stöder industripolitikens mål utan också den metod vi fullföljer dem genom. Metoden baseras på en kombination av branschövergripande och branschspecifika initiativ.

Det finns säkerligen ett behov av att agera på många områden som starkt påverkar hela den europeiska industrin. Låt mig bara nämna tre exempel, nämligen att minska byråkratien för europeiska företag, att stärka deras innovativa kapacitet och att bygga upp en företagskultur. Å andra sidan finns det angelägenheter som bara rör vissa industrier.

Låt mig påminna er om att vi har infört ett system som ser till att produktion och marknadsföring av kemiska ämnen är säkra inom EU. Vi har just startat ett uttömmande åtgärdsprogram som syftar till att stärka den europeiska försvarsindustrin. Det finns även ett ambitiöst program, som antogs först den här veckan, för att förenkla de rättsliga bestämmelser som styr bilindustrin.

Jag skulle kunna utöka listan med många fler exempel. Allt detta har gjorts i nära samarbete, inte bara med industrin utan även med alla inblandade grupper. Jag fäster stor vikt vid att vi har gjort allt detta tillsammans med parlamentet, med fackföreningarna och med miljö- och konsumentorganisationerna samt att processen har varit öppen och kontrollerbar.

Jag förkastar idén om att utforma industripolitik bakom stängda dörrar i kulisserna. Den europeiska industrin är den vitala drivkraften för innovation i Europa och en helt avgörande faktor för att vi ska kunna trygga vår position inom den globala handeln. Därför förtjänar industrin att erkännas och hyllas. Den förtjänar att vi ser till att den i så stor utsträckning som möjligt kan fortsätta sin verksamhet i framtiden och den förtjänar att vi anstränger oss för att möta de omedelbart förestående utmaningarna. Dessa utmaningar har givetvis sitt ursprung i den ekonomiska globaliseringen, vilket det inte bör vara någon tvekan om. Det vi hittills har sett är bara början.

Detta gäller säkerligen även teknisk förändring, och den takt den sker i, med alla konsekvenser för produktivitet, strukturer och arbeten. Dessutom gäller det den alltmer centrala frågan om hur våra klimat- och miljömål påverkar vår industripolitik. Här behövs justeringar, och de kommer att hålla oss sysselsatta den närmaste framtiden.

Följaktligen är kommissionens nästa stora initiativ, som kommer att påbörjas före månadens slut, initiativet för hållbar industriell utveckling, hållbar industripolitik och hållbar industriell produktion. Det politiska målet är en samordnad strategi som omfattar miljö-, sysselsättnings- och industripolitik. Vi vill ha en stark ekonomi och en ren miljö samt säkra jobb och mindre energiberoende. För att nå dessa mål krävs produkter som är innovativa och som kan möta framtidens behov. Det krävs också mindre miljöföroreningar i Europa samt mer stöd till andra regioners omfattande arbete med att klara av klimatförändringarna genom att använda modern teknik framtagen i Europa. Detta vill vi med vår industripolitik.

Dessutom har vi även påbörjat nya initiativ för industrikluster och pilotmarknader. Jag ska lägga fram en handlingsplan om standardisering för er samt undersöka hur industrins kvalitet kan bli bättre och dess tjänster mer konkurrenskraftiga. Två nya branschinitiativ har också påbörjats. Det första gäller problem som är specifika för livsmedelsindustrin, och det har givetvis fått stor betydelse på grund av de ökade matpriserna. Det andra rör utmaningar som en annan av Europas huvudindustrier utsätts för, nämligen elektroteknik.

På det hela taget anser jag att vi kan säga att vår industripolitik nu är på god väg att skapa de rätta förutsättningarna för att de europeiska företagen ska kunna växa. Låt mig återigen säga att vårt mål inte är att ingripa för att gynna vissa ekonomiska aktörer. Vi försöker inte heller minska medlemsstaternas ansvar. Vad vi strävar efter är partnerskap, optimal samordning och att gemensamt uppnå gemensamma mål.

Vi håller på att sammanlänka EU:s och medlemsstaternas industripolitik, och jag är nöjd över att parlamentet också har gett sitt starka stöd till detta.

Jerzy Buzek, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill gratulera Romana Jordan Cizelj för ett utmärkt och mycket uttömmande betänkande. Det täcker allt det ska. Jag vill också tacka Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande, för hans uttalande nyss. Jag stöder det helt och hållet. Jag vill börja med att påminna parlamentet om att det en gång sas att den bästa industripolitiken inte är någon industripolitik. Som tur är har vi nu kommit vidare och saker är annorlunda. Man bör påminna om att Lissabonstrategin främst handlar om industriell verksamhet. Den rör produktion, produkter samt konkurrenskraftiga produkter och den täcker alla företag från små och medelstora företag till stora koncerner. Jag anser att det finns fem punkter som gäller vår industri, från de minsta till de största företagen. Punkterna har redan nämnts, men jag vill betona dem.

Den första punkten är innovation. Detta kräver givetvis forskning och utveckling, men det är en separat fråga som man tar itu med i EU:s sjunde ramprogram samt i nationella program. Det finns dock också några mycket viktiga krav, nämligen att skapa de makroekonomiska förutsättningar som behövs för att se till att innovation kan vara ledande på marknaden tillsammans med nya tekniker. Detta står i motsats till statligt stöd.

Den andra punkten är att skapa lämpliga förutsättningar för bankverksamhet och uppmuntra banker att bevilja högrisklån, eftersom innovation innebär risk.

För det tredje måste vi bekämpa monopolen på vår marknad. I nuläget överväger och debatterar vi monopolen kontra en fri energimarknad. Vi vet alla att det är en svår fråga. Likväl måste vi samtidigt skydda vår marknad mot dumpning utanför EU.

För det fjärde måste vi förenkla lagstiftningar och införa bättre regleringar. Därför måste vi stödja alla åtgärder som Europeiska kommissionen och kommissionsledamot Günter Verheugen vidtar.

För det femte måste vi lägga grunden för äkta solidaritet när det gäller energi och råvaror. Det är en ovillkorlig förutsättning för industrins utveckling. Dessutom bör vi införa långtgående standardisering och politisk samordning på gemenskapsnivå. Dessa ska hänga samman med medlemsstaternas politik.

Varje medlemsstat samordnar sin regionala politik på nationell nivå på olika sätt. På liknande sätt bör varje medlemsstats politik samordnas ovanifrån. Min slutliga kommentar är att vi måste följa bestämmelserna för miljö- och klimatskydd. Vår avsikt är att vara ledande inom området, men i vår industris intresse måste vi gå fram varsamt.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) Jag vill gratulera Romana Jordan Cizelj och tacka henne för den öppenhet hon har visat när betänkandet utarbetades. Jag lade fram fyra ändringsförslag som vi kan finna i artikel 18 och artikel 27 i betänkandet.

Jag vill börja med att uppmärksamma behovet av att sätta industriell utveckling i relation till förbättring av de sociala skyddssystemen. Alla industrianställda måste ha anständiga arbetsvillkor. I artikel 18 i Romana Jordan Cizeljs betänkande anser Europaparlamentet att den industriella utvecklingen i stor utsträckning hänger samman med att det finns en effektiv transportinfrastruktur på gemenskapsnivå. Om det finns en utvecklad transportstruktur är det även möjligt att utveckla industriområden utanför tätortsområden. Medlemsstaterna kan också använda regionala utvecklingsfonder för att skapa industrianläggningar och tekniska anläggningar på landsbygden nära stora tätorter.

I ett annat ändringsförslag av mina ändringsförslag bad jag kommissionen och medlemsstaterna att stödja och påskynda slutförandet av de projekt som enligt Europeiska rådet är viktiga för EU i termer av energisäkerhet och diversifiering av de europeiska energikällorna. I artikel 27 i betänkandet uppmärksammar Europaparlamentet behovet av att investera ännu mer i studier, yrkesutbildning och forskning. Industriell utveckling och de europeiska produkternas konkurrenskraft beror på kvaliteten hos de mänskliga resurserna och deras utbildningsnivå, och även på hur innovativa de nya produkterna är.

Tyvärr investeras det, trots gemenskapens forskningsprogram och de fonder som är knutna till dem, alldeles för lite på gemenskapsnivå i tillämpad forskning. Det gäller framför allt små och medelstora företag. De brottas med svårigheter i att få den samfinansiering som krävs för att de ska kunna delta i ramprogrammet för forskning. I detta sammanhang anser jag att banksystemet skulle kunna förbereda finansiella instrument som gör det lättare för små och medelstora företag att delta i ramprogrammen för forskning.

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Låt mig börja med att tacka Romana Jordan Cizelj. I sitt betänkande tog hon verkligen upp den moderna industripolitikens alla aspekter och hon betonade hur viktigt det är att skapa de rätta grundvillkoren. Jag är henne väldigt tacksam. Vi hade ett bra samarbete i samband med betänkandet.

I er motivering säger ni, Romana Jordan Cizelj, att industrin i EU i allmänhet är sund och dynamisk. Ja, vi upplever till och med en återfödelse av den "gamla ekonomin". Jag kommer själv från ett mycket utvecklat industriland. Ingen trodde till exempel att stålindustrin plötsligt skulle få ett uppsving igen. Vi är en dynamisk global kraft. Vår industris tillstånd är stabilt, och vårt flaggskepp euron har verkligen hjälpt oss genom svårigheterna. Trots den sunda industriella basen och trots att man återigen har börjat investera i Europa märker vi dock att vinden vänder. Den tekniska förändringen är makalöst snabb. Frågan är hur vi ska ta itu med detta. Är det rätt tid att genomföra en halvtidsöversyn av vår industripolitik?

Utan råvaror och billig arbetskraft – och vi har inget av detta – kommer vi att utsättas för en konkurrens som vi inte kan klara av om vi inte är kreativa. Därför vill jag gratulera kommissionen först av allt för att den har utsett 2009 till Europeiska året för kreativitet och innovation. Vad betyder då detta? Innovation måste, som vi vet, verkligen kunna omvandla kunskap till välfärd. Vi har inrättat ETI, Europeiska tekniska institutet – eller, för att vara mer exakt, det kommer snart att inrättas – och det är en bra grund. Ändå lämnar världens kreativa personer inte bara Europa utan till och med USA. Ni borde läsa Richard Floridas bok där han reflekterar över denna situation. Vad händer med den kreativa klassen i världen? Kreativa människor kommer att slå sig ner på platser som uppfyller tre kriterier – teknik, talang och tolerans. Florida kallar dem för de tre t:na. Frågan är om dessa kriterier är tillräckligt uppfyllda i Europa. Jag anser att vi har lagt goda grunder genom det sjunde ramprogrammet och genom ETI, men det är inte tillräckligt. Vi måste göra mycket mer. De tre t:na behöver pengar. Klustren är ett bra initiativ. Det är dock mycket viktigt att välja de rätta specialiseringarna. Klusterinitiativet måste vara konsekvent, liksom hela EU:s industripolitik, och det måste vara ändamålsenligt och balanserat.

Bilindustrin kännetecknas givetvis av inkonsekvens. I vissa avseenden tar vi i för hårt. Det har att göra med vår politik om klimatförändringar. Den håller allt mer på att bli ett fanatiskt moraliskt korståg. Europa utsätts för en form av livsstilsreglering som ibland går för långt. Hur kan annars koldioxidutsläpp från avgasrör straffas 24 gånger mer än utsläpp från skorstenar? Vi måste se till att EU:s politik är konsekvent. Vi kan inte vara den ledande marknaden som står för 80 procent av den globala handeln av högklassiga fordon och på samma gång dra undan mattan under våra egna fötter på den här delen av marknaden. Vi måste se till att agera konsekvent.

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Värdet av vår föredragandes arbete förtjänar att erkännas fullt ut. Den genomförda översynen ger en uppmuntrande bild av läget för många branscher inom EU:s industri. Vi måste dock erkänna de utmaningar vår union står inför. De främsta utmaningarna är takten hos den tekniska förändringen, framför allt med avseende på nya material, behovet av att spara energi och vatten, miljöskyddet samt demografiska förhållanden som påverkar arbetsmarknaden. Vi måste i större utsträckning komma på innovativa lösningar inom alla områden, inklusive tekniska, organisatoriska, juridiska och finansiella lösningar. I detta avseende bör vi ta upp frågan om att omvandla idéer till produktion, liksom patent och europeiska upptäckter. Vi måste verkligen arbeta för att hitta lösningar som är acceptabla för små, medelstora och stora företag. Europeiska produkter kan och bör vara framgångsrika på grund av sin attraktiva design, yta, utmärkta kvalitet, kreativitet och enastående service.

Jacky Hénin, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det enda målet med betänkandet och dagens diskussioner är att dölja hur det egentligen ser ut i EU. Industrin befinner sig i kris och skadan är avsevärd. De siffror som tas upp är verkligen osannolika: 80 procent, 73 procent. De kunde ha ersatts med miljarder euro för att skryta med dem för alla. De lurar dock inte någon. De gör ingenting annat än att dölja sakernas sanna natur.

Ett av de största problemen för hela industrin är att det enda som räknas är marginalvinsten. De farliga industriledarna har nu ersatts av dystert talande robotar. Det spelar ingen roll vilka beslut som fattas och

vilka konsekvenser besluten får för kvinnor och män i Europa. Vinsten måste vara så hög som möjligt och den måste uppnås omedelbart.

Jag är väl medveten om att vissa människor kommer att berätta för mig att industrin aldrig har investerat, producerat och tjänat så mycket tidigare. Det är sant, men vilken nytta är det med enorm ekonomisk vinst om den bara gynnar en handfull människor, medan de flesta lider och ser sina lyckliga drömmar gå upp i rök?

Det är omöjligt att undgå att varken arbetslöshet, fysisk planering, befolkningens behov, beskattning och sociala frågor tas upp i betänkandet. De stora europeiska industrigruppernas handelsframgångar bidrar i nuläget ännu mindre till EU:s utveckling. De flyttar utomlands eller förlägger delar av verksamheten till länder som tillämpar dumpning i termer av löner, välfärd, skatter och miljö. Samtidigt vägrar EU att genomföra någon industripolitik.

Den här politiken drabbar också små och medelstora företag, som uppmuntras att göra likadant. Det är givetvis inte den ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Herr Henin! Tiden fastställdes inte av oss, utan av er grupp. Dessvärre har ni en minut och trettio sekunder. Så om ni vill protestera får ni göra det till er grupp.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – *(NL)* EU satsar mycket riktigt en hel del på att behålla och stärka konkurrenskraften, och vi vet hur vi ska behålla våra marknadsandelar i viktiga branscher. Som kommissionsledamoten just sa befinner vi oss dock bara i globaliseringens första våg. Vi måste verkligen vara uppmärksamma.

En annan punkt är den nya kombinationen av forskning, utveckling samt om att skapa och sälja innovativa produkter på ett sätt som verkligen är vinstdrivande. Romana Jordan Cizelj lägger tyngdpunkten på rätt ställe i sitt betänkande. Vi måste eliminera byråkratin och vi måste verkligen se till att lagar och lagstiftning är mer effektiva. Handlingsplanen fungerar som drivkraft för det, men jag skulle vilja göra en uppriktig vädjan. Det är fortfarande svårt för industrierna att hitta rätt bland de typiska europeiska verktygen. Ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation och det sjunde ramprogrammet är centrala toppstyrda verktyg som utformas i Bryssel. Strukturfonderna är decentraliserade. Alla har sina egna ingångar, sina egna kriterier, och så vidare.

Mitt budskap är att det, även inom Europeiska kommissionen, bör finnas mer sammankoppling och mer samordning samt att man i större utsträckning väljer vad man ska prioritera. Sedan skulle jag kunna se effekten i regionerna. Jag skulle kunna se att kluster kan utvecklas i framgångsrika branscher. I min region inrättade vi förra månaden ett gemensamt kontor för de olika verktygen. Det bidrar till klarhet.

Sammanfattningsvis är uppdelning och byråkrati onödiga. Vi måste veta vad vi vill. Det ökar företagets och allmänhetens insyn, och det är oerhört viktigt. De måste kunna säga att EU valde rätt och att genomförandet var riktigt. I det avseendet finns det fortfarande mycket att önska.

Bogusław Liberadzki (PSE). – *(PL)* Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag är nöjd över kommissionsledamotens uttalande nyss. För det första, herr kommissionsledamot, betonade ni att vi måste anpassa vår strategi till vissa transportsektorer. För det andra sa ni att specifika regioner behöver större stöd. För det tredje tog ni upp frågan om innovation.

Vissa delar av vår industri verkar på global nivå och andra på lokal nivå. Jag vill nämna varvsindustrin. Typiskt för denna industri är att den finns i kustregioner. Det är dock en av de industrier som upplever svårigheter på global nivå. Det är inte bara Polen som drabbas, utan också andra medlemsstater, till exempel Malta.

Kontrakt löper över många år, herr kommissionsledamot. För tre år sedan förutsågs ingen att dollarns växelkurs i förhållande till euron skulle falla. Ingen förutsåg att dollarns och eurons växelkurs skulle falla i förhållande till den polska zlotyn, till exempel. Detta har lett till allvarliga ekonomiska problem. Jag vädjar till er, herr kommissionsledamot, att se till att EU:s varvsindustri skyddas genom gemenskapspolitiken. Vi måste skydda den på global nivå, mot konkurrensen från de kinesiska och de indonesiska skeppsvarven. Jag är säker på att det måste vara en hjärtefråga för er eftersom ni är hedersdoktor vid Stettins universitet.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Genomförandet av EU:s industripolitik, som ligger inom medlemsstaternas befogenhet, står inför en rad hinder som förhindrar att bättre resultat och större konkurrenskraft uppnås. Jag kommer att ta upp några av dem – reglering och hållbar utveckling.

Industrin i EU äventyras av överdriven reglering och byråkrati. Små och medelstora företag lider mest på grund av den outhärdliga administrativa bördan.

Små och medelstora företag utgör mer än 90 procent av alla företag. De är kända för att de är innovativa, dynamiska och flexibla samt att de kan klara av konkurrensen och skapa nya jobb. Jag uppmanar därför Europeiska kommissionen och medlemsstaterna att genomföra större förändringar och förenkla regleringen för små och medelstora företag.

Hållbar utveckling är den horisontella dimensionen i all gemenskapspolitik. Vi måste sträva efter en industri baserad på lägre koldioxidproduktion och effektiv resursanvändning. Vi måste göra det möjligt att minska miljöföroreningarna, exporten av föroreningar till tredjeländer och effekten på klimatförändringarna. Hållbar utveckling måste baseras på ny teknik. Eftersom vi ligger bakom USA och Japan i detta avseende måste vi öka anslagen till vetenskaplig forskning. Patentkostnaderna måste dock minskas så att det blir enklare att sprida innovationer.

Även om industripolitiken tillhör de nationella befogenheterna, bad jag tidigare kommissionen att anta en mer framträdande roll. Den bör framför allt genomföra studier, ställa prognoser och förbereda rekommendationer till regeringarna om i vilka sektorer det bör råda konkurrens. Detta är mycket viktigt när det gäller en eventuell flytt av produktionen till tredjeländer. Därför välkomnar jag kommissionens nya sektorspecifika initiativ inom elektroteknik och livsmedelsindustri. Här är problemen mest akuta i nuläget.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill ta upp två frågor i debatten. För det första kommer den finansiella krisen och den påföljande ekonomiska krisen i USA att leda till att den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen kommer att vara lägre än vad som förutsetts i EU under 2008 och 2009. Detta kan orsaka allvarliga svårigheter, i synnerhet för små och medelstora företags verksamhet.

För det andra har Europeiska kommissionen satt upp ambitiösa mål för att begränsa EU-industrins koldioxidutsläpp, samtidigt som det bästa som kan sägas om andra länder i världen är att de är försiktiga med utsläppen. På grund av denna inställning kommer produktionskostnaderna att öka i Europa samtidigt som den ekonomiska tillväxten kommer att minska. Ytterligare en negativ konsekvens för den europeiska produktionen har att göra med att man i fördelningen av koldioxidutsläpp mellan enskilda medlemsstater inte tar hänsyn till hur långt de har kommit i utvecklingen. Effekten för de nya medlemsstaterna är katastrofal, framför allt för extra känsliga ekonomier som är beroende av kol, till exempel ekonomin i mitt land. Det verkar som att betänkandet vi har framför oss i dag inte tar upp dessa två frågor, i synnerhet inte om de påverkar den ekonomiska utvecklingen och sysselsättningen i Europa.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Den centrala frågan i debatten är att man måste prioritera att försvara och främja de befintliga industrierna i de olika medlemsstaterna, med tanke på deras specifika natur, oavsett om de är textil-, klädes- och skoindustrier, eller bil-, skepps-, kemiska industrier, eller vilka traditionella branscher som helst eller nya branscher som inkluderar nya material och innovativa tekniker.

Prioriteringen kräver att man stimulerar innovation och effektivt stöder mikroföretag, små och medelstora företag. Man måste också ha en internationell handelsstrategi som tar hänsyn till den nuvarande situationen och de industrier som finns i våra länder. Samtidigt måste man värna om sysselsättning samt främja utveckling i våra regioner och social integration.

Det räcker inte med att säga att vi vill ha en industri som blickar framåt. Vi måste snarast titta på den aktuella situationen och sätta industrierna och deras sociala konsekvenser i centrum för de beslut som måste tas inom makroekonomisk, finansiell och kommersiell politik, både på gemenskapsnivå och på nationell nivå.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Herr talman! Inom ramen för den nya Lissaboncykeln bör tonvikten läggas på industripolitiken, eftersom en växande industri är mycket viktig för att man fullt ut ska utnyttja EU:s ekonomiska potential. Det är sant att industripolitiken i stort faller inom den nationella befogenheten. Likväl behövs bättre samordning på gemenskapsnivå för att de politiska strategierna ska bli effektiva.

I den nya handlingsplanen för hållbar industripolitik bör man ta hänsyn till aspekter som bättre rättsregler för att minska de administrativa bördorna, som är särskilt betungande för små och medelstora företag. De senare spelar dock en av de viktigaste rollerna när det gäller att generera ekonomisk tillväxt och stärka konkurrenskraften i Europa eftersom de är innovativa, dynamiska och flexibla.

Man bör också ta hänsyn till miljömål som att minska utsläppen av växthusgaser och öka energieffektiviteten. När allt kommer omkring kan man genom innovativa lösningar förvandla EU-industrin till världsledande inom området för miljövänliga och socialt acceptabla tekniker, produkter och tjänster.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr kommissionsledamot! EU:s uppdaterade industripolitik, den nya strategin, minskningen av regleringarna, den ökade konkurrenskraften och innovationen har vi att tacka er för, kommissionsledamot Verheugen. Jag vill göra detta väldigt klart.

Vi var alla överens om att den överdrivna rättsliga bördan som påverkar företagen borde minskas. Det inkluderar minskade administrativa bördor, i synnerhet för små och medelstora företag. Vi har ställt höga krav på industrin när det gäller kvalitetskrav, miljöstandarder, minskning av utsläpp av växthusgaser och passande arbetsvillkor. Allt detta ökar kostnaderna. På samma gång vill vi att de tillverkade produkterna ska vara konkurrenskraftiga på marknaden. Hur kan detta uppnås? Är det ens möjligt?

Jag vill tillägga att EU och dess industri behöver verkligt kvalificerade arbetare som passar en kunskapsbaserad ekonomis behov. Därför är det nödvändigt att stödja åtgärder som förbättrar de mänskliga resursernas kvalitet genom alla sorters utbildning och att finansiera investering i individutveckling.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill nämna att EU:s medel inte räcker till EU:s ambitiösa mål angående klimatförändringen. Kommissionen har kommit med lagstiftningsinitiativ som har en betydande effekt på olika industrisektorer. Dessa åtgärder finns dock inte med i EU:s budget.

Jag anser också att en ambitiös industripolitik måste förenas med en europeisk sysselsättningsstrategi. Genom fri rörlighet för människor, bekämpande av illegal invandring och, framför allt, respekt för alla EU-medborgares rättigheter kan man se till att arbetsvillkoren är rimliga. Om man ser till att de legala invandrarnas rättigheter följs i en medlemsstat kommer alla arbetares rättigheter att skyddas i den medlemsstaten, vilket medför att social dumpning undviks.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Jag vågar mig på att begära ordet igen eftersom jag sparade några sekunder av den tid jag fick tilldelad tidigare. Herr kommissionsledamot, ni refererade till monopol i negativa ordalag. Jag skulle föredra om vi talade om monopol som något som vi kan övervinna.

Jag undrar hur ni skulle reagera på vad som i ekonomisk teori kallas naturligt monopol. Kommer vi även i fortsättningen att tillåta naturliga monopol inom vissa områden av vår industripolitik? Å ena sidan kan vi kontrollera dem och å andra sidan kan vi i sådana fall garantera skalekonomi.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Under de sista två minuterna vill jag försöka skissa hur jag förväntar mig att saker och ting ska utvecklas under den period som ligger framför oss. Vi kommer att fortsätta att ha en stark europeisk industriell bas. Det finns ingen risk för att industrin kommer att försvinna från Europa. Jag är också ganska säker på att den europeiska industrin kommer att fortsätta generera tillväxt och skapa jobb, även om det inte nödvändigtvis sker i Europa. Det är problemet.

Vi ser redan att fler stora europeiska företag uppnår sin tillväxt och sina vinster utanför Europa, och de skapar också nya jobb utanför Europa. Detta leder till ett jobbproblem i Europa. Den enda utvägen för att återställa balansen och verkligen lösa denna viktiga aktuella sociala fråga, nämligen hur man skapar tillräckligt bra jobb, är i själva verket – som många talare har nämnt, och jag stöder dem helt och hållet – att inrikta initiativen mer på företag genom att lägga större tonvikt på små och medelstora företag.

Nyckeln till långsiktig framgång för vår ekonomiska strategi ligger inte i de stora industriföretagen, som mycket väl kan se efter sig själva. Nej, nyckeln till framgång ligger i de talrika små och medelstora företagen i Europa, vars potential är långt ifrån uttömd, och vår politik inriktar sig på dessa.

Den andra punkten är att de villkor som de europeiska företagen tävlar på kommer att ändras mycket snabbt. Det är fel att föreställa oss att vi kan fortsätta på samma sätt när konkurrenter som Kina levererar billiga massprodukter och vi tillverkar finare och dyrare varor. Kineserna producerar och exporterar redan högkvalitativa och tekniskt komplexa varor. Vi kommer mycket snart att utmanas inom dessa områden, där vi i dag alltjämt är särskilt starka. Det betyder att vi måste arbeta för att bli ännu bättre.

Därför stämmer allt som har sagts om forskning, utveckling, innovation och utbildning. Den europeiska ekonomin, och framför allt den europeiska industrin, kommer att vara framgångsrik om den resolut övergår till att bli en kunskapsbaserad ekonomi. Den kommer också att vara framgångsrik om den inser att de stora

miljöutmaningarna i vår tid, i synnerhet dem som rör energi och klimatförändring, faktiskt också kan leda till ekonomiska möjligheter, och att dessa möjligheter måste utnyttjas.

Romana Jordan Cizelj, föredragande. – (SL) Kommissionsledamoten har nämnt den positiva strategin. Jag anser att vi med god vilja och samarbete kommer att lyckas med att även överföra detta från EU-nivå till nationell nivå och skapa en ännu starkare koppling mellan EU:s och medlemsstaternas industripolitik.

Jag ser inte heller industripolitiken som ett skydd för företag. Jag ser den som en politik som vi skapar för EU-medborgarnas bästa. Det kan vi givetvis uppnå genom att skapa fördelaktiga villkor för företag, investeringar, innovation, och skapande av fler nya jobb.

Det har inte nämnts i dag, men politik kan också få effekt genom lämpliga offentliga upphandlingar. Jag håller med om att vi måste vara försiktiga och verkligen se till att den industriella utvecklingen i EU är balanserad, båda i geografiska termer och i termer av projektens räckvidd. Det är sant att vår syn på industripolitik, eller på alla andra krav på den, inte får vara för smal.

Även jag är övertygad om att EU-industrin är i god form, även om den givetvis kan behöva ytterligare stimulans, och jag anser att vi är överens om att vi främst strävar efter mer innovation.

Vilka är flaskhalsarna som hindrar mer innovation? Enligt min åsikt är en av dem otillräckliga mänskliga resurser. Det är inte bara inom politiken, utan också inom detta område i det europeiska samhället som vi kan skapa nya värden. Jag förväntar mig dock att företagen tar större ansvar.

Om företagen verkligen förstår att de också är ansvariga för att ta fram de nödvändiga mänskliga resurserna, menar jag att de verkligen kommer att kunna visa vilka möjligheter människor har om de deltar i verksamheter som i större grad kännetecknas av innovation.

Jag är, herr kommissionsledamot, övertygad om att initiativet i samband med druvor kommer att visa sig vara framgångsrikt, och jag menar att Europeiska tekniska institutet också kommer att bli framgångsrikt.

Jag tackar er för era produktiva inlägg, och jag önskar er lycka till även i ert framtida arbete.

Tack.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Det finns en synnerligen problematisk punkt i betänkandet, nämligen: "Europaparlamentet välkomnar kommissionens förslag att stärka den europeiska marknaden för försvarsutrustning och att förbättra den totala konkurrenskraften för EU:s försvarsindustri." Det betyder att vi med USA som förebild håller på att skapa ett militärt-industriellt komplex till EU, en organisation som marknadsförs i fredens namn.

Det är uppenbart att det också kommer att inkludera satellitnavigeringssystemet Galileo, som har kommit att finansieras helt av EU. Dessutom är det lika uppenbart att den rättsliga grunden för att militarisera hela EU är den nya konstitutionen, det vill säga Lissabonfördraget. Man berättar inte för folk om hur man fiffjar med de militära angelägenheterna. I stället marknadsförs unionen som ett fredsprojekt för civila, vilket den inte längre är. Unionen kommer att ha en funktionell och kvasijuridisk behörighet att starta krigshandlingar långt bortanför dess gränser, handlingar som är illegala enligt internationell lag.

Iuliu Winkler (PPE-DE), skriftlig. – (EN) EU är den viktigaste globala aktören och den ledande teknikexportören i världen i dag.

Att upprätthålla den ledande positionen medför en rad utmaningar. Bland dessa bör man nämna behovet att hålla kvar de europeiska exportindustrierna på marknaden genom att se till att orättvis konkurrens ifrågasätts, samtidigt som man inte frestas till protektionism. Man måste också ta upp behovet av att stödja små och medelstora företag i EU genom att minska de administrativa hindren liksom hindren för inträde på marknaden. EU-institutionerna måste särskilt stödja de små och medelstora branscherna i de nya medlemsstaternas ekonomier, så att de kan eliminera skillnaderna i utveckling mellan dessa länder och övriga EU.

Med tanke på de möjligheter som ges genom hållbar industripolitik måste EU ta hänsyn till den potential som industrierna i de nya medlemsstaterna utgör.

Det snabba antagandet av en uttömmande rättsakt för småföretag kommer i stor utsträckning att bidra till utvecklingen av de små och medelstora branscherna i alla medlemsstater. Därmed kommer man att förstärka Europas ledande roll i hållbar och tekniskt inriktad industriell produktion.

17. Reach (förordningen om testmetoder) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är debatten om den muntliga frågan (O-0055/2008) från Guido Sacconi, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, till kommissionen om utkast till förordningen om testmetoder i enlighet med Reach (B6-0158/2008).

Guido Sacconi, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot! Ni är väl medvetna om att inom få dagar, tio för att vara exakt, kommer den första genomförandefasen av Reach att börja. Det är fasen för registrering på förhand av ämnen. Med tanke på detta högtidliga ögonblick var vi, som ni vet, irriterade över definitionen av testningen i genomförandeförordningen till Reach. Det berodde på att ett av målen i Reach, som vi med stor svårighet lyckades få igenom under lagstiftningsprocessen och de interinstitutionella förhandlingarna, var just att främja alternativa metoder till djurförsök.

Vi blev mycket arga när vi upptäckte att en serie försök som vetenskapligt validerats av ECVAM (Europeiskt centrum för validering av alternativa metoder) inte togs upp i genomförandeförordningen på grund av att de inte godkännts för regleringsändamål och att några av dem, tre av fem, återvisats till OECD för validering. Det är rätt att fortsätta som planerat med Reach, men det är också rätt att man från början följer andan i och syftet med denna mycket viktiga förordning.

Under tiden har vi, som ni vet, diskuterat oss sinsemellan och den 5 maj fick parlamentet ett brev, undertecknat av kommissionsledamot Stavros Dimas, å era och kommissionsledamoten med ansvar för forsknings vägnar. I brevet fick vi intressanta och bindande svar på våra frågor och på vår symboliska protest mot förordningen. Vi måste erkänna att det finns ett stabilt sätt att öka, rationalisera och, när så är nödvändigt, göra dessa processer för validering av alternativa metoder mer öppna.

Vår debatt i kväll kommer nu att bli lite mer formell. Jag är säker på att ni kommer att godkänna dessa åtaganden och därmed göra det möjligt för oss att anta vår resolution i morgon, som vi under tiden har ändrat. I så fall kommer det inte längre att finnas något motstånd mot resolutionen. I stället kommer åtagandena att bekräftas. Vi kommer dock även fortsättningsvis att be om att åtagandena kontrolleras omgående. Samtidigt kommer vi att uppmana till att förordningen blir ändrad så fort som möjligt så att de alternativa testerna, som under tiden har blivit helt validerade, kan ingå.

Tack. Jag tror till och med att jag avslutade innan tiden var ute, vilket gör det möjligt för oss att snabbt fortsätta med vårt arbete.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Guido Sacconi har verkligen satt mig i en något genant situation. Som ni vet, herr Sacconi, var det som ni kritiserade inte en del av mitt eget arbete, eftersom jag delar det övergripande ansvaret för Reach-projektet med Stavros Dimas. Därför tyckte jag att det var på sin plats att jag var här i kväll och bekräftade just de punkter du tog upp.

Kommissionen kommer att ge de nödvändiga förtydligandena kring förfarandena – och jag betonar ordet "nödvändiga" – och jag är extremt tacksam för att ni tog upp dessa problem och frågor. Dessutom är jag mycket tacksam för ert mycket personliga och viktiga bidrag, som har hjälpt oss att lösa dessa problem.

Så vad ska vi göra? Kommissionens interna förfaranden för validering och rättsligt godkännande av nya alternativa försöksmetoder kommer att stramas upp och påskyndas avsevärt. För att uppnå detta kommer kommissionen att börja med att preliminärt analysera den lagstiftningsmässiga relevansen. På så sätt kommer vi att kunna vetenskapligt validera de testmetoder som är bäst lämpade som bas för påföljande rättsligt godkännande.

För det andra kommer vi att minska antalet steg i förfarandet och införa tydliga tidsgränser för att förenkla och påskynda den nuvarande processen. Det gäller framför allt arbetet i de rådgivande kommittéerna och samråden med medlemsstaterna.

För det tredje kommer alla viktiga förfarandebeslut som fattas av kommissionens avdelningar att fattas på generaldirektörsnivå.

För det fjärde kommer vi att se till att de nya förfarandena är öppnare. Det gemensamma forskningscentret kommer att inrätta en webbplats, som därefter kontinuerligt uppdateras med de föreslagna alternativa metodernas aktuella status. Om man bestämmer sig för att förkasta en metod, med andra ord att avbryta analysen av en viss testmetod, kommer detta också att förklaras på webbplatsen. Därmed kommer det att bli enklare att följa utvecklingen i detalj för varje testmetod.

Kommissionen kommer även att vidta åtgärder för att optimera de institutioner som är engagerade i valideringen och det lagstiftningsmässiga godkännandet. För det första innebär det att man förbättrar deltagandet av och samarbetet mellan organ som Europeiska kemikaliemyndigheten och Europeiska läkemedelsmyndigheten, som just nu försöker att bygga upp ett nätverk.

Dessutom kan samarbetet med OECD förbättras i många avseenden, och det är vad vi ska göra. Det innebär inte bara utlåning av personal till OECD:s program för testriktlinjer utan också att man ger ekonomiskt stöd till TGP-sekretariatet.

Prioriteringen är, och kommer att förbli, att rättsligt godkänna alternativa försöksmetoder. Samtidigt ska vi övervaka processen inom OECD och om vi upptäcker otillbörliga förseningar på internationell nivå bör vi sköta det rättsliga godkännandet inom gemenskapen.

Herr Sacconi, från vårt gemensamma arbete med Reach kommer ni att märka hur viktigt jag personligen tycker att det är att mycket snabbt utveckla alternativa metoder. Vi var båda verkligen överens om att världens mest avancerade lagstiftning om kemikalier som vi antog genom Reach-förordningen inte får leda till att djurförsöken ökar kraftigt. Därför kan ni räkna med mitt personliga engagemang i frågan.

Thomas Ulmer, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Sacconi, mina damer och herrar! Min grupp stöder förslaget till resolution. Samtidigt vill jag tacka Guido Sacconi för hans arbete. Reach är, som ni just har sagt, tänkt vara världens bästa, mest dynamiska och mest avancerade kemilagstiftning. Det är precis så vi framställer den i vår Lissabonprocess. Därför är det nu viktigt att genomförandet fortskrider med samma dynamik och i samma takt. Vi kan också hjälpa till att eliminera en stor del av byråkratin genom att strömlinjeförma strukturerna och påskynda procedurerna. Alla parter önskar att djurförsök förblir en sista utväg och att antalet djurförsök drastiskt minskas.

Ryggradsdjur och primater är särskilt skyddade. Det är absolut nödvändigt att valideringen av alternativa djurförsök påskyndas och förenklas. För att spara tid måste det till exempel finnas utrymme för beslut i individuella fall. Därför måste man i förväg välja ut testmetoder, som är rangordnade efter kvalitet. Med andra ord ska man först validera den metod som verkar ha störst sannolikhet att lyckas. Det är viktigt att infasningsperioderna förkortas och att antalet stadier i infasningsprocessen minskas, att generaldirektörerna är engagerade i beslutsprocessen, att våra organ är närmare sammanlänkade, att förfarandena är öppna samt att information, inklusive information från parlamentet, meddelas utan dröjsmål.

Just nu hyser jag stort hopp, delvis på grund av innehållet i det brev ni skrev till oss, herr Verheugen, tillsammans med kommissionsledamot Stavros Dimas och Janez Potočnik, att vi kan göra snabba framsteg i frågan och att Reach i praktiken verkligen kommer att visa sig vara världens mest dynamiska kemilagstiftning.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman! Ett stort tack till Guido Sacconi som, i egenskap av föredragande för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, har uppnått ett gott resultat under förhandlingarna.

När EU:s nya lagstiftning om kemikalier, Reach, diskuterades, var en av de största allmänna farhågorna att den skulle leda till fler djurförsök. Det rådde total enighet bland de politiska grupperna i Europaparlamentet om att lagstiftningen skulle inrättas på ett sätt som gjorde att antalet djurförsök minimerades så mycket som möjligt och att alternativa testmetoder kunde införas i så stor utsträckning som möjligt.

Vi var nöjda när Europeiskt centrum för validering av alternativa metoder (ECVAM) nämnde att ett antal metoder som föreslogs som ett alternativ till djurförsök hade validerats vetenskapligt. Därför blev vi förvirrade när kommissionen under lång tid gav sitt administrativa godkännande till dessa alternativa testmetoder. I samtal mellan utskottet för miljö och kommissionen uppdragades det att kommissionen tänkte vänta på att dessa test godkändes av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Däri kan ett

enstaka land stjäla beslutet. Vi i utskottet för miljö gjorde väldigt klart att en sådan försening inte var acceptabel, och att vi var beredda att utöva vår vetorätt vid det nya utskotts-förfarandet.

Jag är mycket nöjd över att de samtal som följde mellan utskottets utsedda föredragande, Guido Sacconi, och kommissionen ledde till ett positivt resultat och att kommissionen nu har åtagit sig att skynda på införandet av alternativa metoder, i syfte att minska antalet djurförsök och det lidande som de för med sig. Brevet från kommissionen, undertecknat av kommissionsledamöterna Stavros Dimas, Günter Verheugen och Janez Potočnik, har nu också införlivats i det förslag till beslut som parlamentet ska anta i morgon.

Det är mycket viktigt att EU är redo att självt fatta beslut, om OECD fördröjer processen. Även om vi kan stöta på svårigheter kommer slutresultatet att vara positivt.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill bara tillägga att Guido Sacconi har förtjänat ett rykte som pålitlig, effektiv och respektfull i allt som har att göra med Reach. Därför förtjänar han, och kommer att få, vårt fulla stöd i det aktuella utkastet till förordningen om Reach testmetoder. Jag vill tacka honom för allt hans hårda arbete inom området.

Talmannen. – Jag har fått ett förslag till resolution⁽⁴⁾ enligt artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

18. En ny strategi för djurhälsa för Europeiska unionen (2007-2013) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är Janusz Wojciechowskis betänkande (A6-0147/2008), för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om en ny strategi för djurhälsa för Europeiska unionen (2007–2013) (2007/2260(INI)).

Janusz Wojciechowski, föredragande (PL) Huvudidén med strategin för djurhälsa är att det är bättre att förebygga än att behandla, vilket givetvis stämmer. Jag är säker på att vi alla minns problemen med BSE och fågelinfluensan, då vi var tvungna att slakta miljontals djur. Det var en mycket otrevlig upplevelse, och jag är säker på att ingen av oss någonsin önskar se den upprepas. Den visade oss dock att vi bör förbättra samarbetet på gemenskapsnivå för att förbättra skyddet av djurhälsan. Den senare är nära sammankopplad med människors hälsa, på grund av att vissa sjukdomar kan överföras direkt eller indirekt från djur till människor.

Jag vill också särskilt ta upp några punkter i mitt betänkande. För det första bör man främja bättre standarder för djurhälsovård. I betänkandet betonas den nära kopplingen mellan dem. Man hoppas att båda kommer att vara framträdande i framtida politik.

Den andra punkten jag vill betona är rättvis konkurrens. Europeiska producenter måste följa många veterinärstandarder och bestämmelser som rör djurhälsa och välbefinnande. Samma krav ställs dock inte på importörer. Detta betonas mycket starkt i betänkandet. Samma krav bör gälla för våra producenter och dem som exporterar djurprodukter till den europeiska marknaden. Detta utgör en stor utmaning för våra förhandlare vid WTO:s förhandlingar.

Min tredje punkt rör det starka stödet för vaccinationsprogrammet. Vi anser att det är ett viktigt verktyg för att minska antalet sjukdomsfall. Det krävs också en ny strategi. Produkter som kommer från vaccinerade djur bör inte diskrimineras på marknaden. Ett antal artiklar i betänkandet har ägnats åt denna fråga.

Min fjärde punkt rör skador och kompensationssystem. För det första bör man genom detta system uppmuntra till att minska sjukdomsriskerna. För det andra bör det inte bara täcka de förluster som direkt rör eliminering av sjukdomskällorna, utan också indirekta förluster som beror på marknadskriser.

Den femte punkten är bättre kontroll vid unionens yttre gränser. Det räcker inte med att kontrollera dokument, utan man måste också göra ordentliga kontroller för att effektivt förhindra illegalt inträde av djur med okänt ursprung till unionens område.

(4) Se protokoll.

Den sjätte punkten rör tiden för genomförandet av strategin. Jag anser att vi inte kan förvänta oss att ha alla lagstiftningslösningar klara så tidigt som 2013. Det krävs mer tid.

Den sjunde punkten rör finansieringen av strategins mål. I förslaget till betänkande kritiserar man att finansieringen av dessa ambitiösa planer är otillräcklig. Planerna bör finansieras helt och håller genom unionens budget.

Sammanfattningsvis, herr talman, vill jag säga några ord på engelska så att jag kan vara trogen det citat jag nu kommer att hänvisa till.

(Talaren fortsatte på engelska.)

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt parlamentets positiva och stödande reaktion på den nya strategin för djurhälsa.

Vi känner alla till att utbrott av djursjukdomar kan ha förödande konsekvenser. De kan utgöra en allvarlig risk för folkhälsan, de kan skada det allmänna förtroendet för jordbruk i allmänhet och djurprodukter i synnerhet och de kan medföra stora ekonomiska kostnader – tänk bara på att mul- och klövsjukan år 2001 kostade över 13 miljarder euro enbart i Förenade kungariket. Utbrott av djursjukdomar kan också leda till att djurens välbefinnande och miljön äventyras.

Genom strategin kan vi ta itu med ett antal utmaningar i och med att vi tar hänsyn till feedback från våra omfattande samråd med de inblandade.

EU i dag – med 27 medlemsstater – ser mycket annorlunda ut jämfört med den embryolikhade gemenskapen för många år sedan, när våra nuvarande djurhålsoregler tog form. Nya utmaningar har dykt upp, såsom fågelinfluensan och spridningen av vektorburna sjukdomar som blåtunga, och det är mer sannolikt att de dyker upp under de kommande åren. Handelsvillkoren har kraftigt förändrats, med en stor ökning av volymen i handeln med och importen av djur och djurprodukter.

I den nya strategin erkänner man och reflekterar över de stora sociala och ekonomiska konsekvenser djurrelaterade hot kan få – med andra ord handlar det inte bara om kontroll av vissa smittsamma djursjukdomar. Strategin kännetecknas av att man inriktar sig på djurhålsorelaterade aspekter av folkhälsa, livsmedelssäkerhet, djurens välbefinnande, jordbruk, handel, hållbar utveckling och forskning. Huvudprincipen är att det är bättre att förebygga än att bota.

Aktuella undersökningar visar hur värdefullt och effektivt det är att förebygga. Vi måste investera mer i effektiva åtgärder för att förebygga utbrott och således minimera den påföljande spridningen av sjukdomar samt eliminera eller åtminstone minska sjukdomarnas effekter. Biosäkerheten på bondgårdar måste förbättras och stödjas ekonomiskt. Sjukdomsutrotning samt övervakning måste ökas och sjukdomsmedvetenhet samt krisberedskap måste stärkas. Man bör lägga större vikt vid vaccination och särskiljande testning.

Strategin kräver en ny rättslig ram i form av en allmän djurhålsolagstiftning som kompletteras med genomförande av tekniska akter. Ur ett brett helhetsperspektiv bör vår lagstiftning uppdateras eller utvecklas på ett mer strategiskt och sammanhängande sätt. Man bör förtydliga roller och ansvar så långt som möjligt, anpassa till internationella standarder, samt bygga strategin på vetenskapliga råd och försiktighetsprincipen när det är lämpligt.

Kommissionen reflekterar just nu över hur man bäst väljer vilka djursjukdomar som ska prioriteras med hänsyn till hur de påverkar människors hälsa samt vårt samhälle och vår ekonomi. I år kommer man att påbörja en studie om utvecklingen av EU:s gemensamma ansvar och kostnadsdelningssystem. Detta bör hänga samman med en översyn av de aktuella tillgängliga finansiella instrumenten. Vi måste också arbeta för att stimulera innovation genom forskning och utveckling, samt genom tillräckliga resurser till offentlig-privata partnerskap.

Slutligen bör jag nämna det sjunde ramprogrammet för forskning, som löper parallellt med den nya strategin. Det kommer att vara viktigt för att stödja forskning om djurhälsa och välbefinnandefrågor.

Kommissionen kommer under de närmaste veckorna att fastställa en handlingsplan, med hänsyn till parlamentets, rådets samt ekonomiska och sociala utskottets rekommendationer och åsikter. Kommissionen skulle bli glad över att få ytterligare input från parlamentet i detta avseende, framför allt när det gäller halvtidsöversynen 2009.

Tack återigen för det intresse och den entusiasm ni har visat för initiativet. Jag ser fram emot att möta många parlamentsledamöter under veterinärveckan, ett evenemang som kommissionen organiserar med er hjälp som ett tidigt steg för att förvandla strategin från ord till handling.

Esther De Lange, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Herr talman! Vi kanske kan vara lite mer generösa med de två minuterna eftersom min föregångare hoppade av. Jag vill tacka kommissionen för dess uttalande och föredraganden för hans betänkande. Den stora utmaningen nu är att översätta ambitionerna i uttalanden och betänkandet till konkreta åtgärder.

Jag skulle framför allt vilja nämna några punkter som vi bör överväga. Vi håller givetvis med kommissionen om att det är bättre att förebygga än att bota när man bekämpar djursjukdomar. Om en djursjukdom ändå bryter ut, som ni redan har sagt, måste vaccination vara centralt i bekämpningen av den. Vi vill förebygga situationer som den i min medlemsstat där vi hade 26 fall av galnakosjukan 2001 och 285 000 djur fick slaktas. Eftersom det inte är någon skillnad på produkter från vaccinerade och ovaccinerade djur, måste försäljning av sådana produkter garanteras, både i och utanför EU. Jag vill uppmana kommissionen att hålla ett öga på detta, eftersom det har gått fel tidigare. Givetvis måste stormarknader, tillverkare och konsumenter ta sitt ansvar i detta avseende.

Vi uppmanar också kommissionen att tydliggöra vilken roll EU, medlemsstaterna och branschen själv måste spela i finansieringen av förebyggandet av djursjukdomar, i synnerhet nu när ämnet faktiskt är en del av debatten om hälsokontroll av den gemensamma jordbrukspolitik. Medlemsstaternas finansiering skiljer sig fortfarande mycket åt och det kan också påverka konkurrenssituationen. Därför vill vi att dessa punkter ska förtydligas.

Givetvis måste exporterande länder följa samma krav som våra europeiska producenter, till exempel när det gäller att identifiera och förebygga djursjukdomar. Slutligen vill jag fråga Europeiska kommissionen när man förväntar sig att lägga fram sin analys av de gällande transportbestämmelserna och hur vi kan begränsa den potentiella spridningen så mycket som möjligt inom området.

Rosa Miguélez Ramos, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Det verkliga förhållandet, fru kommissionsledamot, är att alla av oss i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling hjärtligt välkomnade den nya strategin för djurhälsa som ni framlade för oss, vilket framgår av de många bidragen till detta betänkande.

Det måste sägas att detta är det största och mest ambitiösa program som någonsin framlagts angående denna fråga och jag måste gratulera er. Men, för att säga som sanningen är, måste jag få uttala min förvåning över att resonemangets höga ambitionsnivå inte har åtföljts av den planering av budgeten som krävs, för det är uppenbart att nuvarande veterinärfonder inte kommer att räcka till för den nya och ytterst nödvändiga förebyggande politiken.

Fru kommissionsledamot! Vi har just mottagit Mariann Fischer Boels förslag angående den gemensamma jordbrukspolitikens hälsokontroller, och varken djurens hälsa eller välbefinnande får medel från fonder som anslagits till landsbygdens utveckling för att ta itu med de nya utmaningarna, tvärtom vad tjänstemännen uppenbarligen väntade sig, efter vad jag hört.

Med andra ord kommer den politik som vi nu diskuterar inte att få extra medel, eller åtminstone inte från jordbruksfonder – som jag tror att ni sa – förrän den nya finansplanen presenteras.

Fru kommissionsledamot! En budget utan politik tjänar ingenting till, men en politik utan budget kan visa sig helt verkningslös. Om vi vill uppnå våra nuvarande mål måste budgetdebatten omfatta kommande tillämpning av denna strategi. Dessutom kommer det uppenbarligen att bli ytterst svårt att uppfylla meddelandets tidsplan för åren 2007–2013. Därför vill jag fråga er om ni kan upplysa om när handlingsplanen kommer att vara klar och när ni tror att de första förordningarna kommer att antas.

När det gäller ändringsförslag har min grupp något ändrat punkt 29. När de rätta åtgärderna inte tillämpas uppstår problem, oavsett vilket system för animalieproduktion som används i varje medlemsstat. Vad som är viktigt är att saker och ting görs ordentligt.

Vi samtycker till utvecklingen av lagstiftningsåtgärder för att kontrollera sällskapsdjur, men vi anser att finanser bör öronmärkas för djur på bondgård.

Vi ämnar inte heller stödja PPE-DE-gruppens ändringsförslag 29, vars mål är att på nytt ta upp en debatt som inte hör hit. Det var i själva verket rådet som för fyra år sedan sköt upp ett beslut om djurtransporter

till år 2011, till förmån för ett avtal om några ytterst viktiga frågor. Detta är också en kontroversiell fråga som kräver konsekvensbedömningar och en gedigen vetenskaplig grundval och därför vill jag återupprepa att ändringsförslaget stämmer mycket dåligt överens med denna fråga, och min grupp kommer självfallet att rösta mot det.

Jan Mulder, för ALDE-gruppen. – (NL) Jag vill också tacka föredraganden för den entusiasm som han har visat i sitt arbete. Jag tror att vi, med växande globalisering, kommer att behöva ta mer hänsyn till utbrott av smittsamma djursjukdomar. Folk reser mer och för med sig produkter som de inte ska, och det kan förorsaka utbrott. Alla har redan sagt att bättre gränskontroller behövs, eftersom det är bättre att förebygga än att behandla. Det slår mig alltid när jag kommer till Förenta staterna eller Australien till exempel att gränskontrollerna där är mycket strängare än i Europa. Jag undrar varför inte EU har ett liknande system som Förenta staterna, där alla ombeds uppge om de för med sig animaliska produkter eller inte. Det är enda sättet att kontrollera ordentligt på.

Vad bör man göra när smittsamma djursjukdomar bryter ut? Jag tror att alla för närvarande redan är övertygade om att masslakt, som har använts tidigare, inte längre är acceptabelt. Vi kommer att bli tvungna att vaccinera och då måste det vara möjligt att produkterna kan säljas på europeiska marknaden och också utanför den. Det är där problemet ligger. Jag är inte imponerad av det kommissionen gör för att övertyga stormarknader, konsumentorganisationer etc. om att produkter från vaccinerade djur är precis lika bra som de som kommer från icke-vaccinerade djur. Produkter från djur som vaccinerats mot mul- och klövsjuka måste fortfarande märkas så att konsumenterna vet. Det verkar helt onödigt. Därför behövs ett aktivt ställningstagande från kommissionen.

Varje år hittills, och i år igen, har vi vant oss vid ett stort överskott i jordbruksbudgeten. Hittills har vi kunnat täcka kostnaderna för alla utbrott av smittsamma sjukdomar från jordbruksbudgeten. I framtiden kan situationen mycket väl bli annorlunda. De nya länderna fasas in och marginalen i jordbruksbudgeten blir stadigt mindre. Trots det måste ett utbrott betalas. Enligt EU:s lagstiftning måste det ske. Jag tror därför att det så snart som möjligt måste tas fram ett system för en europeisk djurförsäkring, djurhälsofonder för varje land eller på EU-nivå osv. Jag fick ett pilotprojekt om det i budgeten år 2004. Alla planer är klara och kommissionen måste sätta i gång och göra något åt det så fort som möjligt.

Min sista punkt rör djurtransporter. Jag är inte en av dem som säger "om man transporterar djur i så många timmar, måste det vara bra". Att transporterats i två timmar kan vara värre än i nio. Det som betyder något är de förhållanden som djuren befinner sig i, och kommissionen måste ta hänsyn till förhållandena och inte bara till tidslängden.

Alyn Smith, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill också gratulera vår föredragande. Jag stödde med glädje betänkandet i utskottet och jag stöder det med glädje nu tillsammans med min grupp. Jag välkomnar också vad kommissionsledamoten har sagt och jag är glad att hon är i kammaren i kväll, eftersom det finns många gemensamma beröringspunkter mellan kommissionen och parlamentet när det gäller djurhälsofrågor. Jag ser fram mot att arbeta med henne och hennes tjänstemän under kommande månader allteftersom denna fråga avancerar.

Jag är glad att kommissionsledamoten belyste varför vi behöver en gemensam strategi för djurhälsa i EU. Det är alldeles klart att i en globaliserad värld respekterar inte blåtunga gränser eller vår politik eller skillnaderna mellan länder inom EU eller för den delen EU:s yttre gränser. Fågelinfluensa och många andra sjukdomar kan spridas runt planeten mycket, mycket snabbt i en globaliserad värld. Vi behöver agera gemensamt för att ta itu med dem och utarbeta en strategi för att bota dem.

Vi exporterar våra djur – och kanske deras hälsoproblem också – och det står alldeles klart att vi alla befinner oss i samma situation. Jag ser fram emot att handlingsplanen för hälsan rullar i gång, vilket kommissionsledamoten sa ska äga rum under kommande veckor. Jag vill hänvisa er särskilt till punkt 46 i parlamentets rapport som bekräftar att EU redan är en ledstjärna för bästa praxis för världen beträffande djurs välbefinnande och särskilt hänvisar till WTO-förhandlingarna. Jag vill uppmana kommissionsledamoten att tala med kommissionsledamot Peter Mandelson för att säkerställa att WTO-förhandlingarna inte urvattnas eller äventyrar EU:s standard, särskilt beträffande vad som uppriktigt sagt är undermålig import till EU. Vi hade många problem i utskottet över frågan om import av brasilianskt kött, där jag inte är säker på att systemet fungerade så bra som det kunde ha gjort. Jag hoppas att situationen inte kommer att upprepas med frågan om hönsfåglar från Förenta staterna.

En annan fråga som rör djurens välbefinnande och som jag vill ta upp är färmärkning. Vi stöder det allmänna syftet med denna åtgärd men tror uppriktigt sagt att kommissionen slagit in på fel väg och inte agerar på ett

rimligt sätt på vad som verkligen behövs på området för att garantera allt som den kräver. Detta är särskilt giltigt i fråga om Förenade kungariket där Skottland, England, Nordirland och Wales redan har ett system som fungerar ganska bra och effektivt skyddar Europas djur och deras välbefinnande. Jag vill gärna höra kommissionsledamotens tankar om detta, men stöder annars i stora drag detta betänkande och hennes insatser.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Fru kommissionsledamot! När jag nu får ordet som representant för gruppen Unionen för nationernas Europa i debatten om EU:s strategi för djurhälsa vill jag ta upp två frågor som jag anser viktiga.

För det första förtjänar alla de förslag om skydd för djurhälsa som finns i betänkandet från Janusz Wojciechowski vårt stöd. Man bör emellertid komma ihåg att de kommer att resultera i högre produktionskostnader och på det sättet göra europeiska producenter mindre konkurrenskraftiga. Därav följer att det är mycket viktigt att EU kräver att producenter utanför unionen, som önskar placera sina produkter på EU:s inre marknad, måste rätta sig efter liknande krav. EU bör insistera på detta i sina samtal inom WTO:s ram och när man förhandlar bilateralt med tredjeländer.

För det andra är den gemensamma jordbrukspolitiken när det gäller djurhälsa ett av de mest integrerade områdena i EU-politiken. Därför anser jag att den borde prioriteras när man tilldelar medel från gemenskapens budget. Fastän kommissionen samtycker till de flesta av de åtgärder som föreslås i betänkandet, vill den tyvärr inte finansiera dem från EU:s budget. Enligt vår mening är det nödvändigt att garantera mer ekonomiska resurser för att säkerställa att de förslag som finns i betänkandet kan finansieras från EU:s budget.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Jag skulle nästan vilja säga: vad ovanligt, en strategi för djurhälsa från kommissionen med tonvikt på förebyggande åtgärder. Det är verkligen fantastiskt, men vilken besvikelse att djurens välbefinnande bara är en biprodukt av kommissionens strategi. En välkänd sång i Nederländerna börjar med orden: "Ett djur är mer än en bit kött, och en person är mer än en konsument." Tyvärr är inte kommissionen med på de noterna. Den är fortfarande alldeles för benägen att se djur huvudsakligen som producenter av kött, skinn, päls, ägg, mjölk och gödsel. Den ekonomiska synen är fortfarande alldeles för dominerande och därför blir strategin enligt min mening alltför ensidig.

Lyckligtvis, och det är jag föredraganden tacksam för, är hans betänkande redan något bättre, helt enkelt därför att det i motsats till kommissionens förslag verkligen innehåller några riktiga välfärdspunkter. Jag ska nämna två som jag anser mycket viktiga. Erkännandet att intensiv djuruppfödning ökar allvarligt risken för utbrott och epidemier. Med den oerhörda storlek som europeisk bioindustri har är det inte fråga om om ytterligare djursjukdomar kommer att bryta ut, utan när. Det nämns med rätta helt kort att djurtransporter utgör en avsevärd risk för spridning av djursjukdomar. Vi måste därför undvika att transportera djur så mycket som möjligt, och förkorta och förbättra transportererna, också på grund av den stora vanda de orsakar hos djuren. Detta betänkande är inte inriktat på djurens välbefinnande så mycket som jag skulle ha önskat, men varje förbättring är ändå något, och därför ska jag stödja det helhjärtat.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är mycket tacksam för att det finns ett ökat erkännande av behovet att behandla och ta hand om djur på ett riktigt sätt. Bra djurhållning är något som irländska jordbrukarfamiljer som regel har praktiserat och jag berömmar dem för det. Jag skulle emellertid vilja betona hur nödvändigt det är att djur och animaliska produkter som kommer in i EU håller sig till liknande välfärdsnormer som de EU kräver. Det är inte rättvist att animaliska produkter som kan ha producerats på de mest billiga och grymma sätt kommer in i EU och konkurrerar med våra egna animaliska produkter som framställts enligt normer som är strängt reglerade; detta slags konkurrens är inte bara ekonomiskt orättvis, den utsätter också våra djur och till och med vårt folk för risk för smittspridning.

En åtgärd som diskuteras i denna kammare och som är orealistisk för irländska jordbrukare är en utsatt tidsgräns för djurtransporter. Medan en nio-timmars gräns mellan raster kan vara rimlig för landtransporter är det i realiteten omöjligt att hålla sig till den gränsen för sjötransporter från Irland – kom ihåg att Irland är en ö. Vi är beroende av sjötransporter för djur och en sådan gräns skulle i slutändan hindra irländska hästuppfödare och jordbrukare från att transportera djur till sjöss. Därför vill jag föreslå att vi koncentrerar oss mer på kvaliteten på inkvarteringen av djuren under resan i stället för på tiden ombord så att vi inte hindrar transport av djur från och till Irland.

Till sist skulle jag, även om jag uppskattade den nya strategin för djurhälsa för alla djur inom EU, ha velat att man mer specifikt nämnt anskaffandet och behandlingen av sällskapsdjur. Jag tror att många av dem lider i våra länder. Ägare till sällskapsdjur är amatörer i många fall och det är mindre troligt att de vet hur man ska behandla djuren och hålla dem i gott skick, vilket ofta leder till en ökning av grymhet mot djur, ofta oavsiktlig.

Medan vi har ägnat stor uppmärksamhet åt regleringen av djur som kommer in i EU, djurtransporter etc., har vi därför försummat att granska den svåra situationen för sällskapsdjur och herrelösa djur, en fråga som ofta nämnts av mina väljare som påpekar hur vanligt det är med övergrepp.

Dimitar Stoyanov (NI). - (BG) Herr talman! Jag tycker att föredraganden har framlagt ett mycket objektiva och intressant betänkande.

Jag vill ta upp flera viktiga synpunkter. Den första är denna. Fru kommissionsledamot, ni har själv noterat att denna politik har utvecklats i EU under en ganska lång tid nu. Det ger upphov till särskilda problem i de nya medlemsstaterna. I Bulgarien, till exempel, är produktionen splittrad med många små jordbruksproducenter, små jordbruk med svåra förhållanden. Folk är inte välinformerade, de får inte en klar uppfattning om sina rättigheter och skyldigheter och inte heller om de möjligheter som finns. I detta fall finns det återigen ett slags diskriminering mot nya medlemsstater som har en skyldighet och en möjlighet att hinna i fatt på områden som har utvecklats under flera år genom konstruktiva insatser inom EU.

Dessa specifika fall bör behandlas med särskild tolerans så att de förhållanden vi diskuterar, den lagstiftning som sker, kan träda i kraft på reella villkor och säkerställa att de åtgärder som antecknas i lagstadgade bestämmelser verkligen kan äga rum. Folk bör känna till dessa frågor.

I det sammanhanget är den punkt som föredraganden tar upp beträffande kodifiering av den rättsliga grunden mycket viktig, eftersom folk i allmänhet tycker att det är svårt att utforska komplicerade rättsakter. Kodifierade, konsoliderade versioner av direktiv och förordningar borde göra det möjligt för dem att få en god förståelse av vad de förväntas göra beträffande djur.

Ytterligare en punkt som togs upp var finansiering. I den svåra ekonomiska situation som Bulgarien befinner sig i, tvivlar jag på att många av jordbrukarna kommer att lyckas genomföra direktiven om de inte får starkt stöd från kommissionen.

Jag vill inte upprepa vad som sagts flera gånger i kammaren, så kommissionen borde studera dessa frågor ingående, eftersom man har ett intryck av att vi genom att sätta standarden högt diskriminerar våra egna jordbrukare. Kommissionen borde allvarligt överväga de normer som ska tillämpas när det gäller import.

Neil Parish (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill tacka Janusz Wojciechowski så mycket för hans betänkande och välkomna kommissionsledamoten. Jag vill också gratulera Esther De Lange till det hårda arbete hon har lagt ned som skuggföredragande. Vi är alla medvetna om att vi behöver en mycket stark strategi för djurens hälsa och välbefinnande, något som konsumenterna i Europa faktiskt kräver. Men vi måste också vara noga med att importera kött och köttprodukter från länder utanför EU också motsvarar vår höga standard.

Till exempel skulle vi vilja se en mycket högre välfärdsstandard i fjäderfäindustrin. Vi vill att det ska finnas mer utrymme för våra fjäderfän, särskilt gödkycklingar, och vi kan hjälpa till att producera gödkycklingar på ett mycket mer välfärdsvänligt sätt, men samtidigt måste vi vara försiktiga så att vi inte importerar produkter av sämre kvalitet. När det gäller fjäderfäindustrin finns det också ett förbud mot boxar och burar och naturligtvis importerar vi också många äggprodukter i pulverform eller flytande form – nästan 70 procent av äggprodukterna importeras i den formen. De produkterna kan också komma från djur som inte hålls i enlighet med god djurskyddsstandard, så vi måste vara noga på den punkten. Jag håller också med min skotska kollega om att om vi ska införa spårbarhet och ser ett elektroniskt system framför oss, måste vi kunna garantera att det systemet håller, är kostnadseffektivt och verkligen kan genomföras av jordbrukare utan oerhörda kostnader.

Samtidigt som jag i stora drag accepterar vad som är ett bra betänkande, tror jag att vi, när vi förbättrar standarden i Europa, måste vara noga med att vi också har samma standard på importen.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Herr talman! Jag gratulerar föredraganden Janusz Wojciechowski till hans utomordentliga betänkande. Det är verkligen ett mycket stort problem att djurskyddssystemet inte fungerar riktigt när det gäller tredjeländer. I WTO borde vi försöka se till att tredjeländer också rättar sig efter vår höga standard på djurens hälsa och välbefinnande. Detta ligger i EU-konsumenternas och EU-producenternas intresse.

Vi måste skydda EU-konsumenternas hälsa från importerade varor som producerats enligt en lägre standard. Under tiden ställs EU-producenterna inför högre kostnader som ger dem en orättvis konkurrensnackdel. Det är därför särskilt viktigt att kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor, FVO, genomför fler kontroller på plats i tredjeländer. År 2008 var siffran bara 30 procent.

Livsmedelssäkerhet är en prioriterad fråga. Livsmedelssäkerhetsprogrammet inom EU står också inför allvarliga problem för närvarande, samtidigt som utmaningarna och risken för epidemier är större än förut. På många platser finns det inte tillräckligt med veterinärer med lämplig utbildning för att kontrollera efterlevnaden av förordningarna effektivt och regelbundet. De medel som står till förfogande är omoderna, ofta fortfarande baserade på system från 1800-talet. I många medlemsstater är yrkesutbildningen bristfällig och skandaler på senare tid, som "M.E.G.A. Trade-skandalen" nyligen i mitt land, Ungern, visar också att multinationella företag inte kontrolleras ordentligt med avseende på livsmedelssäkerheten.

De ovannämnda bristerna måste åtgärdas. Jag instämmer i kommissionens strategiska tankar och stöder till fullo betänkandet. Tack för er uppmärksamhet.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag gratulerar föredraganden till ett utmärkt betänkande. Djurens hälsa är viktig, inte bara för att den hör nära ihop med människors hälsa och den miljöbetingade biologiska mångfaldsbalansen, utan också för att den har en mycket stor betydelse för jordbruket och ekonomin, för att inte tala om den sociala och sportsliga betydelsen av djur, så det vore ingen överdrift att säga att djurens hälsa är nästan synonym med människors hälsa och välbefinnande. Mot bakgrund av detta är det inte förvånande att en ny strategi för djurhälsa för Europeiska unionen för åren 2007–2013 är mycket välbehövlig.

Betänkandet framför oss i kväll är väl uttänkt och väl avvägt enligt min åsikt och kommer att bilda en god men ganska översiktlig grund som vi kan bygga våra framtida lagstiftningsmässiga och icke-lagstiftningsmässiga direktiv på, som rör denna viktiga fråga. Får jag bara ta detta tillfälle i akt och påpeka ett par viktiga områden där kommissionen behöver klara upp saker och ting en aning.

Betänkandet framför oss stöder kraftigt vaccination som en grundläggande åtgärd för att förebygga sjukdom. Detta strider, så vitt jag vet, mot nuvarande praxis med hänsyn till åtminstone en större djursjukdom, mul- och klövsjuka. När det gäller mul- och klövsjukan är vaccinering förbjuden i EU:s medlemsstater som en förebyggande åtgärd på grund av den konsekventa svårigheten att skilja infekterade djur från vaccinerade djur när man använder screeningtester för att upptäcka antikroppar mot sjukdomen. Tänker kommissionen ändra sin vaccinationspolitik för mul- och klövsjuka inom en snar framtid?

Vidare undrar jag var kommissionen står i frågan om att vaccinering av djur mot mul- och klövsjuka inte bara tillåts utan uppmuntras i de flesta tredjeländer? Kommer import av djur från sådana länder att förbjudas om vaccinationspolitiken för mul- och klövsjuka i EU inte förändras?

Det andra området är bristen på ett nödvändigt genomförande av fullgoda hälsokontroller i den ökande internationella handeln med levande fåglar, särskilt papegojor från tredjeländer. Detta är ett område som behöver städas upp.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Varje ny strategi för djurhälsa måste ägna särskild uppmärksamhet åt förebyggande av sjukdomar, djurfoder, gränskontroller och djurtransporter. All förebyggande verksamhet, testning, vaccinationer och andra åtgärder som kan avvärja nya utbrott av djursjukdomar är viktiga när det gäller att förhindra allvarliga skador som de som vi redan drabbats av på grund av BSE, mul- och klövsjuka, blåttungevirus och andra sjukdomar, eftersom det är livsmedelssäkerheten och också folkhälsan som står på spel.

Därför är det också viktigt att man tar hänsyn till dessa principer när det gäller importerade djur, som redan har nämnts här i dag. Vi hoppas att den nya handlingsplanen som just meddelats av kommissionsledamoten genomförs så snart som möjligt för att förbättra befintliga mekanismer genom att vidga det tekniska och mänskliga stödet, garantera ekonomiskt stöd och öka planerade budgetmedel. Den frågan måste faktiskt klargöras i dag.

Bastiaan Belder (IND/DEM). - (NL) "Det är bättre att förebygga än att behandla", är mottot för kommissionen. Jag håller helt med om det. Dess strategi förtjänar därför mitt stöd. Principerna om "samarbete" och "kommunikation" tilltalar mig. Jag tror också att det är en bra idé att arbeta på att förenkla och förtydliga lagstiftningen.

Särskilt vill jag nämna vaccination. Jag står helt bakom det. De förebyggande masslakterna av friska djur måste undvikas så långt det går. Nederländska jordbrukare har haft erfarenhet av effekten av sådana åtgärder tidigare. Jag betonar kravet i Wojciechowski-betänkandet på att vidta åtgärder för att förhindra att man upprättar handelshinder i samband med det. Osäkerhet om försäljningsställen för produkter från vaccinerade djur måste verkligen undvikas. Det är därför mycket viktigt för regeringar att klart tillkännage budskapet att

produkterna är ofarliga. När allt kommer omkring står eller faller en god vaccinationspolitik på köttböndernas villighet att delta i dessa vaccinationsprogram.

Djurens hälsa och välbefinnande är viktiga frågor för Europas medborgare och det med rätta. Jag vill därför yrka på att det också tas upp på WTO:s agenda. En god strategi får inte undergrävas av import från länder som inte har samma krav på djurens hälsa och välbefinnande som EU. Det skadar konsumentförtroendet och är dåligt för stödet bland köttbönder och andra som är direkt berörda. Med de kommentarerna kan jag samtycka till den föreslagna strategin och jag tackar uppriktigt föredraganden för hans betänkande.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Ett stort tack till kommissionsledamoten och till föredraganden för det utförda arbetet. Får jag bara säga angående frågan om livsmedelsimport från tredjeländer, som har nämnts i praktiskt taget varje inlägg, att EU:s producenter är övertygade om att man blundar för standarden på mat som produceras utanför våra gränser. Jag är säker på att om inte våra jordbrukare och producenter litar på att vi ser till deras intressen, kommer de inte att helhjärtat engagera sig för de åtgärder som vi vidtar i EU. Detta är en mycket väsentlig punkt. Man har redan tagit itu med den. Ta frågan om buräggsproduktion: vi kommer att flytta den utanför Europa om vi inte kan få med normer i WTO-förhandlingarna och för närvarande har vi inte nått våra mål i det avseendet.

Beträffande punkterna i betänkandet vet vi att människors hälsa påverkas av djurens hälsa: 60 procent av mänskliga infektioner kommer ursprungligen från djuren och ett stort antal av de nya sjukdomarna kommer från djur. Det är svårt att sja om framtiden, men vi behöver verkligen inrikta oss på och skaffa en sammanhållen strategi för djurhälsa över hela EU.

Frågan om bioskydd är mycket viktig och jordbrukare måste engageras i att förebygga sjukdomar. Men jag kan ge er ett exempel: grävlingar är ett skyddat släkte enligt Bernkonventionen, så hur skyddar en jordbrukare sig själv och sin hjord mot en grävling med tbc, och vem ska stå för kostnaden när det uppstår problem? Jag oroar mig för att gå från kostnadsfördelning till kostnadsväxling om den budget vi måste förbruka är vårt problem. Därför behöver vi verkligen undersöka dessa speciella frågor; när det gäller blåtunga, fågelinfluensa och mul- och klövsjuka har vi ett reellt behov av stränga gränskontroller och lämpliga vaccinationsprogram. Och vi behöver verkligen undersöka dessa åtgärder mycket seriöst eftersom problemen ökar.

Angående djurtransporter bör vi grunda alla våra åtgärder på vetenskap – god vetenskap – så att vi inte orsakar problem. Låt oss inte reagera på den känsloladdade delen av denna debatt utan använda vetenskapen som vår ledstjärna. Jag accepterar inte att stor är sämre än liten eller att liten är bättre än stor; jag tycker att alla djur, antingen de är i grupper på 10 eller 100, måste skötas om.

Pilar Ayuso (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Kommissionens nya strategi för djurhälsa söker förenkla lagstiftningen genom att genomföra en allmän lag för att täcka alla sjukdomar.

Förenkling är alltid en god sak om den bara inte hindrar effektiviteten. Men eftersom kommissionen föreslår att alla berörda sektorer delar på veterinärskostnaderna, och att gemenskapens samfinansieringssystem för veterinärsåtgärder ses över med en hierarki av sjukdomar beroende på sjukdomens allvar, verkar den mer intresserad av att spara pengar på gemenskapsbudgeten än att införa verkliga förbättringar när det gäller utrotning av djursjukdomar.

Kommissionen borde intressera sig för att genomföra ordentliga gränskontroller och ge tillräckliga medel åt veterinärfonden, eftersom djurhälsa är ett verkligt problem som kan orsaka länder och kreatursuppfödare ekonomisk ruin, som händelser nyligen har visat.

När det gäller välbefinnandet för de djur som transporteras anser jag att den verkligt viktiga frågan är hur fordonen är utrustade snarare än restiden. Här föreskriver gemenskapsförordningar redan ett antal krav avseende ventilation, temperatur, maximal djurtäthet och vilotider, bland annat, för att säkerställa goda förhållanden under transporten och därigenom minska djurens påfrestning till ett minimum.

I vilket fall som helst måste vi emellertid ta hänsyn till alla djur, inte bara de som ska slaktas i slutet på resan, och tillämpa samma regler för alla när det gäller transporttider och transportförhållanden.

Till sist vill jag säga att jag är emot att kлона djur för att få kött. Kloning är en verksamhet som för närvarande borde begränsas till forskning och försök.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Kommissionens meddelande fastslår följande: "Begreppet djurhälsa avser inte bara frånvaron av sjukdom bland djur, utan även det kritiska förhållandet mellan djurens hälsa och välfärd." Som föredragande för lagstiftningen om gränsvärde för resthalter av veterinärmedicin i

mat vill jag betona att nyckeln till detta kritiska förhållande är god tillgång på godkänd veterinärmedicin, särskilt för vad vi i Europa kallar *minor use and minor species* (MUMS). Och kommissionen måste brådska detta med denna fråga.

Tillgången på ett lämpligt urval av veterinärmediciner för att behandla den stora mångfalden djurarter i EU har varit en växande utmaning under de två senaste årtiondena. Under denna tid har avsevärda insatser gjorts av olika intressenter för att åtgärda problemen med tillgång på mediciner. Trots dessa insatser har situationen fortsatt att förvärras. Bristen på godkänd medicin utgör ett verkligt hot för djurens hälsa och välfärd och konsumenternas säkerhet. Den orsakar också avsevärda problem för djurägare, jordbrukare, veterinärer och regeringar.

Dessa effekter inbegriper problem med djurens hälsa och välbefinnande om djuren inte behandlas eller behandlas med icke godkänd eller olämplig produkt, och zoonotiska sjukdomskonsekvenser från obehandlade eller olämpligt behandlade djur för djurägare och konsumenter. Det blir också ekonomiska, rättsliga och yrkesmässiga konsekvenser för de olika intressenter som är inblandade, medan brist på medicin kan få negativa effekter för samhällen på landsbygden och för jordbruket i allmänhet.

Dessutom har det nuvarande problemet med tillgång i EU inte bara konsekvenser för våra djurs hälsa och välbefinnande, för säkerheten i gemenskapens livsmedelsförsörjning och för folkhälsan, det undergräver också EU:s förmåga att uppfylla Lissabonagendan och att utnyttja de stora fördelarna för europeiskt jordbruk och vattenbruk.

Därför uppmanar jag kommissionsledamoten att införliva en angelägen översyn av direktivet om veterinärmedicinska läkemedel och ta upp frågan om tillgång på medicin i strategin för djurhälsa. Vi bör inte vänta till nya sjukdomar när ett kritiskt skede; vi måste ändra vår veterinärmedicinska lagstiftning snabbt eftersom konsekvenserna och kostnaderna för ett större utbrott av en sjukdom med stor påverkan i EU vida skulle överskrida kostnaderna för att agera nu för att utveckla lämpliga och tillräckligt tillgängliga ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Paul Rübiger (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman, kommissionsledamot Vassiliou, mina damer och herrar! Förutom att genomföra Lissabonagendan är ett av våra mål givetvis att leva ett långt och hälsosamt liv vilket innebär att äta hälsosamt. För detta ändamål behöver vi friska djur så att vi alla får den nödvändiga grunden för ett långt och hälsosamt liv.

Av det skälet tror jag att det är mycket viktigt att vi tänker över hur vi kan etablera nya principer för livsmedelsindustrin som helt enkelt garanterar säkra livsmedel, prioriterar hållbar produktion och säkerställer konsumentvänliga priser. Europa har som vi vet haft stor nytta av internationell handel. Genomsnittsfamiljen i Europa sparar 5 000 euro om året tack vare internationell handel. Vi borde självfallet ta med den fördelen i beräkningen.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – *(PL)* Herr talman! Den föreslagna strategin om djurhälsa för Europeiska unionen innehåller välbetänkta planer. Det är ett sunt dokument och hänvisningen till principen att det är bättre att förebygga än behandla passar verkligen mycket bra. Strategin fastställer ett antal viktiga frågor. Dessa inbegriper att säkerställa en hög nivå på folkhälsa och livsmedelssäkerhet, att främja djurhälsa genom att förhindra utbrott av djursjukdomar och att minska deras förekomst. Andra frågor som tas upp är att främja djurhållning och välfärdsmetoder som minskar risker relaterade till djurhälsan och minimerar de skadliga effekterna på miljön. Dessutom finns hänvisningar till ökande ekonomisk tillväxt, sammanhållning och konkurrens genom att säkra fri rörlighet för varor och lämpliga förflyttningar av djur. Transport av djur finns också med liksom den ökande risken för sjukdomar och vaccinetts roll som en av de grundläggande metoderna för att förhindra sjukdomar, vilket med rätta har betonats.

Jim Allister (NI). – *(EN)* Herr talman! Jag har tre korta punkter som jag vill ta upp. För det första måste jag uttrycka viss oro angående att skapa en rättslig ram för ett kostnadsfördelningssystem för en större sjukdom. Det skulle ha varit mycket bättre och mer rättvist att använda en del av vårt traditionella överskott i budgeten för en så god sak. Jag erkänner också att en del av min oro beror på att en rättslig ram förmodligen skulle ge medlemsstaterna avsevärt utrymme för egen bedömning beträffande hur stor kostnadsandel de kräver av lokala jordbrukare. Jag fruktar på grund av tidigare praxis att detta skulle innebära en nackdel för jordbrukare i Storbritannien.

Min andra punkt är att jag håller med om kravet på hjälp åt jordbrukare för att köpa ny elektronisk ID-utrustning och jag ser fram emot att det blir möjligt enligt det nya utvecklingsprogrammet för landsbygden.

För det tredje välkomnar jag att betänkandet inriktas på att EU:s standard undergrävs av import från tredjeländer. Den oron, fru kommissionsledamot, har aldrig varit större än när jag bevitnade kommissionsledamot Mandelsons hänsynslösa offensiv för ett WTO-avtal till vilket pris som helst, med föga hänsyn till framtiden för vår inhemska industri för jordbruksprodukter.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Inom EU fäster vi stor vikt vid att garantera att livsmedel håller en lämplig kvalitet. Våra kvalitetsnormer är mycket höga och det med rätta, eftersom människors hälsa står på spel. Europa har ett högt utvecklat kvalitetskontrollsystem som huvudsakligen hänför sig till tillståndet för djurhälsan.

Djuruppfödare utanför EU misslyckas ofta med att uppfylla de normer för djurens välfärd som vi ålägger europeiska jordbrukare. En stor del av de importerade livsmedlen framställs under förhållanden där dessa normer inte följs. Detta påverkar konkurrensen och europeiska jordbrukare drar ofta det kortaste strået. Jag delar föredragandens åsikt att strategin för djurhälsoskyddet borde vara mer långsiktig och att lämplig finansiering borde säkerställas.

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla för era mycket intressanta rekommendationer och era insatser. Med den mycket begränsade tid som står till mitt förfogande kommer jag inte att kunna svara på alla men jag vill kommentera några frågor.

Allra först tidsbegränsningarna. En medlem anmärkte att vi har begränsad tid men låt mig påpeka att det första förslaget – den allmänna djurhälsolagen – som kommer att träda i kraft är planerat till 2010, inte 2013 som nämndes.

En annan punkt som flera talare tog upp var välbefinnandet under transporten. Eftersom jag redan har tagit ställning leder vi en konsekvensbedömning som förhoppningsvis kommer att vara klar om ett par månader, och då ska vi, beroende på utfallet av konsekvensbedömningen, besluta hur vi ska gå vidare beträffande djurens välfärd under transporten.

Låt mig nu nämna budgeten. Till följd av rekommendationen från parlamentet förväntas kommissionen förbereda en detaljerad budget om utgifter som rör olika åtgärdsprogram. Detta kan inte göras inom ramen för denna handlingsplan eftersom den måste följa de tillämpliga budgetanskaffningarna. Avsikten är att överväga förslag under halvtidsöversynen av budgeten 2009, och kommissionen kommer att undersöka möjligheten av att vidga den nuvarande veterinärfonden och använda andra likartade fonder för att finansiera åtgärder som får en positiv effekt på djurhälsan.

Vaccination utförs och finansieras i stor utsträckning av EU i många medlemsstater för närvarande, både för blåtunga och för rabies, men jag måste klargöra beträffande mul- och klövsjuka, herr Matsakis, att vi inte är för vaccination i förebyggande syfte fastän vi naturligtvis kommer att vaccinera i nödsituationer.

Till sist vill jag, som svar till Avril Doyle, säga att man tar hänsyn till problemet med MUMS (*minor use and minor species*) i handlingsplanen för djurhälsa genom projektet för teknisk plattform som sorterar under det sjunde ramprogrammet för forskning. Jag har verkligen fått höra en mängd intressanta kommentarer från er alla och vi kommer att få tillfälle att diskutera dessa punkter mer ingående inom en snar framtid. Tack så mycket för ert stöd.

Janusz Wojciechowski, föredragande. – (PL) Herr talman! Fru kommissionsledamot! Jag vill tacka alla som har yttrat sig för deras kommentarer och för att de välkomnat detta betänkande. Jag ska nu ta upp två särskilda frågor.

Den första nämndes av de flesta av dem som yttrade sig. Den rör kravet på att de som exporterar animalieprodukter till EU ska rätta sig efter samma normer och införa samma krav som ställs på europeiska producenter. Det faller av sig självt. Så många som nio av de 80 punkterna i betänkandet ägnas åt denna fråga. Den utgör verkligen en stor utmaning och alla tänkbara insatser bör sättas in på den. Dagens debatt gör det alldeles klart. EU borde prioritera en lösning av frågan inom ramen för WTO. Jag stöder allt som sagts i kammaren i dag. Vi får inte tolerera dubbelmoral. Det är helt enkelt oacceptabelt.

Den andra frågan jag vill ta upp nämndes också i några av yttrandena. Den rör transporter och är särskilt relevant eftersom vi ska rösta om Esther De Langes ändringsförslag i morgon. Jag vill säga att som föredragande stöder jag helt Esther De Langes ändringsförslag, vari föreslås att man begränsar transporter av levande djur till slakthus för slakt till nio timmar. Denna fråga har länge varit föremål för debatt i kammaren. Jag stöder begränsningen av humanitära skäl. Det finns många dramatiska rapporter om vad som pågår under transporter av detta slag. Det finns också ekonomiska överväganden att ta hänsyn till. När allt kommer omkring måste

någon betala för dessa långa resor. Om djur transporteras över långa avstånd, från Polen till Italien eller från Litauen till Italien till exempel, är det givetvis konsumenten som betalar. Jordbrukaren brukar också betala, eftersom de om det ska vara lönsamt att transportera djuren så långt måste köpas billigt från jordbrukaren. Jordbrukare borde därför inte frukta denna begränsning eftersom den kommer att tvinga processindustrin att placera sig närmare de platser där djuren har uppfötts. Jag anser att detta ligger i deras intresse. Vi diskuterar de ökade livsmedelspriserna. Dessa mycket dyra resor är en av de faktorer som bidrar till ökningen av livsmedelspriserna. Allt detta förtjänar att övervägas mycket noga.

Herr talman! Fru kommissionsledamot! Jag vill än en gång uppriktigt tacka er och alla dem som yttrat sig under debatten om detta betänkande.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Elisabeth Jeggle (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar mycket varmt parlamentets initiativ att avge ett detaljerat yttrande om kommissionens strategi för djurhälsa för perioden från 2007 till 2013. Klara förväntningar är viktiga både när det gäller människors och djurs hälsa.

Mottot för strategin för djurhälsa är ”det är bättre att förebygga än att behandla” och förebyggande vaccinering är det bästa bidraget till djurens välfärd. Av detta skäl yrkar vi starkt på att tillräckliga förberedelser görs i framtiden för skyddsvaccination och för tillfredsställande inspektioner när sjukdomsutbrott inträffar.

För att garantera att djursjukdomar förhindras måste vi noggrant förvissa oss om att forskning, vetenskap och innovation får stöd och att nya forskningsresultat sprids.

Strategin för djurhälsa måste omfatta alla djur i EU. Av detta skäl behöver vi en gemensam ram som är mindre komplicerad, tydligare och mer öppen för insyn än nuvarande lagstiftning.

Till sist vill jag nämna att bioskydd är ett viktigt ämne i samband med strategin för djurhälsa; behovet av bioskydd börjar vid EU:s yttre gränser och rör alla intressenter. Risken för att sprida patogener genom att importera eller föra djur från andra länder in i EU måste minimeras. Importörer, semesterfirare och konsumenter måste alla bli medvetna om sitt ansvar i detta avseende. EU har den viktiga uppgiften att genomföra de erforderliga inspektionerna för att kunna garantera att riskerna för djurhälsan och därigenom för människornas hälsa också hålls så låg som möjligt.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Det finns ett nära samband mellan djurs och människors hälsa på grund av risken för överföring av vissa sjukdomar. Djur är levande, kännande varelser och skydd och riktig behandling av dem är en av de allvarligaste utmaningarna som europeiska länder står inför. Djurhälsa äe en viktig fråga eftersom en epidemi av djursjukdomar kan förorsaka problem, särskilt på landsbygden. Samordnade åtgärder på europeisk och global nivå krävs om de olika problem som rör denna sektor ska kunna lösas.

Global uppvärmning, ökad efterfrågan på livsmedel, människors rörlighet, handel och öppnandet av gränserna bidrar till att öka hotet mot djurens hälsa. Veterinärer har en mycket viktig roll att spela. De borde bli experter på att tillhandahålla specialisttjänster, som planering av djurskydd. Att garantera biologisk säkerhet på bondgårdar, vaccinationer och vetenskaplig forskning är ytterligare steg mot att skärpa normerna för djurens välfärd. En annan viktig fråga som är värd att betona är påverkan från företag som är involverade i slakt av djur, transporter av dem och också med foderproduktion, eftersom sådana företag har en direkt inverkan på djurens hälsa och en värdig behandling av dem.

En ny strategi och politik bör utformas, baserad på EU:s enda rättsliga ram för djurhälsa som omfattar de normer och riktlinjer som fastställts av Världspannsorganisationen för djurens hälsa. En nyckelroll i övervakningen och främjandet av djurhälsan spelas emellertid av jordbrukare, uppfödare och djurägare.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Tack, herr talman.

Dagens debatt är mycket viktig eftersom den inte bara rör djurhälsa utan också, vad som är nog så viktigt, människors hälsa. Problemet har blivit alltmer allvarligt på senare tid på grund av den nuvarande ökande köttimporten från tredjeländer. Det är ingen hemlighet att de ländernas allmänna standard på djurvård och djurfoder skiljer sig avsevärt från Europas.

Dagens konsument har rätt att veta om de djur han eller hon äter utfodrats med genetiskt modifierade växter eller inte. Kött bör tydligt märkas i enlighet med det.

Det bästa sättet att skydda mot spridningen av farliga sjukdomar bland djur är att säkerställa självförsörjning i djuruppfödningen inom EU och att begränsa storleken på jordbruken. Uppfödning bör i allt väsentligt vara en verksamhet för jordbruk och inte för industri.

Jag gratulerar Janusz Wojciechowski till hans betänkande.

19. Kommissionens strategi inför det tredje mötet mellan parterna i konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är den muntliga frågan (O-0054/2008) från Miroslav Ouzký, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet till kommissionen om kommissionens strategi inför det tredje partsmötet om konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (B6-0157/2008).

Jag vill fråga alla som är här om det är någon idé med att ha denna debatt. Jag anser att vi inte kan fortsätta debatten utan föredragandens närvaro, och därför ber jag er att jag får avsluta debatten i dag. Har ni några invändningar?

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill bara ha ett förtydligande. Finns det något skäl till att dessa personer inte är här, varför föredraganden inte är här? Har ni en ursäkt eller någon information?

Talmannen. – Skälet är att de inte är här med oss, och det är det enda skäl jag kan se. Vi har ingen aning; vi har inga hemliga agenter.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Herr talman! Vi vet alla att Janusz Wojciechowski, som ordförande för utskottet, bara är den formelle frågeställaren till frågan. Jag har själv varit föredragande för Århuskonventionen i många år. Jag har kommit hit från en fantastisk sparrismottagning speciellt för att yttra mig i detta ämne och jag skulle vilja få min mening framförd.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Med all respekt för er fantastiska sparrismottagning kan vi inte fortsätta utan frågeställaren. Jag vet inte vilka hemliga förbindelser ni har med frågeställaren, men tyvärr kan vi inte fortsätta. Jag är ledsen, fru kommissionsledamot.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Jag kan inte se vilken artikel i arbetsordningen som hindrar oss från att diskutera frågan. Kommissionsledamoten är här och hon förtjänar verkligen vår respekt. Jag tror att alla närvarande ledamöter är redo och villiga att diskutera denna fråga, jag förstår till fullo vad Miroslav Ouzký föredrar och prioriterar och har den största respekt för det, men för närvarande anser jag att vi borde kunna diskutera denna fråga av respekt för kommissionsledamoten och våra ledamotskolleger, om inte arbetsordningen uttryckligen hindrar oss från det.

Talmannen. – Jag anser att vi måste ta det här på allvar. Hur kan vi ha en debatt utan frågan och utan frågeställaren? Med respekt för Miroslav Ouzkýs andra förpliktelser, är han inte med oss och han presenterar inte frågan. Fastän jag har en mycket god fantasi kan jag inte föreställa mig svaret på frågan utan innehållet i frågan, trots närvaron av kommissionsledamoten och två huvudtalare, två utmärkta parlamentsledamöter från PPE-DE- och PSE-grupperna. Om vi vill uppföra oss seriöst tycker jag vi ska avsluta denna debatt. Om ni vill fortsätta att besvara frågan utan frågan, går det utmärkt för mitt vidkommande.

Jag föreslår därför att vi avslutar sammanträdet. Vi kommer att få tillfälle att fortsätta.

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag kommer att ge ett skriftligt svar på frågan.

Skriftligt svar från kommissionen

År 2008 är det tio år sedan Århuskonventionen antogs. Det tredje partsmötet om konventionen som ska hållas i juni i Riga blir ett tillfälle för parterna att se över utvecklingen hittills för genomförandet av konventionen och att tänka över och planera för de utmaningar som ligger framför oss.

Europeiska unionen är en part till konventionen sedan maj 2005. Åren före och efter 2005 har sett EU anta flera rättsakter för att säkerställa genomförandet av konventionen. Ändå återstår utmaningar, inbegripet på konventionens egen nivå, eftersom förutsägbara och stabila ekonomiska uppgörelser fortfarande återstår att komma överens om av alla parter.

Kommissionens prioriteringar för det tredje partsmötet kan sammanfattas på följande sätt:

- Att anta en långsiktig strategisk plan som i stora drag anger ambitiösa men realistiska prioriteringar för kommande år på ett pragmatiskt och praktiskt genomförbart sätt. I det sammanhanget vill jag betona vikten av genomförande som enligt kommissionens åsikt bör prioriteras i första hand.
- Att anta stabila och förutsägbara ekonomiska uppgörelser som skulle kunna garantera att konventionens arbetsprogram kan fortsätta på sund ekonomisk grund.
- Att anta ett tolkningsbeslut av partsmötet som klargör de villkor under vilka ändringsförslag till konventionen träder i kraft. Detta beslut har praktisk tillämplighet och betydelse redan nu, eftersom det skulle tillämpas på ändringsförslaget till konventionen om genetiskt modifierade organismer som antogs 2005.
- Att fortsätta det arbete som rör allmänhetens deltagande, särskilt i internationella forum, och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor.
- Att bidra till att utse ledamöter av hög kvalitet till tillämpningskommittén som är konventionens huvudsakliga tillämpningsmekanism så att den med fördel kan hjälpa parterna att främja genomförandet av konventionen.

Kommissionen underlättar inlemmandet av ledamöter i Europaparlamentet som observatörer i gemenskapsdelegationer som bevistar möten av ledande organ för multilaterala avtal och har redan gjort så vid ett antal tillfällen.

Jag välkomnar deltagandet av ledamöter i Europaparlamentet till det tredje partsmötet och är intresserad av att få höra era prioriteringar och förväntningar på detta möte.

Talmannen. – Jag vill meddela kammaren att sammanträdet nu avslutas eftersom frågeställaren är frånvarande. Frågan kommer att få ett skriftligt svar.

20. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

21. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.15.)